

د حضرت یرمیاہ نبی کتاب

۔ ماخذ انبیاء

پېژندگلو

د دې کتاب موضوع ډېره ښه او د ټولو انسانانو دپاره ضروری او گټوره ده او هم هغه خبرې کوی کومې چې زیاتو پېغمبرانو کړې دی چې د گناهونو نه توبه وباسی، خدای پاک ته راوگرځی، او که نه نو بیا تباھی ته تیار شی. حضرت یرمیاہ د ژریدونکی پېغمبر په نوم یادېږی ځکه چې هغه به ډېر زیات ژړل په دې وجه چې خلقو د خدای پاک د عدالت پیغام نظر انداز کړی وو. هغه د یهوداه قوم ته د یوسیاہ بادشاه د حکومت نه واخله تر یروشلم د تباھی پورې پېشگویی کړې وه. هغه خپلې پېشگویانې باروک عالم ته بیان کړې. د حضرت یرمیاہ د یو پېغمبر په حیثیت هدف دا وو چې د خدای پاک د عدالت د راتلو اعلان وکړی. خو بیا هم په ټول کتاب کښې مونږ گورو چې خدای پاک غواړی چې خلق او قومونه توبه وباسی او صداقت طرف ته راشی. د هغه پیغام هغه وخت ته هم گوری چې کله به خدای پاک خپل شریعت د انسانانو په زړه ولیکی نو هغه فرمائی چې، زه به خپل شریعت د هغوی په مازغو کښې واچوم او د هغوی په زړونو به یې ولیکم. او زه به د هغوی شرارتونه معاف کړم او د هغوی گناهونه به نور نه یادوم. د حفظ کولو دپاره ۲۹:۱۱

آيت ”ما ته د هغه منصوبو پته ده زه چې کومې ستاسو دپاره لرم، هغه منصوبه چې تاسو آبادوی او خوشحالی، نه چې تاسو ته نقصان رسوی، هغه منصوبه چې تاسو ته مستقبل او اُمید درکړی.“

حضرت یرمياہ

۱) په دې کتاب کښې د خلیاه د زوی یرمياہ پېغامونه دی څوک چې د بنیامین په علاقه کښې د عنتوت په ښار کښې د امامانو نه یو امام وو. (۲) د مالک خدای کلام په اول ځل په یرمياہ د امون په زوی یوسياہ د يهوداه د بادشاهت په دیارلسم کال نازل شو، (۳) او یرمياہ ته دا پېغامونه تر دې چې د یهوئیم د یوسياہ د زوی د يهوداه بادشاه په ټول حکومت کښې او د يهوداه بادشاه د یوسياہ د زوی د صدقیاه د حکومت د یوولسم کال تر پینځمې میاشتي پورې ملاوېدل کله چې د یروشلم خلق جلاوطن کړی شوی وو.

یرمياہ په پېغمبري منتخب کېدل

۴) د مالک خدای کلام په ما نازل شو او ما ته یې وفرمائیل، (۵) ”ما ته د هغه وخت نه پېژندلې چې لا د مور په خېټه شوی نه وې، ستا د پېدا کېدو نه وړاندې مې ته غوره کړې او د قومونو دپاره مې نبی مقرر کړې.“ (۶) خو ما ورته وویل چې، ”اے قادر مطلق خدایه، ما ته خو د صحیح خبرو کولو طریقہ هم نه راځی ځکه چې زه خو لا هلك یم.“ (۷)

خو مالڪ خُدايَ ما ته وفرمائيل چي، ”داسي مءِ وايه چي زءُ لا هلك يم خُكه زءُ چي هر چا ته تا ورلپرِم نو تءُ به ورخي او هر خُءُ چي درته وايم هغه به ورته وائي. (۸) د خلقو نه مءِ پربره، خُكه چي زءُ مالڪ خُدايَ دا وايم چي زءُ ستا مل يم، او زءُ به تا بچ ساتم.“ (۹) نو بيا مالڪ خُدايَ خپل لاس راورد كړو، او زما خولې له يې راوړو او راته يې وفرمائيل، ”گوره، ما خپل كلام ستا په خولءُ كښي واچولو. (۱۰) نن ما تءُ په قومونو او بادشاهتونو باندې مقرر كړې، او تا ته مي په هغوي د ببخ نه د راويستلو، او د هغوي د رانسكورولو، بريادولو او د اخوا غورزولو، او په هغي د نورو د قائمولو او د كړلو اختيار دركړو.“

دوه روياگانې

(۱۱) نو بيا د مالڪ خُدايَ كلام په ما نازل شو او وې فرمائيل، ”يرميا، تا ته خُءُ ښكاري؟“ ما ورته ووئيل، ”ما ته د بادام د ونې يوه څانگه ښكاري.“ (۱۲) مالڪ خُدايَ راته وفرمائيل، ”تا ته ټيك ښكاري، د دې دا مطلب د مې چي زءُ د خپل كلام ساتونكې يم، زءُ چي خُءُ وايم چي هغه پوره شي.“ (۱۳) د مالڪ خُدايَ كلام دوباره په ما نازل شو او وې فرمائيل، ”نور خُءُ وينې؟“ ما ورته ووئيل، ”زءُ د شمال طرف نه دېگ وينم چي خُءُ په كښي يشيري او د دېگ خولءُ زمونږ په طرف راتيته ده.“ (۱۴) نو مالڪ خُدايَ ما ته بيا وفرمائيل چي، ”دغه شان به په دې مُلك او څوك چي په كښي اوسيري په هغوي به د شمال نه د جنوب طرف ته افت رابنكته شي، (۱۵) نو وگورئ، زءُ قومونه د شمال د

بادشاهتونو نه راغونډوم. د دُنیا بادشاهان به یروشلم او د یهوداه په ټولو ښارونو حمله وکړی او هغوی به خپل تختونه د یروشلم د ښار په دروازه کښې قائم کړی. (۱۶) نو زه به خپله سزا په خپل غوره شوی قوم نازله کړم او د هغوی د شرارت په وجه به هغوی ته سزا ورکړم ځکه چې دوی زه رد کړم او غېرو خدایانو ته یې خوشبویانې وسوزولې او د خپلو لاسونو جوړو شوو بُتانو ته یې عبادت وکړو. (۱۷) نو ته یرمیاه اوس ځان تیار کړه، او راپاڅه او هر هغه څه چې زه درته وایم دا هغوی ته ووايه. د هغوی نه مه یرېږه، گنې زه به تا د هغوی په وړاندې سخت وپروم. (۱۸) گوره، ما نن ته لکه د یو قلعه بند ښار په شان او د اوسپنې ستن، او د پیتلو د دېوال په شان مضبوط جوړ کړې چې ته د ټول ملک سره مقابله وکړې، که هغه د یهوداه بادشاهان، آفسران، امامان او یا د هغې ټول عوام وی. (۱۹) هغوی به ستا خلاف وجنگیږی خو کامیاب به نه شی، ځکه چې زه ستا مل یم او زه به تا بچ کړم، “مالک خدای فرمائی.

خدای پاک د بنی اسرائیلو وفاداری رایادوی

۲ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو او راته یې وفرمائیل چې، (۲) ”لار شه او د یروشلم خلقو ته دا پېغام ورسوه. ما ته ستاسو د ځوانی وفاداری ښه یاده ده، چې تاسو به څنگه لکه د ناوې په شان ما سره مینه کوله او تر دې چې په صحرا کښې چې په کښې کله هم څه نه کېدل بیا هم تاسو ما پسې راروان وئ. (۳) په هغه ورځو کښې بنی

إسرائیل مالک خُدائِ ته مقدس خلق وُو او د هغه د فصل وپرومبی مېوه وه. او چا به چې هغوی ته نقصان رسولو نو هغوی به ما مجرمان گرځول او په هغوی به مې مصیبتونه نازلول، ما مالک خُدائِ دا وفرمائیل.“

د بنی اسرائیلو د پلار نیکه گناه

۴) اے د یعقوب اولاده، اے د بنی اسرائیلو ټولو قبیلو، د مالک خُدائِ کلام ته غوږ ونیسئ. ۵) مالک خُدائِ فرمائی، ”ستاسو پلار نیکه په ما کښې څه غلطی لیدلې وه چې هغوی زما نه دومره لرې شول؟ هغوی د بې کاره بُتانو عبادت شروع کړو او په خپله هم بې کاره شول. ۶) هغوی دا تپوس قدرې هم ونه کړو چې، ”مالک خُدائِ چرته دے، چا چې مونږ د مصر نه رابهر کړو، او په هغه صحرا کښې یې زمونږ لارښودنه وکړه چې د میرو او کندو کپرو مُلک وو، هر طرف ته خُشکه او تیاره وه چې په کومه زمکه کښې نه چا سفر کولو او نه په کښې څوک اوسېدل؟“ ۷) ما تاسو د باغونو نه پک او زرخیزه مُلک ته راوستلی چې د دې د مېوو او د نورو ښو څیزونو نه خوند واخلي. خو کله چې تاسو په هغه مُلک کښې وړ داخل شوی نو هغه تاسو په گناه سره پلټ کړو او په دې وجه مو زما میراثی مُلک قابل نفرت وگرځولو. ۸) امامانو هم دا تپوس ونه کړو چې، ”مالک خُدائِ چرته دے؟“ او تر دې چې د شریعت خادمانو هم زه ونه پېژندم، د قوم مشرانو زما خلاف سرکشی وکړه، او د هغوی نبیانو د بعل د بُت پېغام اورولو او د بې کاره بُتانو پیروی او عبادت یې کولو.“

د مالک خدائ د خپلو خلقو خلاف الزام

١٩ مالک خدائ فرمائی چې، ”نو په دې وجه به زه د خپلو خلقو خلاف الزام ولگوم. او زه به ستاسو په اولاد هم نسل در نسل الزام ولگوم.“ ١٠ مغرب طرف ته د سمندر په بله خوا کبني د قبرص جزيرې ته لار شه او وگوره، او د مشرق طرف ته د قیدار ملک ته څوک ولېږه چې په غور سره لټون وکړی چې آیا د دې نه وړاندې هم داسې کار شوې دے؟ ١١ تاسو چرې یو قوم داسې هم لیدلے دے چې د خپلو خدایانو نه اوږدلی وی کوم چې په حقیقت کبني خدائ پاک هم نه دے؟ نه، بلکل نه. خو زما غوره شوې قوم زه خپل جلالی مالک خدائ پرېښودم او زما په خدائ یې د بې فائدې بتانو عبادت وکړو. ١٢ اے آسمانونو تاسو خوف زده شئ او پرېشانه شئ،“ مالک خدائ فرمائی، ١٣ ”ځکه چې زما خلقو دوه گناهونه کړی دی، یو دا چې هغوی زه چې د ژوندون د اویو چینه یم پرېښودم یم، او بل دا چې د خپل ځان دپاره یې مات شوی تالابونه جوړ کړی دی په کوم کبني چې اوبه نه ایسارېږی.“

د بې وفائی نتیجه

١٤ ”ولې بنی اسرائیلیان غلامان دی څه؟ ولې هغوی غلامان پیدا شوی دی څه؟ نو بیا ولې هغوی اغوا کړم شول؟ ١٥ هغوی د غرمبېدونکو زمرو په شان په دوی باندې حمله وکړه، او د دوی د زمکې نه یې صحرا جوړه کړه، او ښارونه یې ورته وسوزول او د اوسېدو نه یې وویستل. ١٦ د دې نه

علاوه، د میمفس او د تحفحیس خلق راغلل او ستاسو
سرونه یې وخرائېل او غلامان یې جوړ کړئ. (۱۷) اے بنی
اسرائیلو، ولې دا تاسو په خپله په خپل ځان نه دی کړی څه؟
کله چې مالک ستاسو خدای پاک ستاسو رهنمائی کوله نو
بیا په هغه وخت کبني تاسو هغه پرېښودو. (۱۸) نو بیا مصر
ته د تلو او د دریائے نیل د اوبو څښلو څه فائده ده؟ او بیا
اسور ته د تلو او د فرات د سیند د اوبو څښلو څه فائده ده؟
(۱۹) ستاسو شرارت به تاسو له سزا درکړی، او زما نه
ستاسو د اوږدو په وجه به تاسو ورتلے شی. نو بیا تاسو په
دې غور وکړئ او ځان خبر کړئ چې دا به ستاسو دپاره
څومره بده او ترخه وی کله چې تاسو مالک خدای ستاسو
خدای پاک پرېږدئ او تاسو د هغه نه، نه یرېږئ، مالک
خدای رب الافواج فرمائی.

د مالک خدای عبادت پرېښودل

(۲۰) ”اے بنی اسرائیلو، تاسو د ډېر پخوا نه زما جغ د خپل
څپ نه اخوا کړې دے او زما نه مو انکار کړې دے. تاسو
ووئیل، ”زه به نور ستا بندگی نه کوم.“ په هره لوره غونډۍ او
د هرې شنې ونې لاندې ځملاستی او د کنجرو په شان مو زنا
وکره. (۲۱) ما تاسو د نورو انګورو د ښو بوټو د مینځ نه
غوره کړئ او په زمکه مې وکرلئ خو بیا تاسو ولې فاسد او
په خراب او ځنگلی انګورو بوټی بدل شوی؟ (۲۲) که څه هم
تاسو خپل ځان په سوډا او ډېر صابون باندې ووينځئ، خو
بیا هم ستاسو د گناه داغونه زما په وړاندې دی. “ دا د قادر
مطلق خدای وینا ده. (۲۳) ”ته څنگه وائې چې ما خپل ځان

نہ دے گندہ کڙے او د بعل د بُت پیروی مې نہ دہ کڙی؟
گوره تا په هغه دره کښې څنگه رفتار وکړو. لږ ځان سره
سوچ وکړه چې تا هلته څه کڙی دی. ته هغه اوبښه یې چې وار
یې راوړې وی او اخوا دیکخوا منډې وهی، (۲۴) ته لکه د هغه
څنگلی خږې په شان یې چې په دشته کښې په مستی راغلي
وی او آوازونه شروع کڙی نو څوک د هغې شهوت قابو
کولې شی؟ او هر یو صحرائی خر به بغېر د تکلیف نه په هغې
باندې سورېدې شی او هغه په خپله هغوی ته نزدې ورځی
ځکه چې هغه په مستی کښې راغلي وی. (۲۵) نو بیا دومره
منډې مہ وهه چې خپلی دې وشلیږی او مری دې اوچه شی.
نو بیا تا ووئیل، چې نه، دا خبرې زما دپاره بې فائدي دی، زه
د غېرو د بُتانو سره مینه کوم، او زه به د هغوی پیروی کوم.“

بنی اسرائیل به وشرمیږی

(۲۶) ”اے بنی اسرائیلو ستاسو ټول قوم او بادشاهان،

مشران، امامان، او نبیان داسې شرمنده شی لکه څنگه چې
یو غل ونيولې شی او شرمنده وی. (۲۷) دوی د لرگی نه جوړ
شوی بُت ته وائی چې ته زما پلار یې، او د کانی نه جوړ شوی
بُت ته وائی چې ته زما مور یې. دوی ټولو ما ته د مخ په ځای
شا کږې ده، خو چې کله هم څه تکلیف ورباندې راشی نو بیا
ما ته خواست کوی چې راشه او مونږ ته خلاصون راکړه.
(۲۸) نو بیا هغه معبودان چرته دی کوم چې تاسو د خپل ځان
دپاره جوړ کږی دی؟ نو بیا که دوی کولې شی نو را دې شی
او د مصیبت په وخت کښې دې تاسو له خلاصون درکږی.
ځکه چې اے یهوداه، ستاسو خو دومره پېر معبودان دی لکه

ڄومره ڇي ستا بنا رونه دي. (۲۹) مالڪ خدائ فرمائي ڇي،
 ”نو بيا تاسو وٺي په ما الزام لگوي؟ تاسو ٽولو زما خلاف
 سرڪشي ڪري ده. (۳۰) ما ستاسو خلقو ته بي فائدي سزا
 ورڪره، ڇڪه ڇي هغوي زما اصلاح ڪول ونه منل. خو تاسو
 لڪه د غرمبڊونڪي زمري په شان په خپلو نبينانو حمله وڪره
 او هغوي مو قتل ڪرل. (۳۱) اے موجوده نسلونو، د مالڪ
 خدائ په ڪلام باندې غور او فڪر وڪري، وٺي زه د بني
 اسرائيلو ڍپاره د صحرا او يا د توري تياري زمڪي په شان وم
 ڇه؟ نو بيا وٺي زما قوم داسي وائي ڇي اوس دوي زما نه
 آزاد شو، او بيا به هيڃڪله ما ته واپس رانه شي؟ (۳۲) وٺي يوه
 پيغله خپل ڪالي هپروي، او يا يوه ناوي خپل د واده سنگار او
 جامي هپروي ڇه؟ خو زما خلقو زه بي حده هپر ڪري يم.
 (۳۳) د معشوقو په پيدا ڪولو ڪبني تاسو ڄومره ماهر پي. تر
 دي ڇي بدڪاره بنهه به هم ستاسو نه چل زده ڪري. (۳۴)
 ستاسو لمن د بي گناه غريبانانو په وينو داغي شوې ده، سره
 د دي ڇي هغوي تاسو په غلا ڪولو ڪبني نه دي نيولي. د دي
 هر ڇه باوجود (۳۵) بيا هم ته وائي ڇي، ”ما هيڃ نه دي ڪري
 زه بي گناه يم، مالڪ خدائ خو ما ته غصه نه دے.“ خو زه
 به تا له سخته سزا درڪرم ڇڪه ڇي ته وائي ڇي، ”زه بي گناه
 يم.“ (۳۶) ته ڪله دلته او ڪله هلته ڇي راڄي نو بيا وٺي دومره
 زر خپلي لاري بدلوي؟ ته به د مصر نه داسي وشرمپري لڪه
 ڇنگه ڇي ته وړاندې د اسور نه شرمپلے وي. (۳۷) ته به د
 هغه خائي نه هم لاس په سر شرمنده وڃي، ڇڪه ڇي په چا تا
 بهروسه ڪوله مالڪ خدائ هغوي رد ڪرل نو تاسو به د هغوي
 نه هيڃ امداد حاصل نه ڪري.

مالک خُدايُ سره د بني اسرائيلو بي وفائي

۳

١٦٦ مالک خُدايُ فرمائي، ”که یو سرے خپله بنځه

طلاقه کړی او د هغه نه جدا شی او بیا هغه د بل چا سره واده وکړی نو آیا بیا اول خاوند ته د دې سره د دوباره واده کولو اجازت شته څه؟ بلکل نه، ولې چې په داسې کولو به ټوله زمکه پوره پليته نه شی څه؟ خو اے اسرائيله لکه څنگه چې یوه زناکاره بنځه په پېرو سپرو پسې گرځي دغه شان تاسو په پېرو بټانو پسې وگرځېدئ نو اوس تاسو غواړئ چې ما ته دوباره راشئ څه؟ ١٦٧ د اوچتو خشکو غرونو طرف ته نظر وکړه او وگوره چې آیا هلته په هغې کبني داسې ځای شته چې ته په کبني بي حرمته شومې نه یې؟ د لارې په خوا کبني ته د زنا دپاره یارانو ته داسې ولاړه وې، لکه چې یو کوچی په صحرا کبني په انتظار ناست وی. تا د زناکاری او شرارت په وجه ټوله زمکه پليته کړې ده. ١٦٨ نو باران په دې وجه ایسار شومې وو او د سپرلی څاڅکی ونه ورپدل. نو دا چې تا د کنجری شکل نیولې دے او تا له هیڅ شرم نه درځی. ١٦٩ ته د دومره بي شرمی باوجود بیا هم ما ته وائي چې، ”اے پلاره، کله چې زه وړه وم، تا ما سره مینه کوله، ١٧٠ ولې ته به د تل دپاره ما ته په قهر یې څه؟ ولې ستا غضب به د تل دپاره په مونږ باندې وی څه؟“ ته خو داسې وائي مگر څومره بد عملی چې تا نه کېدې شی دومره کوې.“

توبه کول

١٧١ د یوسیاہ بادشاه د حکومت په دوران کبني مالک خُدايُ

ما ته وفرمائيل، ”تا هغه څه وليدل كوم چې بي وفا اسرائيل
 كړي دي؟ لکه د يوې بدكارې بنځې په شان هغې په هر يو
 اوچت غره او د هرې شنې ونې د سوري لاندې زنا كړې ده.
 ۷) زما خيال دا وو چې د دې هر څه كولو نه وروستو به
 هغه ما ته واپس راوگرځي. خو دا راونه گرځېده او د دې
 بي وفا خور يهوداه دا هر څه وليدل. ۸) ما بي وفا اسرائيل ته
 د هغې د زناكارۍ په وجه طلاق نامه وركړه او ومې شپږله نو
 بيا ما وليدل چې د هغې خور يهوداه نه یرېدلې. هغه هم بهر
 ووتله او زناكارۍ يې شروع كړه. ۹) ځكه چې د اسرائيل
 دغه بدكارۍ هغې ته ډېره بې اهميته بنكارېده نو هغې هغه
 زمكه پليته كړه چې د كاهو او لرگو د بتانو سره يې زنا شروع
 كړه. ۱۰) خو د دې هر څه باوجود، د هغې بي وفا خور يهوداه
 ما ته په پوره زړه سره راونه گرځېدله، خو صرف په ظاهري
 شكل سره زما طرف ته راواپس شوه. دا د مالک خدائ
 فرمان دے. ۱۱) نو بيا مالک خدائ ما ته وفرمائيل چې،
 ”خو بيا دا چې بې ايمانه اسرائيل د دوکه باز يهوداه نه صادق
 دے.“ ۱۲) هغه ما ته وفرمائيل چې، ”د شمال طرف ته لاړ
 شه او هغوى ته ووايه، اے بې ايمانه اسرائيله، مالک خدائ
 فرمائى ما ته راواپس شه. زه به په غصې سره نور تا ته نه
 گورم، ځكه چې زه رحم كوونكې يم، مالک خدائ فرمائى،
 او نه به زه د تل دپاره تا ته غصه يم. ۱۳) ته صرف د خپلو
 گناهونو اقرار وكړه چې گناهگار يم او تا د خپل مالک خدائ
 خلاف سرکشی كړې ده، او تا د هرې شنې ونې د لاندې د
 پردو بتانو عبادت كړې دے او زما د كلام تابعدارى دې نه
 ده كړې، مالک خدائ دا فرمائى. ۱۴) اے بې ايمانه خلقو،
 راواپس شئ ځكه چې زه ستاسو مالک يم. زه به ستاسو د

بنارېې نه يو او د هرې قبيلې نه دوه دوه كسان خوښ كړم او
 صيون بنار ته به مو واپس راولم. (۱۵) زه به تاسو له د
 شپونكو په شان مشران دركړم چې زما سوچ لري او تاسو ته
 په علم او عقل سره هدايت كوي. (۱۶) نو كله چې ستاسو د
 خلقو شمېر په هغه ملك كښې پېر شي، مالِك خُداي فرمائي،
 نو تاسو به په هغه ورځو كښې د خُداي د لوظ صندوق ذكر نه
 كوئ او هم به ستاسو خيال ته دا نور نه راځي، او نه به هغه
 يادوي، او نه به د هغې د ضرورت احساس تاسو ته كيږي، او
 نه به هغه دوباره جوړ كړي. (۱۷) نو په دغه وخت كښې به
 دوي يروشلم ته د ”مالِك خُداي تخت“ ووايي، او ټول قومونه
 به په يروشلم كښې راټول شي او د مالِك خُداي نوم له به
 عزت وركړي. او دوي به نور د خپل سرکشه او شريره
 زړونو پيروي نه كوي. (۱۸) نو په دغه ورځو كښې به د يهوداه
 خاندان د اسرائيل د خاندان سره يوځاي شي او په شريكه به
 دوي د شمال د جلاوطني د ملك نه هغه ملك ته واپس راشي
 كوم چې ما ستاسو پلار نيکه له په ميراث كښې وركړې وو.“

د خُداي پاك د غوره شوي خلقو بُت پرستي

(۱۹) ”مالِك خُداي په خپله فرمائي چې اے بنی اسرائیله، ما
 غوښتل چې زه تا سره د خپل بچي په شان سلوك وكړم او د
 خپلې خوښې ملك او زمكه دركړم، چې د نورو ملكونو په
 نسبت ښكلي او شانداره وي. زما دا خيال وو چې ته به ما ته
 خپل پلار ووايي او زما نه به وانه وړي. (۲۰) خو ته ما سره
 بې وفا شوې د هغې ښځې په شان څوك چې خپل خاوند سره
 بې وفا وي. مالِك خُداي دا فرمائي. (۲۱) د خُشكو غرونو په

اوچتو سرونو باندې د بنی اسرائیلیانو د ژړا او فریاد شور اورپدلی شی، ځکه چې هغوی غلطه لار اختیار کړې ده او خپل مالک خدای یې هېر کړی دی. ﴿۲۲﴾ اے بی وفا بچو ما ته راوایس شی زه به ستاسو بی وفائی له شفا درکړم. اے مالک خدایه، مونږ به تا ته راوایس کړو ځکه چې ته مالک خدای زمونږ خدای پاک یې. ﴿۲۳﴾ مونږ چې په زور شور سره د غرونو او غونډو په سرونو د بتانو کوم عبادت کړی دی دا په رښتیا سره دوکه وه، د بنی اسرائیل خلاصون په یقین سره صرف په مالک خدای زمونږ خدای پاک دی. ﴿۲۴﴾ د اول نه تر آخره پورې دې شرمناک د بعل بت زمونږ د پلار نیکه د محنت مېوه، د دوی رمې او څاروی، زامن او لونه ټول قبضه کړی دی. ﴿۲۵﴾ مونږ له په کار دی چې بی عزتی او شرم قبول کړو او په شرمونو پټ شو. ځکه چې مونږ د خپل پلار نیکه سره د خپل مالک خدای زمونږ خدای پاک په خلاف گناه کړې ده. د اول نه تر آخره پورې مونږ د خپل مالک خدای پیروی نه ده کړې.

د توبې دعوت

۴ ﴿۱﴾ مالک خدای فرمائی، ”اے بنی اسرائیلو، که چېرې تاسو وایس ما له راتلل غواړئ نو ما له واپس راشی. که چېرې تاسو خپل پلایت بتان زما د نظر نه اخوا کړئ او نور نه گمراه کېږئ، ﴿۲﴾ کله چې تاسو قسم خورئ چې، ”مالک خدای ژوندی دی“ نو په رښتیا، انصاف، او صداقت سره خپله وعده پوره کوئ، نو بیا به ته د دنیا قومونو ته د برکت

ذریعہ وگرڇي او ٽول قومونه به ستا په وجه زما نوم ته جلال ورکړی. (۳) مالک خدائ د يهوداه او يروشلم خلقو ته فرمائی، ”د خپلو زړونو په سخته زمکه کبني يوه وکړئ او په ازغو کبني تخم مه کړئ. (۴) اے د يهوداه او د يروشلم خلقو خپل زړونه ما ته وقف کړئ، هسې نه ستاسو د بدو اعمالو په وجه زما د قهر اور بل شی نو هغه به تاسو مکمل وسوزوی او بيا به داسې هيڅ څوک نه وی چې هغه مړ کړی.“

د شمال د خوا نه د افت اعلان

(۵) په يهوداه کبني اعلان وکړئ او يروشلم ته اطلاع ورکړئ او ورته ووايئ، ”په ټول ملک کبني بيگل وغږوئ. په زوره چغې ووهئ. او ورته ووايئ، راشئ، محفوظو بنارونو کبني پناه واخلي. (۶) د صيون طرف ته د تېبتي دپاره جنډا اوچته کړئ او په منډه محفوظ ځای ته وتبتي. ځکه چې زه د شمال د خوا نه افت او سخته تباهي راولم. (۷) د ځنگل د زمري په شان د قومونو سخت او تباہ کونکې دشمن د خپل غار نه راووتو، هغه د خپل ځای نه راروان دے چې ستاسو زمکه تباہ کړی او ستاسو بنارونه به وران ويجاړ کړی او هغه به خالی پاتې شی. (۸) د ماتم او ټاټ جامې واغوندئ، ژړا او وير وکړئ. ځکه چې د مالک خدائ سخت قهر تر اوسه پورې په مونږ باندې دے. (۹) مالک خدائ فرمائی، په هغه ورغ به بادشاهان او آفسران حوصله بائيلي، د امامانو به د يرې نه وېبسته ودريری او پېغمبران به د يرې نه جام پاتې شی.“ (۱۰) بيا ما وويل، ”اے قادر مطلق خدایه، دا

خلق او يروشلم ستا په هغه وينا دوکه شو کومه چې تا کړې
 وه چې تاسو به پوره په امن کښې اوسېږئ، خو په دې کښې
 توره زمونږ د مری د پاسه سوره شوه. (۱۱) په دغه وخت
 کښې به دې خلقو او يروشلم ته ووئيلے شی چې، ”زما
 عزيزانو. د صحرا د اوچتو غونډو نه به سوزونکی هوا په
 تاسو راشی، دا به هغه بڼه هوا نه وی چې دانې د بوسو نه جدا
 کوی. (۱۲) خو زما د خوا نه به ډېره تېزه هوا لکه د طوفان
 راشی نو اوس زه خپله فېصله او سزا د ستاسو په خلاف
 اعلانوم.“

د يهوداه محاصره کېدل

(۱۳) وگورئ، دشمن لکه د وريځو په شان زمونږ خوا ته
 راروان دے. د هغه جنگی گاپی لکه د تېز طوفان په شان
 راروانې دی او د هغه آسونه د باز نه تېز دی. په مونږ
 افسوس، مونږ تباہ او برباد شو. (۱۴) اے يروشلمه، خپل زړه
 د گناه او شرارت نه ووينځه، نو دغه شان به ته خلاصون
 حاصل کړئ. ترڅو پورې به ته په خپل زړه کښې د گناه
 سوچونه کوې؟ (۱۵) يو آواز د دان نه د بد خبر اعلان کوی او
 د افرائيم د غونډو نه د افت راتلو خبردارے ورکوی. (۱۶) د
 دنيا غېر قومونو ته خبردارے ورکړه او يروشلم ته اعلان
 وکړه چې، ”ستاسو او د يهوداه د ښارونو خلاف د جنگ
 چغې وهونکے غټ لښکر د لرې ملک نه راروان دے. (۱۷)
 دوی به يروشلم داسې محاصره کړی لکه چې سپرې د پتي
 حفاظت کوی، ځکه چې د دې خلقو د مالک خدائ نه
 سرکشی کړې ده، مالک خدائ داسې فرمائی. (۱۸) اے

يهوداه، ستا خپل چال چلن دا مصيبت په تا نازل كړې دے .
 دا ستا سزا ده. او دا خومره ترخه ده. او دا خومره زړه
 سورے كوونكې ده.“

د یرمياہ پرېشانہ کېدل

۱۹) وای! وای! زه په درد او مصيبت کېښې راگېر شوم. زړه
 مې درزېږي نور زه چې پاتې کېدے نه شم. ځکه چې ما د
 دشمن د جنگ د بيگل آوازونه واورېدل او د دوی د جنگ د
 ناروا شور آوازونه مې واورېدل. ۲۰) د تباھۍ او بربادۍ چې
 پرله پسې په ملک راخوږې شوې، هر طرف ته ملک تباہ شو،
 ناگهانہ زما خېمې تباہ شوې، او په يوه لحظه کېښې زما پناه
 گاه تباہ شوه. ۲۱) ترڅو پورې به زه د جنگونو دا جنډې
 گورم او ترڅو پورې به د بيگلو آوازونه اورم؟ ۲۲) مالک
 خدای فرمائی، ”زما خلق کم عقل دی، هغوی ما نه پېژني.
 هغوی لکه د ناپوهه ماشومانو په شان عقل نه لري. په وړانې
 کېښې ډېر پوهه دی خو په نېکۍ کولو نه پوهېږي.“

د راتلونکې تباھۍ په حقله د یرمياہ رويا

۲۳) ما په زمکه باندې نظر واچولو زمکه خالی وه او هيڅ په
 کېښې نه وو، او چې آسمان ته مې وکتل نو هلته هم رڼا نه وه.
 ۲۴) په غرونو باندې مې نظر واچولو نو دا خوځېدل او
 غونډو هم ټالونه خوړل. ۲۵) ما هرې خوا ته وليدل خو څوک
 هم راته ښکاره نه شو، او ټول مارغان هم تښتېدلي وو. ۲۶)
 ما هغه زرخيزه پټې وليدل چې په شاپو بدل شوي وو. او
 ښارونه وړان وچاړ شوي وو، چې د مالک خدای په

يروونکې غصې سره چخنی شوی ؤو. (۲۷) مالک خدائ
 فرمائی، ”ټوله زمکه به تباہ شی خو زه به بیا هم دا په پوره
 توگه نه تباہ کوم. (۲۸) نو په دې وجه به زمکه ماتم کوی، او
 بره آسمان به تک تور شی. ځکه چې ما دا وفرمائیل او د
 خپلې خبرې نه به وانه وړم. ما دا فېصله کړې ده دا به بدله
 نه کړم.“ (۲۹) د ښار خلق چې د فوجیانو د آسونو او د غشو
 لیندو شور او درزار واورى نو تښتی. او هر یو کس ځنگلونو
 او غرونو ته پناه وړی او هر یو ښار به خالی شی او هیڅ
 څوک به پاتې نه شی. (۳۰) اے تباہ او لوټ شویه ښاره، ته
 اوس څه کوې؟ ته ولې سرې جامې اچوې او د سرو کالے
 استعمالوې او سترگې توروې؟ ته هسې فضول خپل ځان
 سینگاروې. ستا عاشقانو ته نامنظوره کړې یې او ستا نه
 نفرت کوی او هغوئ ستا وژل غواړی. (۳۱) ما داسې ژړا
 واورېدله لکه چې د یوې ښځې د ماشوم د پیدا کېدو وخت
 وی، داسې زیبرگی ؤو لکه څنگه چې یوه ښځه په وړومبې
 ماشوم کوی. زما لور صیون ژاړی او سلگۍ وهی، او خپل
 لاس یې د امداد دپاره اوږد کړې دے او وائی، ”افسوس په
 ما! زه تباہ شوم او چې د خپلو قاتلانو د وړاندې تکه زېړه او
 بېوسه شوې یمه.“

د یروشلم گناهونه

۵ (۱) د یروشلم په کوڅو کښې ښکته پورته منډې ووهی.
 اخوا دیکخوا په غور سره وگورئ او په چوکونو کښې لټون
 وکړئ. که چرې تاسو داسې یو کس هم پیدا کړئ چې هغه

صداقت او انصاف کوی او په رښتیاو پسې ګرځی، نو زه به
 دا ښار نه تباہ کوم. ﴿٢﴾ که څه هم چې دوی زما په نوم قسم
 خوری چې، ”مالک خدای ژوندی دے،“ خو بیا هم دوی
 دروغ وائی. ﴿٣﴾ اے مالک خدایه ستا سترګې صداقت لیدل
 غواړی. که څه هم چې تا دوی ووهل خو دوی ته پرې څه
 خفګان ونه رسېدو، تا هغوی ته سزا ورکړه خو بیا هم دوی
 اصلاح نه شو. او دوی خپل زړونه د کانی نه هم سخت کړل
 او د توبې ویستلو نه یې انکار وکړو. ﴿٤﴾ نو بیا ما سوچ
 وکړو چې، ”دا خو غریبانان او جاهله مخلوق دے، دوی
 ځکه بې وقوفه کارونه کوی چې د مالک خدای لار نه پېژنی او
 د هغه د حکمونو نه ناواقف دی. ﴿٥﴾ نو زه به د دوی مشرانو
 له لار شم او هغوی سره به خبرې وکړم. نو دوی به ضرور د
 مالک خدای د لارو او حکمونو نه خبر وی.“ خو افسوس
 چې دې مشرانو هم د مالک خدای د تابعداری زنجیر او جغ
 مات کړو او د خپلو ځانونو نه یې خوا کړې وو. ﴿٦﴾ نو په
 دې وجه به د ځنګل نه زمرې راشی او دوی به وخورى، او د
 دشتو نه به لیوه راشی او دوی به برباد کړی، او پرانګ به
 ورته پټ کښېنی ترڅو چې څوک هم د ښار نه رابهر شی نو
 هغه به ټوټې ټوټې کړی. ځکه چې هغوی غټ سرکشه دی او
 په څو ځله مرتد شوی دی. ﴿٧﴾ مالک خدای وفرمائیل، ”زه
 ځنګه تاسو معاف کړم؟ ستاسو بچو زه پرېښی یم او دوی په
 هغه معبودانو یقین وکړو چې په حقیقت کښې هغه رښتینی نه
 دی. که څه هم ما د هغوی ټول ضرورتونه پوره کړل، خو
 هغوی لکه د بې وفا ښځې په شان زنا وکړه او د چکلې مخې
 ته یې قطارونه جوړ کړل. ﴿٨﴾ دوی لکه د ښه څربه مستو
 آسونو په شان دی چې هر یو د خپل ګاونډی د ښځې پسې

هنيږي. (۹) مالک خُداى فرمائى، ”ولې زه دوى ته د دې بې شرمه کارونو په وجه سزا ورنه کړم څه؟ او ولې د داسې قوم نه بدله وانه خلم څه؟ (۱۰) لار شى او د هغوى د انگورو باغونه تالا والا کړئ خو بلکل په پوره توگه يې مه تباه کوى. او د انگور بوټى ځانگې راماتې کړئ، ځکه چې دا خلق زما نه دى.“ (۱۱) مالک خُداى دا فرمائى، ”د اسرائيل او يهوداه خلقو ما سره هر قسمه بې وفائى او خيانت کړې دى.“

مالک خُداى اسرائيل رد کړل

(۱۲) دوى د مالک خُداى په حقله دروغ ووئيل او وائى، ”هغه به مونږ سره هيڅ هم نه کوى. په مونږ به مصيبت نه راځي. قحط او جنگ به هم په مونږ باندې نه راځي.“ (۱۳) دوى وائى، ”پېغمبران هسې فضول خبرې کوى او دوى سره د خُداى پاک له طرف نه پېغام نشته. د کوم مصيبت نه چې مونږ يروى هغه دې په دوى باندې په خپله راشي.“ (۱۴) نو ځکه مالک خُداى ربُ الافواج خُداى فرمائى، ”اے يرميا، نو لکه څنگه چې دوى داسې خبرې کوى نو زه هم خپل کلام ستا په خوله کېښي لکه د اور په شان اچوم او دوى نه خشاک جوړوم چې دوى وسوزوى. (۱۵) مالک خُداى فرمائى، اے اسرائيله، زه به د لرې ځاى نه ستا خلاف يو زورور او پخوانى قوم راولېږم چې په تا حمله وکړي چې ته يې په ژبه او خبرو باندې نه پوهېږي. (۱۶) د هغوى سره وژونکى غشى دى او ټول تکړه او زورور فوجيان دى. (۱۷) هغوى به ستاسو فصلونه او خوراک لوار تېر کړي، هغوى به ستاسو زامن او لويه ووژنى. هغوى به ستاسو رمې او څاروى تباه کړي، او

هغوی به ستاسو د انگورو او د اینخړ ونې تباہ کړی. تاسو چې په کومو محفوظو بناونو باندې بهروسه کوئ نو د هغې لښکرې به یې تباہ بریاد کړی. (۱۸) مالک خدای فرمائی چې، خو بیا هم په هغه ورځو کېنې به زه تاسو په مکمل توګه نه تباہ کوم. (۱۹) اے یرمیاہ که چېرې خلق تا نه تپوس وکړی چې دا هر څه زمونږ مالک خدای پاک ولې مونږ سره وکړل؟ نو ته دوی ته ووايه، چې تاسو خپل حقیقی خدای پرېښودو او د هغه په ځای مو په خپل ملک کېنې د غېرو معبودانو خدمت وکړو، نو په دې وجه به تاسو په پردی وطن کېنې د پردو خلقو خدمت وکړئ.

د یعقوب اولاد ته اعلان

(۲۰) مالک خدای وفرمائیل چې، ”د یعقوب اولاد ته اعلان وکړه، د یهوداه خلقو ته ووايه، (۲۱) اے کم عقلو او بې شعوره خلقو، تاسو سترګې لرئ خو وینئ نه او غوږونه لرئ خو اورئ نه، ما ته غوږ ونیسئ. (۲۲) مالک خدای فرمائی، تاسو به زما نه یرېږئ څه؟ تاسو به زما په حضور کېنې د یرې نه نه رېږدېږئ څه؟ ما د سمندر دپاره د شګو حد مقرر کړې دے، دا مې ورته ابدی او پوخ حد مقرر کړې دے. کله چې سمندر په زور او مستی کېنې هم راشی او د هغې چېنې ډېر شور او زور هم وکړی خو بیا هم د مقرر شوی حد نه نه شی اوږدېدلی. (۲۳) خو زما قوم سرکشه او د ضدناکو زړونو لرونکی دی. دوی زما نه واورېدل او زه یې پرېښودلم. (۲۴) دوی هیڅکله خپل ځان سره دا نه دی وئیلی چې، راځئ د مالک خدای نه یره وکړو، څوک چې په مونږ باندې د منی او

سپرلی موسم کبني بارانونه راوړوی، او هغه مونږ ته د رېبلو موسم په مقررې وخت کبني راوړی. (۲۵) ستاسو غلطيانو تاسو د دې عجيبه برکتونو نه محرومه کړئ. ستاسو گناهونو تاسو د دې ښه څيزونو نه منع کړئ. (۲۶) زما د غوره شوی قوم په مينځ کبني شريران پېدا کيږي. هغوی لکه د مارغانو د ښکاريانو په شان په انتظار کبني ناست دي، دوی د خلقو دپاره دام خوروی ترڅو هغوی په کبني راگېر کړي. (۲۷) لکه څنگه چې د يو ښکاري پنجره د مارغانو نه ډکه وي، نو هم دغه شان د دوی کور هم د شرارت او فساد نه ډک وي. هم دا وجه ده چې دوی پېر زورور او مالداره شوی دي، (۲۸) ښه خوری او څرېه کيږي او د هغوی د بدو کارونو څه حد نشته دي. او نه هغوی د يتيمانانو سره مدد کوی چې ورته هغه څه ملاو شي کوم يې چې حق دي، او نه د غريبانانو مدد کوی. (۲۹) نو مالک خدای فرمائی چې، آیا زه دوی ته په دې بدو کارونو کولو سره سزا ورنه کړم څه؟ او د داسې قوم نه بدله وانه څلم څه؟ (۳۰) کوم کارونه چې په دې ملک کبني وشو هغه خراب او قابل نفرت دي. (۳۱) پېغمبران د دروغو پېغامونه ورکوی، او امامان هم د خپلې مرضی حکومت کوی. او زما غوره شوې قوم هم دا سلوک خوښوی. نو ته ما ته دا ووايه چې هرکله دا هر څه ختم شي نو تاسو به څه کوئ؟“

د يروشلم محاصره کېدل

۶ (۱) اې د بنيامين خلقو، د خپل ځان د بچ کېدو دپاره

منڍه ڪڙي او د يروشلم نه وتبستي. په تقوع ڪبني بيگل وغبروي او په بيت هڪرم ڪبني د خطرې اعلان وڪري. ڇڪه ڇي د شمال طرف نه لوي افٽ او بريادي راروانه ده. (٢) زما د صيون بنڪلي او نازڪي لورې ته زما خوبنه پي خو زه به دې تباہ ڪرم. (٣) تا به دشمن داسي محاصره ڪري لکه څنگه ڇي شيانو د بنا نه گهرچاپبره خبمي لگولي وي. هر يو به خپل فوجي ته د تباہ ڪولو ڄاڻ ورسائي. (٤) دوي به چڱي وهي، ”راشي او د جنگ دپاره تيار شي. راڄي ڇي مونڊ د گرمي په وخت حمله وڪرو. خو افسوس ڇي اوس ڊهر ناوخته شو، د ورغ ربا په ختمېدو شوه، او د ماښام تيارې راخوري شوې. (٥) راڄي ڇي د شپي په تياره ڪبني حمله وڪرو او ٽول محلونه پي تباہ ڪرو.“ (٦) مالڪ رب الافواج ڄڻ فرمائي ڇي، ”ونې پي وهئي، او د خاورو د ڊيرو نه د يروشلم محاصره وڪري. دې بنا ته دې سزا ورڪري شي، ڇڪه ڇي په دې ڪبني د ظلم او زياتي نه بغير نور څه په نظر نه راڄي. (٧) لکه څنگه ڇي د يو ڪوهي نه تازه اوبه راوڄي، دغه شان د دې بنا نه تازه تازه فساد او شرارت راوڄي. د دې بنا په هرې خوا او گوٽونو او ڪوڅو ڪبني د ظلم او زياتي آوازونه اورېدلې ڪيري. د دې بنا بيماري او زخمو نه هر وخت زما د سترگو د وړاندي دي. (٨) اے د يروشلم خلقو د دې خبرداري نه سبق حاصل ڪري، ڪه زه تاسو نه لاس په سر شم، نو ستاسو بنا به تباہ ڪرم، او هغه به نور د اوسېدو قابل نه وي.“

د اسرائيلو سرڪشي

﴿٩﴾ مالک خُداى ربُّ الافواج فرمائی، ”تر دې چې کوم

کسان په اسرائیل کښې پاتې شوی دی هغوی به دوباره

راوشوکولې شی، لکه څنگه چې باغوان دوباره په بوتی کښې

د پاتې شوو انګورو دانو د راشوکولو لټون کوی. ﴿١٠﴾ ما

ورته وویل، ”چا سره زه خبرې وکړم، چا ته خبردارې

ورکړم؟ څوک به ما ته غوږ ونیسی؟ هغوی خپل غوږونه کاڼه

کړی دی او هغوی اورېدل نه غواړی. دوی د مالک خُداى

کلام پورې خدا کوی. او په هغې خوشحالیږی نه. ﴿١١﴾ نو د

دې دپاره زه د مالک خُداى د قهر نه ډک شوم یم، او د

برداشت نه بهر شوم یم. ” مالک خُداى ما ته وفرمائیل چې،

”زه خپله غصه په کوڅو کښې په ماشومانو او د زلمو په ډلو

او په ښځې او خاوند او په سپین ږيرو او بوډاگانو نازلوم. ”

﴿١٢﴾ مالک خُداى فرمائی چې، ”د هغوی کورونه او زمکې

سره د هغوی د ښځو نورو ته حواله کړم، ځکه چې زه به

خپل لاس د دې مُلک د خلقو په خلاف وراوږد کړم. ﴿١٣﴾ د

ماشومانو نه واخله تر بوډاگانو پورې هر یو د ناجائزه گټې په

لالچ کښې دی، د پېغمبر نه واخله تر امام پورې ټول دوکه

ماران دی. ﴿١٤﴾ هغوی زما د خلقو د سختو زخمونو عرضی

علاج کوی. او کله چې خیر نه وی نو هغوی وائی چې، خیر

دے، خیر به شی. ﴿١٥﴾ آیا هغوی په خپل دې پلټ عمل

شرمېدل څه؟ نه، هغوی بلکل شرم نه لرلو، هغوی په دې هم

نه پوهیږی چې شرم څه ته وائی. دوی به د تباہ شوو په مینځ

کښې حساب شی. زه به دوی هم ختم کړم کله چې زه هغوی

ته سزا ورکوم، ” مالک خُداى فرمائی. ﴿١٦﴾ مالک خُداى

داسې فرمائی چې، ”لاږ شی او په چوکونو کښې ودرېږی او

گورئ. د پخوانو او هغه لارو تپوس وکړی کومې چې د خیر

طرف ته ځي. په دې لاره باندې تلل به تاسو ته خیر درکړي. خو تاسو ووئیل، ”نه، مونږ به په دې باندې نه ځو.“ (۱۷) بیا ما په تاسو باندې محافظان مقرر کړل چا چې به تاسو ته وئیل، د بیگل آواز ته غوږ ونیسی. خو تاسو ووئیل چې، نه مونږ به ورته توجه نه ورکوو. (۱۸) نو د دې دپاره تاسو واورئ اے قومونو، او سوچ وکړئ، اے گواهانو چې دوی سره به څه کیري. (۱۹) اے د دنیا قومونو غوږ شی، زه په دې خلقو افت راولم، کوم چې د دوی د خپلو منصوبو مپوه ده، ځکه چې دوی زما کلام ته توجه ورنه کړه او زما شریعت یې رد کړو. (۲۰) نو بیا یې څه فائده ده چې دوی د شیبنا نه ما ته عطر راوړی دی، او یا د لرې ملکونه نه قیمتی خوشبودارې مصالحې راوړی دی. زه به ستاسو سوزېدونکې نذرانې نه قبلوم. ستاسو په قربانو زه نه خوشحالیږم. (۲۱) نو ځکه مالک خدای فرمائی، زه به د دې خلقو په لارو کښې د تیندک خوړلو کانه ولگوم چې دوی پرې تیندک وخورى او راپرېوځي. ترڅو پلار او زامن او گاونډیان او دوستان پرې په شریکه راپرېوځي او هلاک شی.“

د شمال د خوا نه حمله

(۲۲) مالک خدای فرمائی، ”د شمال د ملک د خوا نه فوج راروان دے، او ستاسو خلاف یو لوی او تکره قوم د لرې نه د جنگ کولو په نیت راپاڅېدلی دے. (۲۳) هغوی په لیندو او نېزو سره سمبال دی، هغوی ټول ظالمان او بېرحمه دی. ټول جنگیالی یې په آسونو سواره او په جنگی صف بندی کښې راروان دی او د هغوی شور لکه د غضبناک سمندر په

شان دے او په تا، صيون لورې، د حملې کولو دپاره تيار دى. ” (۲۴) ”کله چې مونږ د دوى په حقله واورېدل، نو زمونږ لاسونو همت پرېښودلو او په لړزېدو شول. لکه څنگه چې يوې ښځې ته د لنگون درد شروع شى دغه شان درد، يرې او وحشت راواخستلو. (۲۵) بهر مېدان ته مۀ ځئ، او په کوڅو کښې مۀ گرځئ، ځکه چې زمونږ دشمن توره په لاس دے، او هرې خوا ته خوف خور شوے دے. ” (۲۶) مالک خدائ خپلو خلقو ته فرمائى، ”اے زما غوره شوى قوم، د پات جامې واغوندئ او په اير و کښې ولوغړېږئ. داسې بد بد ویر وکړئ لکه څوک يې چې په يک يو زوى باندې کوى، ” ځکه چې تباہ کوونکى به په مونږ ناگهانه حمله وکړى.

يرمياہ قوم آزمائى

(۲۷) ”اے يرمياہ، ما تۀ د اوسپنې آزمائونکے جوړ کړې او خپل قوم نه مې اوسپنه جوړه کړه. تۀ زما غوره شوے قوم و آزمایه ترڅو د دوى د عمل درته پته ولگى. (۲۸) هغوى ټول سخت سرکښه شوى دى، او بدرد وائى او زړونه يې لکه د اوسپنې او پیتلو په شان سخت دى، او دوى ټول بې ايمانى کوى. (۲۹) د بتې لاندې خو سخت اور بلیږى چې سیکه د سپينو زرو نه جدا کړى خو هغې زما قوم پاک نۀ کړو او بدعمله خلق ترې جدا نۀ شول. (۳۰) هغوى ته رد شوى سپين زر وئيلے شى، ځکه ما، مالک خدائ هغوى رد کړى دى.“

د خدائ پاک په کور کښې د حضرت يرمياہ تبليغ

۷ (۱) مالک خُدائِ یرمیاہ له پیغام ورکړو، (۲) ”د مالک خُدائِ د کور د دروازې سره ودرېره او خلقو ته اعلان وکړه چې، اے د یهوداه ټولو اوسېدونکو او هغه کسانو چې په دې لارو د مالک خُدائِ کور ته د عبادت دپاره دننه کېږی، د مالک خُدائِ کلام واورئ. (۳) مالک خُدائِ ربُّ الافواج چې د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک دے فرمائی چې د خپل چال چلن او سلوک اصلاح وکړئ، نو بیا به زه تاسو ته په دې زمکه د اوسېدو دپاره موقع درکړم. (۴) د هغوی په دروغڅنو خبرو مه دوکه کېږئ چې وائی، ”مونږ دلته په امن کېښی یو ځکه چې دا د خُدائِ پاک کور، د خُدائِ پاک کور، د خُدائِ پاک کور دے.“ (۵) که چېرې په رښتیا سره تاسو خپل چال چلن او د ژوند طریقې بدلې کړئ، او په انصاف سره د یو بل سره معامله وکړئ، (۶) او چې نه تاسو په مسافر، یتیم او کونډه باندې ظلم وکړئ، او په دې ځای کېښی د بې گناه وینه تویه نه کړئ، او د پردو معبودانو عبادت نه لاس په سر شی او په دې خپل ځان ته نقصان مه رسوئ، (۷) نو بیا به زه تاسو په هم دې ملک کېښی د اوسېدو دپاره پرېږدم کوم چې ما ستاسو پلار نیکه له د تل دپاره په میراث کېښی ورکړے وو. (۸) خو گورئ تاسو په دروغڅنو خبرو باندې یقین ساتئ کومې چې بې فائدې دی. (۹) تاسو غلا، قتل او زنا کوئ او د دروغو قسمونه خورئ، او د بعل بُت ته د خوشبویې نذرانې پېش کوئ، او د هغه غېرو معبودانو عبادت کوئ چې تاسو د مخکېښی نه نه دی پېژندلی. (۱۰) او د دې نه وروستو هغه کور ته هم راځئ کوم چې زما په نامه یادېږی او زما په حضور

کبني ودرېزئ او وایئ چې، ”مونږ په حفاظت کبني یو،“ خو

دوباره بیا خپلو ټولو حرامو کارونو پسې ګرځئ څه؟ (۱۱)

مالک خدای فرمائی چې، ولې په کوم کور چې زما نامه لیکلې شوې ده د دې نه د ډاکوانو د پټېدو ځای جوړ شوې دے څه؟ خبردار. څه چې تاسو کوئ زه دا هر څه ګورم.

(۱۲) تاسو د سیلا بنار ته لاړ شئ، په کوم ځای کبني چې ما

خپله ورومبې عبادتخانه جوړه کړې وه، نو هلته به درته دا پته

ولګی چې ما خپل قوم بنی اسرائیل سره د دوی د شرارت په

وجه هغه بنار سره څه کړی دی. (۱۳) مالک خدای فرمائی

چې، هرکله چې تاسو دا د شرارت کارونه کول، ما تاسو ته

بار بار د دوی په حقله وینا وکړه، خو تاسو زما وینا ته غوږ

ونه نیولو. ما تاسو ته آواز درکړو خو تاسو جواب رانه کړو.

(۱۴) نو بیا چې ما کوم افت په سیلا بنار نازل کړے دے نو

زه به هم هغه افت په دې عبادتخانې چې زما نوم پرې لیکلے

شوے دے، او په دې عبادتخانه چې تاسو پرې یقین کوئ، او

په دې ځای چې ما ستاسو پلار نیکه او تاسو له درکړے دے

نازل کړم. (۱۵) زه به تاسو د خپل حضور نه داسې وشرم

لکه څنګه چې ما ستاسو خپلوان د افرائیم خلق شړلی ؤو.

د خلقو سرکشی

(۱۶) مالک خدای وفرمائیل، ”اے یرمیا، دې قوم ته نوره

دعا مه کوه. او د هغوی دپاره ما ته سوال او فریاد مه کوه،

ما ته د هغوی سره د مدد کولو سفارش مه کوه، ځکه چې زه

به ستا خبره نه اورم. (۱۷) ولې ته هغه څه نه وینې چې کوم

هغوی د یهوداه په بنارونو کبني او د یروشلم په کوڅو کبني

کوی؟ (۱۸) ماشومان خشاک راغونډوی، پلاران اور بلوی او
 بنځې اوږه اغری او ترې نه پپرې جوړوی چې د آسمانې
 ملکې په نامه بُت ته ترې نازکې روتی پخې کری. او هغوی
 نورو معبودانو ته د څښلو نذرانې وړاندې کوی، او په خپل دې
 عمل ما غصه کوی. (۱۹) آیا هغوی په خپل دې عمل سره ما
 ته نقصان رسوی څه؟ خو هغوی خپل ځان ته نقصان رسوی
 او په خپل دې عمل سره خپل ځانونه شرموی. (۲۰) نو په دې
 وجه قادر مطلق خدای فرمائی، زما د قهر او غصې اور به د
 دې ځای په انسانانو، ځناورو، او د میدان په ونو او د زمکې
 په فصلونو نازل کړم. او هر څه به وسوزی او څوک به هم دا
 اور نه شی مړ کولای. (۲۱) ربُّ الافواج مالک خدای د بنی
 اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی، ”خپلې سوزېدونکې
 نذرانې او نورې قربانۍ واخلي او په خپله یې غوښې وخورئ.
 (۲۲) ځکه کله چې ما ستاسو پلار نیکه د مصر نه بهر
 راوویستل او هغوی سره مې خبرې وکړې او خپل حکمونه
 مې دوی له ورکړل، نو ما هغوی له د سوزېدونکو نذرانو او د
 قربانۍ په حقله حکم نه وو ورکړی. (۲۳) خو ما هغوی له دا
 حکم ورکړو، چې زما تابعداری کوی، نو زه به ستاسو خدای
 پاک یم او تاسو به زما خلق یئ. او د کومو لارو چې زه درته
 د تلو حکم کوم په هغې تلل کوی. نو په دې کبښې به ستا خیر
 وی. (۲۴) خو هغوی زما دا حکم ونه منلو او زما کلام ته یې
 غوږ ونه نیولو، بلکې د خپل سرکشه زړه خواهشونه یې ومنل
 نو په دې باندې هغوی د بنه کېدو په ځای نور هم خراب
 شول. (۲۵) د کومې ورځې نه چې ستاسو پلار نیکه د مصر نه
 بهر راووتل تر اوسه پورې، ورځ په ورځ، وخت په وخت، ما
 خپل خدمت کوونکي پېغمبران تاسو له درولېږل. (۲۶) خو

هغوی زما خبرو ته غور ونه نیولو او نه یې توجو ورکړه. او هغوی سرکشه ؤو تر دې چې د خپل پلار نیکه نه یې هم زیات بدکارونه وکړل. (۲۷) نو اے یرمیا، کله چې ته دوی ته دا هر څه ووائې دوی به تا ته غور ونه نیسی، او کله چې ته دوی ته آواز ورکړې دوی به تا له جواب نه درکوی. (۲۸) نو دوی ته ووايه، دا هغه قوم دے چې د مالک خدای تابعداری یې ونه کړله او اصلاح یې قبوله نه کړله. رشتینوالے د دوی نه تلے دے، او هغه نور د دوی د ځلو نه نه اوربدلے کیري.

د بنی هنوم په وادی کبني گناه

(۲۹) ”خپل وېسته د ویر دپاره کل کړئ او لرې یې وغورزوی. په اوچتو څشکو غرونو د ویر او ماتم سندرې ووائې، ځکه چې مالک خدای هغوی رد کړل او دا نسل یې خپل قهر او غضب ته پرېښودلو. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې د یهودا خلقو زما د سترگو د وړاندې گنده کارونه کړی دی، هغوی زما په کور کبني خپل پللیت بتان اېښی دی په کومو چې زما نوم لیکلے دے او هغه یې ناپاکه کړے دے. (۳۱) او ورسره ورسره هغوی د بنی هنوم په وادی کبني د توفت په نوم علاقائی عبادتخانی جوړې کړې چې هلته خپل زامن او لوڼه په اور کبني وسوزوی او قربانی یې کړی چې نه ورته ما حکم کړے وو او نه مې په خیال خاطر کبني تېر شوی ؤو. (۳۲) خو خبردار، یو وخت داسې راروان دے چې دې ځای ته به نور د توفت یا د بنی هنوم وادی نه وائی بلکې خلق به ورته د قتل و غارت وادی وائی. ځکه چې هلته به دومره ډېر لاشونه بنخ کړے شی چې نور به د بنخولو دپاره ځای نه وی. (۳۳)

نو د هغوی لاشونه به د هوا مارغانو او د ځنگلی ځناورو خوراک شی او داسې څوک به ژوندی نه وی چې دا ترې نه وشړی. (۳۴) زه به د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو کښې د خدا خوشحالی آوازونه ختم کړم. د ناوې او زلمی آوازونه به نور په دې ښارونو کښې نه اورېدلې کيږی. ځکه چې دا ملک به وران وېجاړ وی.

۸ (۱) مالک خدای فرمائی چې، ”په هغه وخت کښې به دشمن د بادشاهانو او د یهوداه د آفسرانو، د امامانو او د پیغمبرانو او د یروشلم د نورو خلقو هډوکی د قبرونو نه بهر راوباسی، (۲) او د زمکې په مخ به یې خواره واره کړی او هلته به د هغه چا په وړاندې یعنی د نمر، سپوږمی او ستورو مخې ته پراته وی د چا چې هغوی عبادت کولو، ځکه چې هغوی د دې څیزونو خدمت کولو، او دې پسې روان وو، او دې ته یې سجده کوله. د هغوی هډوکی به دوباره په خپلو کښې رایوځای نه شی او نه به ښخ کړی شی بلکې د پیران په شان به پراته وی. (۳) او هر چرته چې د دې بدعمله قوم ژوندی کسان کوم چې ما خواره واره کړی دی اوسپړی، نو هغوی به د ژوند نه په مرگ باندې خوشحاله وی.“ مالک خدای رب الافواج خدای دا وفرمائیل.

ګناه او سزا

(۴) ”هغوی ته ووايه چې مالک خدای داسې فرمائی، هرکله چې څوک راپرېوځی، نو هغوی بیا نه راپاڅی څه؟ هرکله چې یو سړی په غلظه لار روان شی آیا هغه به بیا راواپس نه شی

خه؟ (۵) نو بيا د يروشلم خلق د صحيح لارې نه ولې اوړپدلى دى؟ دوى په دروغو او دوکه مارى کښې خپل ځان انغښتې دى او ما ته د واپس راتلو نه انکار کوى. (۶) ما هغوى ته په غور سره غور ونيولو خو هغوى حقيقت نه وئيلو. او څوک هم په خپلو بدو کارونو باندې توبه گار نه وو او چا هم دا نه وئيل چې، ”دا مې کوم غلط کار وکړو؟“ لکه څنگه چې آس د جنگ مېدان ته په منډه روان وى دغه شان دوى هم هر يو په خپلو غلطو لارو په تېزۍ سره روان دى. (۷) تر دې چې مختلف مارغان لکه پينگان، گوگوستکې، طوطاگرکى او زانې هم په دې پوهيږي چې اوس موسم بدل شو او راواپس کيږي. خو زما غوره شوې قوم زما د قانون نه ناخبره دى. (۸) تاسو څنگه دا وايئ چې، مونږ ټول هوبنياران يو ځکه چې مونږ سره د مالک خدائ شريعت موجود دى؟ او حال دا چې د شريعت عالمانو په خپلو دروغو سره اصلى شريعت بدل کړې دى. (۹) گورئ دغه هوبنياران به وشرميږي او په خپل کم عقلتوب کښې به راگېر شى. ځکه چې هغوى د مالک خدائ کلام رد کړو نو بيا د دوى هوبنيارتيا چرته لاره؟ (۱۰) نو په دې وجه به زه د هغوى ښځې پردو سړو ته حواله کړم او زمکه او جائيداد به يې هم نورو خلقو له ورکړم. ځکه چې د ماشومانو نه واخله تر بوډاگانو پورې هر يو د ناجائزه گټې په لالچ کښې دى، د پېغمبر نه واخله تر امام پورې ټول دوکه ماران دى. (۱۱) هغوى زما د خلقو د سختو زخمونو عرضى علاج کوى. او کله چې خیر نه وى نو هغوى وائى چې، خير دى، خير به شى. (۱۲) آيا هغوى په خپل دې پليت عمل شرمېدل څه؟ نه، هغوى بلکل شرم نه لرلو، هغوى په دې هم نه پوهيږي چې

شرم ڇڏ ته وائي. دويءَ به د تباھ شوو په مينځ کبني حساب
شي. زه به دويءَ هم ختم ڪرم ڪله ڇي زه هغويءَ له سزا
ورڪوم،“ مالڪ خدائي فرمائي. (۱۳) ”زه به د دويءَ پوره فصل
تباھ ڪرم. د انگورو په بوتني کبني به يوه دانه هم پاتي نه شي،
او نه به اينخر د اينخر په ونه کبني وليدلے شي، د دويءَ پانپي
به اوڇي شي. او هر ڇڏ ڇي ما دويءَ له ورڪري دي هغه به
ترپي نه واپس واخلم. (۱۴) نو بيا به دويءَ وائي ڇي مونڊر وٺي
دلته په آرام سره ناست يو؟ راڻي ڇي قلعه بند بنارونو ته
وتبتو ڇي هلته کبني مره شو، ڇڪه ڇي مالڪ خدائي زمونڊر
خدائي دا تباھي راباندي راوستي ده او د زهرو پڪ جام پي
مونڊر ته ڇڏيلو دپاره راکري دے. ڇڪه ڇي مونڊر د مالڪ
خدائي خلاف گناه ڪري ده. (۱۵) مونڊر د امن په طمع وُو، خو
مونڊر هيڃ خير ونه ليدلو. مونڊر د شفا حاصلولو اُميد ڪولو،
بلڪي د هغي په ڇائي په مونڊر يره راغله. (۱۶) واورئي. زمونڊر د
دشمن د آسونو شنيدل د دان د بنا نه اوربدلے ڪيري. او د
هغويءَ د آسونو د هنيڊلو نه ٿوله زمڪه په لڙبڊو ده. هغويءَ د
دي دپاره راغلي دي ڇي دا مُلڪ او هر ڇڏ ڇي په کبني دي
تباھ ڪري، بنارونه او هر ڇوڪ ڇي په کبني اوسيري تير
ڪري.“ (۱۷) مالڪ خدائي فرمائي، ”زه به ستاسو خلاف
زهريله ماران درولڊرم ڇي هيڃ قسم منتر به په هغي اثر نه
کوي او هغه به تاسو وچيڇي.“

په خپلو خلقو د یرمياہ خفگان

(۱۸) نو بيا ما ووئيل ڇي خوشحالي زما نه لاره او زما د
خفگان علاج نشته، او دننه زره مپي بپهوشه دے. (۱۹) زما د

خَلقو ژړا ته غوږ ونیسئ چې په ټول مُلک کښې اورېدلې
 کيږي، هغوی ټپوس کوی وائی چې، ”آیا مالک خدای صیون
 پرېښودې دے څه؟ آیا د هغوی بادشاه نور دلته کښې نشته
 څه؟“ مالک خدای ورته په جواب کښې فرمائی چې، ”تاسو
 ولې د هسې فضول او پردو بُتانو په عبادت زما قهر او غضب
 راوپارولو؟“ ﴿٢٠﴾ خلق چغې سورې وهی او ژاړی چې،
 ”اورې تېر شو، فصل لو شو، خو مونږ لا بچ نه یو.“ ﴿٢١﴾ زه
 د خپلو خلقو د دردونو سره دردمند شوم. او په پرېشانی
 کښې راگېر شوم. ﴿٢٢﴾ آیا په جلعاد کښې مرهم نشته؟ آیا هلته
 طبیبان نشته څه؟ نو بیا ولې زما د قوم د زخمونو دپاره شفا
 نشته څه؟

٩ ﴿١﴾ ”کاش چې زما سر د اوبو چینه وې، او زما سترگې
 د اوبسکو چینې وې، ترڅو چې ما شپه او ورځ د خپلو خلقو
 په قتلولو ژړا انگولا کولې. ﴿٢﴾ کاش چې په صحرا کښې
 زما یو سرائی وې، چرته چې ما خپل خلق پرېښودی وې او
 هلته د دوی نه لرې اوسېدل. ځکه چې دوی ټول د خدای
 پاک سره بې وفایي کوی، او د بې ایمانانو یوه پله ده.“ ﴿٣﴾
 مالک خدای فرمائی، ”هغوی د خپلو ژبو نه لیندې جوړې
 کړې دی او د دروغو غشی هر وخت وروی. د دې مُلک په
 دیانتداری کښې صداقت نشته، هغوی د یوې گناه دپاسه بله
 گناه کوی، هغوی ما نه پېژنی. ﴿٤﴾ تاسو هر یو په خپل
 دوست نظر ساتئ او په خپل ورور هم اعتبار مه کوئ. ځکه
 چې هر یو ورور ستاسو دوکه مار دے، او هر یو دوست
 غېبت کوونکې دے. ﴿٥﴾ هر یو دوست بل دوست سره

دوکه کوی، او یو هم رښتیا خبره نه کوی، هغوی خپلو ژبو ته د دروغو ویلو تعلیم ورکړې دے، او په گناه کولو سره خپل ځان سترې کوی.“ (۶) مالک خدای فرمائی چې، ”تاسو د دوکه مارانو او د دروغژنو په مینځ کښې اوسېږئ، او د خپلو دوکه کولو په وجه دوی نه غواړی چې ما وپېژنی.“ (۷) نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج فرمائی، ”زه به دوی لکه د کچه سپینو زرو په شان د اور بټی کښې واچوم، صفا به یې کړم او وبه یې آزمايمه، زه نور د دې گناه گار قوم سره څه وکړم؟“ (۸) د هغوی ژبې لکه د زهریله غشو په شان دی، او هغوی همپشه دروغ وائی. او هغوی په خوله د خپل گاونډی سره خوږه لهجه کوی، خو په حقیقت کښې د هغوی دپاره بدې منصوبې جوړوی.“ (۹) مالک خدای فرمائی چې، ”آیا زه دوی ته د دې بدو کارونو سزا ورنه کړم څه؟ آیا د داسې قوم نه بدله خپله وانه خلم څه؟“ (۱۰) زه به د غرونو دپاره ژړا وکړم، او د بیابان د څرن په ځایونو به د غم سندرې ووايم. ځکه چې څوک هم په هغې تگ راتگ نه کوی، او ټول شینکے سوزېدلې او اوچ شوې دے او د رمو آوازونه په کښې نه اورېدلې کیږی. د هوا مارغان او ځنگلی ځناور ټول ترې نه تښتېدلی دی.“ (۱۱) مالک خدای فرمائی چې، ”زه به د یروشلم نه د خاورو پېرې، او د گیدرانو غار جوړ کړم. او د یهوداه ښارونه به وران او خاموشه کړم، نو هیڅوک به هلته کښې نه اوسېږی. (۱۲) نو بیا به څوک دومره هوبښیار وی چې په دې ټوله موضوع پوهه شی؟ چا ته د مالک خدای نه دومره هدایت ملاو شوې دے چې دا بیان کړی چې دا ملک ولې وران شوې دے؟ دا ولې په ریگستان بدل شوې دے، او دومره ولې وران او خراب شوې دے چې هیڅوک هم

پرې تېرېدلې نه شي؟“ (۱۳) مالک خدائ و فرمائيل چې، ”دا
 حڪه چې هغوى زما شريعت هېر كړو كوم تعليم چې ما
 هغوى ته وړاندې كړې وو، نه هغوى زما كلام ومنلو او نه يې
 د هغې پيروي وكړه، (۱۴) بلکې د دې په خائ هغوى د خپل
 سرکشه زړونو پيروي وكړه، او هغوى د بعل د بت پيروي
 وكړه لکه څنگه چې د هغوى پلار نيکه ورته د عبادت كولو
 تعليم وركړې وو. (۱۵) نو حڪه، مالک خدائ رب الافواج د
 بنى اسرائيلو خدائ پاك فرمائى چې، گورئ، زه به هغوى ته
 د خوړلو دپاره گندير وركړم او د څښلو دپاره به زهريله اوبه
 وركړم. (۱۶) زه به هغوى په داسې قومونو كښې خواره واره
 كړم چې نه به يې دوى او نه به يې د دوى پلار نيکه پېژنى، او
 زه به په دوى جنگ راولم ترڅو چې يې هلاک كړى نه وي.“

د مدد دپاره د يروشلم د خلقو فرياد كول

(۱۷) مالک خدائ رب الافواج دا فرمائى چې، ”هغه څه چې
 كېدونكى دى په هغې غور وكړئ. سندرې ويونكې او ماتم
 كوونكې بنځې راوغوړئ چې راشي، او هغه بنځې راوغوړئ
 چې په مړى په ژړا كولو كښې ماهرې دى. (۱۸) لار شى او
 هغوى زر راولئ چې په مونږ باندې دومره ژړا او سندرې
 ووائى ترڅو زمونږ سترگې د اوبسكو نه پكې شى، او زمونږ د
 بڼو نه اوبسكې روانې شى.“ (۱۹) د صيون نه د ژړا آوازونه
 اورېدلې كېږي چې وائى، ”واى، واى، مونږه څنگه تباہ شو
 او په شرمونو وشرمېدو. مونږ ملك پرېښودو ته مجبوره
 شوى يو، حڪه چې زمونږ كورونه تباہ شوى دى.“ (۲۰) اے
 بنځو، د مالک خدائ كلام ته غوږ ونيسى، او د هغه د خولې

هرې خبرې ته غوږ ونيسئ. خپلو لويو ته د سندرو او ماتم کولو تعليم ورکړئ، او يو بل ته په خپلو کبني د ماتم کولو تعليم ورکړئ. ﴿٢١﴾ ځکه چې مرگ زمونږ کور ته په کړکو رانوتې دې او زمونږ قلعو ته رادننه شوې دې، هغه اوس ماشومان د کوڅو نه او ځوانان د بازارونو او چوکونو نه راټولوي او تېروي. ﴿٢٢﴾ مالک خدای فرمائي، ”خلقو ته ووايه چې د مرو لاشونه به په پټو کبني لکه د پېران د سرې پراته وي، او لکه د غنمو وږې په شان د لوگري شا ته اخوا ديخوا پراته وي دغه شان به مړي هرې خوا ته پراته وي او د راټولولو به يې څوک نه وي.“ ﴿٢٣﴾ مالک خدای فرمائي، ”هوبنيار دې په خپله هوبنيار تيا فخر ونه کړي، نه دې زورور په خپل زور باندې او نه دې دولتمند په خپل دولت باندې فخر وکړي.“ ﴿٢٤﴾ مالک خدای فرمائي چې، ”که څوک فخر کول غواړي نو هغه دې په دې خبره فخر وکړي چې دوي ما پېژني او په دې پوهيږي چې زه هغه مالک خدای يم چې په زمکه باندې نه ختمېدونکې مينه، عدل و انصاف او صداقت راوړم. ځکه چې په دې څيزونو کبني زما خوشحالي ده.“ ﴿٢٥﴾ مالک خدای فرمائي، ”هغه ورځې راروانې دي چې، زه به ټولو هغه خلقو ته سزا ورکړم څوک چې صرف جسماني سنت شوی دی. ﴿٢٦﴾ زه به مصر، ادوم، عمون، موآب او هغوي ته څوک چې په دشتو او ميرو کبني اوسپړي سزا ورکړم، او ورسره به بنی اسرائيل ته هم سزا ورکړم. ځکه چې د ټولو بُت پرستو قومونو په شان، د دوي زړونه هم مالک خدای ته وقف نه دي.“

بُت پرستی او صحیح عبادت

- ۱۰ (۱) اے بنی اسرائیلو، د مالکِ خُدائِ پبغام ته غور و نیسی. (۲) مالکِ خُدائِ فرمائی چي، ”د نورو قومونو په طریقو تلل مہ کوئ، او د هغوی په شان په آسمان کبني د ستورو د گردش او نبو نبنانو نه مہ یرپړئ تر دې چي هغوی په خپله یرپړی. (۳) حُکله چي د نورو قومونو رواج فضول دے، هغوی د حُنگل نه ونه راووهی، او بیا کاریگر ترې نه په خپله په تربنخ بُت جوړوی. (۴) او وروستو هغه په سرو او سپینو زرو باندې بنائسته کړی او بیا دوی په خُتک او مېخ سره دا بُت په یو خائ کبني ټک وهی چي راونه غورزیږی. (۵) د هغوی بُتان داسې دی لکه د بادرنگو په پتي کبني چي گوډاگے د مارغانو د شړلو دپاره ودرولے شوے وی، کوم چي نه خبرې کولے شی، او نه هغه په خپله گرځېدے شی، په کار دے چي نور خلق دا اوچت کړی. د هغوی نه مہ یرپړه، دوی تا ته ضرر نه شی در رسولے او نه خه فائده درکولے شی.“ (۶) اے مالکِ خُدایه، ستا په شان بل هیڅ څوک هم نشته، ته لوی یی، او ته زورور یی. (۷) اے د قومونو بادشاه، څوک به ستا نه نه یرپړی؟ ته د ثناء او صفت لائق یی. د دنیا په ټولو هوبنیارو خلقو او بادشاهتونو کبني بل څوک ستا په شان نشته. (۸) هغوی ټول کم عقل او بې وقوفه دی، حُکله هغوی چي د خه عبادت کوی هغه د لرگی نه جوړ شوی دی. (۹) هغوی د ترسیس نه د سپینو زرو تختې او د اوفاز نه سره زر راوړی. کله چي زرگر ترې نه بُت جوړ کړی نو بیا درزیان ورته آسمانی او کاسنی کپړې تیاروی او هغه ته یی وراغوندی. (۱۰) بلکي مالکِ خُدائِ رښتونے خُدائِ پاک

دے. هغه ژوندی خدای پاک او ابدی بادشاه دے. د هغه د
 قهر و غضب نه ټوله دُنیا لږزیري، قومونه د هغه غضب ته
 ټینگېدے نه شی. ﴿١١﴾ هغه خلقو ته څوک چې د نورو
 معبودانو عبادت کوی دا ووايه چې، ”هغه تش په نامه
 معبودانو چې زمکه او آسمانونه یې نه دی جوړ کړی، هغه به
 د زمکې د مخ نه او د آسمان د لاندې نه بلکل ختم شی.“ ﴿١٢﴾
 خو مالک خدای په خپل قدرت سره زمکه جوړه کړه. او په
 خپل حکمت سره یې دُنیا قائمه کړه. او په خپل عقل یې
 آسمانونه خواره کړل. ﴿١٣﴾ کله چې هغه برېښنا ته حکم
 وکړی نو په آسمان کېنې وریځې په غرار شی، هغه وریځې د
 زمکې د یو سر نه تر بل سره پورې خوروی. هغه برېښنا د
 باران سره رالېږي او د خپلو ذخیرو نه هوا رالوځوی. ﴿١٤﴾ د
 انسان ټول نسلونه بې عقله او بې علمه دی، هغه کاریگر چې
 بُتان جوړوی دوی به د دې بُتانو په وجه وشرمیري، ځکه چې
 د دوی بُتان هم دوکه ده او ساه په کېنې نشته. ﴿١٥﴾ دا بُتان
 فضول او سپک څیز دے. د حساب کتاب په ورځ به دا ټول
 تباہ شی. ﴿١٦﴾ خو د بنی اسرائیلو خدای د بُت په شان نه
 دے. هغه د هر شی خالق دے، د بنی اسرائیلو په شمول چې
 د هغه خپل خلق دی. او د هغه نوم مالک خدای ربُ الافواج
 دے.

راتلونکی تباہی

﴿١٧﴾ اے محاصره شوې ښاریې. تاسو خپله کډه راوچته
 کړئ، دشمنانو درنه گېره اچولې ده. ﴿١٨﴾ ځکه مالک خدای
 داسې فرمائی چې، ”ناگهانه به دا ځل د دې مُلک اوسېدونکی

بهر وغورزوم. زه به په تاسو لوی مصیبت نازل کړم، او په آخر کبني به تاسو ته زما د غصې پته ولگی. (۱۹) وای وای، تباہ شوم، زما زخمونه سخت دی، زما بیماری د رغېدو نه بهر ده، چې ضرور دا برداشت کړم. (۲۰) بلکې زمونږ خېمي تباہ شوې دی او پری یې شلېدلی دی، زما ماشومان ما نه اخستې شوی دی. یو هم نه دے پاتې شوے، ټول بوتلے شوی دی زه به یې دوباره ونه وینم. (۲۱) زما د قوم شپونکی بې شعوره او بې عقله شوی دی. دوی نور د مالک خدای سره مشوره نه کوی. نو په دې وجه دوی پوره ناکامیابه شوی دی، او د دوی ټولې رمې دانه وانه شوې دی. (۲۲) غوږ ونیسے، د شمال د خوا نه د غټ لښکر د راتلو یروونکے شور اورېدے کپړی. د یهوداه ښارونه به تباہ او برباد شی او د گیدرانو غار به ترې نه جوړ شی.

د یرمیاہ دُعا

(۲۳) اے مالک خدایه، زه په دې پوهېرم چې د انسان د ژوندون اختیار د ده په خپل لاس کبني نه دے. او نه هغه په خپلې مرضی سره د خپل ژوند لار مقررولے شی. (۲۴) اے مالک خدایه، په نرمی سره زما اصلاح وکړه، او په خپل قهر او غضب کبني دې زما اصلاح مه کوه گنې زه به د دنیا نه ورک شم. (۲۵) څوک چې تا نه پېژنی خپل قهر و غضب دې په هغه خلقو نازل کړه، او په هغه چا څوک چې ستا نوم په خوله نه اخلی، ځکه چې ستا قوم بنی اسرائیل یې وژلی دی، او هغوی دوی لواړ تهر کړی او تباہ کړی یې دی، او ملک یې ورله وران ویجاړ کړے دے.

١١ (۱) مالک خُداى یرمياہ ته دا پېغام ورکړو چې، (۲) ”تاسو د دې لوظ شرطونو ته غوږ ونیسئ او هغه د یروشلم او يهوداه خلقو ته ووايه کوم چې ما تاسو سره کړې دے. (۳) هغوى ته ووايه چې دا هغه موضوع ده چې مالک خُداى د بنى اسرائیلو خُداى پاک فرمائى، لعنت دې وى په هر هغه چا چې د دې لوظ د شرطونو پیروى نه کوى. (۴) دا هغه لوظ دے چې کله ما ستاسو پلار نيکه سره په هغه وخت کښې کړې دے کله چې ما هغوى د مصر نه بهر راوويستل د هغه خُداى نه چې لکه د اور د بتى په شان وو. که چرې تاسو زما د حکمونو پیروى وکړئ کوم چې ما تاسو له درکړى دى، نو بيا به تاسو زما قوم یئ، او زه به ستاسو خُداى پاک یم. (۵) نو زه به بيا خپل هغه لوظ پوره کړم کوم چې ما ستاسو د پلار نيکه سره کړې وو چې زه به هغوى له هغه زمکه ورکړم چې په کښې د شهد او پئ پېر تېر دى او په کوم کښې چې تاسو نن اوسېږئ.“ نو بيا ما جواب ورکړو چې، ”آمین، مالک خُدايه.“ (۶) بيا مالک خُداى ما ته وفرمائيل، ”لاږ شه او د يهوداه په ښارونو او د يروشلم په کوڅو کښې وگرځه. هلته زما ټول پېغامونه هغوى ته بيان کړه او خلقو ته ووايه چې، د لوظ په شرطونو باندې غور وکړئ، او په هغه باندې عمل وکړئ. (۷) کله چې ما ستاسو پلار نيکه د مصر نه بهر راويستل نو ما بار بار دوى ته خبردارې ورکړو چې زما تابعدارى وکړئ او تر نن ورځ پورې لگيا یم او هم دا خبردارې ورکوم. (۸) بلکې هغوى نه ما ته غوږ ونيولو او نه يې زما په خبرو غور وکړلو خو په خُداى د دې هغوى هر يو د

خپل سرکشه زړه د خواهشاتو په مطابق ژوند تېرولو. او زما
 د لوظ د احکامو پیروی یې ونه کړه، نو بیا ما هم په هغوی
 هغه ټول لعنتونه نازل کړل چې په لوظ کبني یې ذکر شوی
 دے. “ (۹) نو دوباره بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”
 یهوداه او د یروشلم خلقو زما خلاف سازش جوړ کړی دے.
 (۱۰) هغوی د خپل پلار نیکه پخوانی د گناهونو لارو ته رجوع
 کړی ده، د هغوی پلار نیکه زما کلام ته غوږ نه نیولو او د
 نورو معبودانو پیروی او عبادت یې شروع کړو. دواړو
 اسرائیل او یهوداه هغه لوظ مات کړو کوم چې ما د دوی پلار
 نیکه سره کړی وو. (۱۱) نو د دې دپاره زه مالک خدای دا
 وایم چې، زه به په دوی هغه افتونه او مصیبتونه راولم چې
 دوی به ترې نه تېستېدلې نه شی. که څه هم چې دوی ما ته د
 مدد دپاره وژاری او چغې ووهی، خو زه به یې نه اورم. (۱۲)
 نو د یهوداه او د یروشلم خلق به معبودانو له لارې شی او فریاد
 به ورته وکړی، چا ته چې هغوی خوشبویی سوزولې. خو
 هرکله چې افت په دوی باندې راشی نو په هغه وخت کبني به
 هغه بتان دوی بچ نه کړی. (۱۳) اے د یهوداه خلقو وگورئ
 ستاسو د خپلو بنارونو په تعداد کبني معبودان دی، او د
 یروشلم د کوڅو په تعداد کبني تاسو شرمناکې پیرې
 قربانگاه جوړې کړې دی، چې په کبني د بعل بت دپاره د
 خوشبو سوزولو قربانی پېش کړئ. (۱۴) اے یرمیا، ته د دې
 خلقو دپاره نه ما ته دعا او نه منت زاری وکړې، ځکه چې زه
 به دوی ته په هغه وخت کبني چې کله په تکلیف کبني وی
 غوږ نه نیسم. (۱۵) نو بیا تاسو زما کور ته د داخلېدو څه حق
 لرئ چې تاسو بد کارونه وکړل، اے زما محبوب قومه؟ آیا
 ستاسو د نذرانی او د قربانی مقدسې غوښې پېش کول به

تاسو د تباہی نه بچ کړی څه؟ او په حقیقت کبښې تاسو په بدعملۍ کولو کبښې خوشحاله یی. (۱۶) ما مالک خدای به په یو وخت کبښې تاسو ته د زیتونو د شنې او ښکلې ونې لقب درکړی وو چې د ښو مېوو نه پکې وی. خو د سخت او زورور طوفان په شور کبښې به زه ستا په پانو اور بل کړم، او ستا خانګې به ماتې کړم. (۱۷) ما، مالک خدای رب الافواج اسرائیل او یهوداه د ونې په شان کړلی ؤو، خو اوس مې په تاسو د افت راوستلو فېصله وکړه. ځکه چې تاسو بدعملۍ وکړه، او د بعل بت ته د خوشبویۍ په سوزولو تاسو زما غصه راوپاروله.

د یرمیاہ د قتلولو سازش

(۱۸) نو بیا مالک خدای زه د هغوی د بدو منصوبو نه خبر کړم کومې چې دشمنانو زما خلاف جوړې کړې وې. (۱۹) زه د هغه بې ګناه ګډوړی په شان وم چې د حلالولو دپاره روان کړی شوی وی او ما ته زما خلاف د هغوی د بدو منصوبو علم نه وو. هغوی وئیل، ”راځی چې د مېوې هغه پکه ونه راوغورزو، راځی چې هغه د ژوندو د دنیا نه ختم کړو چې نور د هغه نوم د دنیا نه د تل دپاره ورک شی.“ (۲۰) نو بیا ما سوال وکړو چې، ”اے مالک خدایه رب الافواجه. ته عادل او انصاف کوونکې یی، تا ته د هغوی د زړونو او سوچونو پته ده، زه غواړم چې ته زما بدله واخلي او هغه په خپله وینم، نو اوس ما خپله فېصله تا ته پرېښې ده.“ (۲۱) مالک خدای فرمائی، ”د عنوتو خلق غواړی چې تا ووژنی. هغوی وائی چې ته د مالک خدای په نوم نبوت مه کوه ګنې تا به مړ کړو.

۲۲) نو مالک خُدائ ربُ الافواج د دوی په حقله فرمائی، زه به هغوی له سزا ورکړم. د هغوی خوانان به په جنگ کښې ووژلې شی، او د هغوی زامن او لویه به د قحط په وجه مړه شی. ۲۳) د هغوی نه به یو هم بچ پاتې نه شی ځکه چې زه به د عنوت په خلقو افت رانازل کړم. کله چې د هغوی د سزا وخت راوړسیری.

د حضرت یرمیاہ د مالک خُدائ سره بحث کول

۱۲) اے مالک خُدایه، ته همپشه ما سره انصاف کوې کله چې زه یوه مسئله ستا په حضور کښې وړاندې کړم. نو ما ته د مقدمې کولو اجازت راکړه، نو دا بدکاران ولې دومره ترقی کوی؟ او ولې ټول غداران دومره په آرام ژوند تېروی؟ ۱) تا هغوی کړلی دی او دوی جرړې کړې دی، دا لوی شی او مېوه ونیسی. ته هر وخت د هغوی په خوله یې، خو د هغوی د زړونو نه لرې یې. ۲) خو اے مالک خُدایه، ته ما پېژنې، او ته ما وینې او ته په ما آزمېښت وکړه چې زه ستا یم. دا بدعمله خلق داسې راکاږه لکه څنگه چې یو گډ د حلالولو دپاره رابنکله شی، او د حلالولو پورې یې یوې خوا ته وساته. ۳) دا زمکه به تر کومې پورې ماتم کوی او په پتو کښې به یې گیاه اوچپیری؟ څوک چې په دې ملک کښې اوسیری نو د هغوی د بدعملی په وجه مارغان او خناور تباہ شوی دی، او هم په دې وجه خلق دا وائی چې، ”خُدای به هم حیران وی چې مونږ سره به څه کیری.“

يرمياہ ته د مالکِ خُدايِ جواب

٥٥ مالکِ خُدايِ ورته وفرمائيل، ”اے یرمياہ، کٔ چرې تٔ د انسانانو سره په منډه وهلو دومره سترې کپړې، نو تٔ به د آسونو سره خٔ مقابلہ وکړې؟ کٔ چرې تٔ په يو هوار او محفوظه مېدان کېښې تيندکونه خورې او راغورزېږې، نو تٔ به د اُردن سره په گڼ خنګل کېښې خٔ کوې؟ ٥٦ تر دې چې ستا وروڼه، او ستا د خپل خاندان خلق ستا مخالفت کوي. هغوي ستا خلاف شکايتونه کوي. په هغوي باور مٔ کوه، کٔ خٔ هم چې هغوي ستا ښٔ وائي.“

په خلقو د مالکِ خُدايِ د خفگان خړگندونه

٧٧ مالکِ خُدايِ فرمائي، ”ما خپل خلق پرېښودل، چې زما خاص ميراث دے. ما ته پېر گران خلق مې د دشمنانو لاسونو ته حواله کړل. ٨٨ زما غوره شوے قوم لکه د خنګل د زمري په شان ما ته وغرمېدو، نو په دې وجه زٔ د هغوي نه نفرت کوم. ٩٩ آيا دا مُلک د گيډرانو غار دے چې تپوسان پرې بره الوخي رالوخي. خو خنګلي خناور دې راشي چې د هغوي لاشونه وخورى. ١٠٠ پېرو حاکمانو زما د انگورو باغونه برباد کړي دي، او هغوي ټول بوتې د پښو لاندې کړي دي او ښائست يې ورله ختم او په بيابان بدل کړے دے. ١١١ هغوي د دې نه تش بيابان جوړ کړے دے او ما د خپلو خلقو د ماتم ژړا اورېدلې ده، او زما د ټول مُلک نه دشته بيابان جوړ شوے دے، او خوک يې هم پرواه نه کوي. ١٢٢ د بيابان په ټولو اوچتو او خُشکو غونډو د قتل و غارت

فوج ليدلے کيږي، ځکه چې د مالک خدائ توره به د يو سر نه تر بل سره پورې هغوی هلاک کړي. نو څوک به هم محفوظ نه وي. (۱۳) زما خلقو غنم وکړل، خو تش ازغي يې ورپېل، هغوی ډېر محنت وکړو خو هيڅ فائده يې حاصله نه کړه. ځکه د مالک خدائ د سختې غصې په وجه، هغوی صرف د رسوايي او شرم فصل ورپېلو.

د بني اسرائيلو گاونډيانو ته د مالک خدائ پېغام

(۱۴) مالک خدائ فرمائي، ”زه به د بني اسرائيلو نه هغه ټول شريره او بدکاره گاونډيان د جرړې نه راوکاږم څوک چې د هغوی په زمکه قبضه کول غواړي، او زه به يهوداه هم د بني اسرائيلو د مينځ نه راوکاږم. (۱۵) خو کله چې زه هغوی راوباسم، نو بيا به زه په هغوی باندې رحم وکړم، او زه به هغوی هر يو قوم خپل ميراث او خپل ملک ته واپس راوړم. (۱۶) او بيا که چېرې دا قومونه په رښتيا سره زما د خلقو طريقې زده کړي، او که هغوی زما په نوم قسم خوړل زده کړي او وائي چې په يقين سره مالک خدائ ژوندې دې، لکه څنگه چې هغوی يو وخت زما قوم ته د بعل د بت په نوم قسم خوړل ور زده کړي وو، نو هغوی به بيا زما د قوم په مينځ کښې آباد شي. (۱۷) خو که چېرې هر يو قوم زما خبرو ته غور ونه نيسي، نو بيا به زه هغه قوم په مکمل توگه د بېخ نه راوکاږم او نيست و نابود به يې کړم.“ دا د مالک خدائ وينا ده.

١) مالک خُدای ما ته وفرمائیل چې، ”لاړ شه او د

خپل ځان دپاره د کتان لنگ واخله او د ملا نه یې تاؤ کړه

خو چې په اوبو کښې درنه لوند نه شی.“ ٢) نو د مالک

خُدای د هدایت په مطابق ما لنگ واخستو او د ملا نه مې تاؤ

کړو. ٣) نو بیا په دویم ځل د مالک خُدای کلام په ما نازل

شو، ٤) ”کوم لنگ چې تا اخستې او تاؤ کړې دې اوس د

فرات سیند ته لاړ شه او هلته د گټ په سوری کښې یې پټ

کړه.“ ٥) نو د مالک خُدای د هدایت په مطابق زه لاړم او

لنگ مې هلته پټ کړو. ٦) څه موده وروستو بیا مالک

خُدای ما ته وفرمائیل، ”د فرات سیند ته لاړ شه او هغه لنگ

بیا راواخله کوم چې ما درته فرمائیلی ؤو چې هلته یې پټ

کړه.“ ٧) نو بیا زه لاړم او هغه ځای نه مې راوویستو په

کوم ځای کښې چې ما لنگ پټ کړې وو، خو ومې لیدو چې

دا بلکل سخا شوی وو او د هیڅ کار نه وو. ٨) نو د مالک

خُدای کلام بیا په ما نازل شو چې، ٩) ”لکه څنگه چې دا

لنگ سخا شوی دې دغه رنگ به زه د یهوداه او د یروشلم

لوی غرور سخا کړم. ١٠) دې بدکاره خلقو چا چې زما د

کلام د اورېدو نه انکار وکړو، او د خپلو سرکشه زړونو یې

ومنل او د نورو معبودانو عبادت او خدمت یې شروع کړو،

نو د هغوی حالت به د دې سخا شوی لنگ په شان وی چې

د هیڅ کار نه وی. ١١) لکه څنگه چې لنگ د انسان د ملا نه

کلک تاو وی، نو دغه شان ما د اسرائیل او د یهوداه خلق

خپل ځان سره وتړل چې دوی زما د نوم د شهرت، تعریف

او عزت باعث وی. خو هغوی زما تابعداری ونه کړه.“ دا د

مالڪ خُدايٰ وينا ده.

د ميو د چاڻي مثال

﴿١٢﴾ نو هغوي ته ووايه چي، مالڪ خُدايٰ د بني اسرائيلو خُدايٰ پاڪ فرمائي، ”ستا د ميو ٽولي چاڻي دې د ميو نه پڪي شي. او بيا دوي جواب ور ڪرو چي، بي شڪه، هره يوه چاڻي به د ميو نه پڪه شي. ﴿١٣﴾ نو بيا ته هغوي ته ووايه چي، مالڪ خُدايٰ فرمائي زه به د دې مُلڪ په ٽولو خلقو او د داؤد په نسل، په بادشاهانو، او امامانو، پيغمبرانو دومره مے وڅښم چي ښه نشه شي او په هر هغه چا چي په يروشلم کښي اوسيري. ﴿١٤﴾ نو بيا به زه هغوي په خپلو کښي سره وڅنگومه تر دې چي مور پلار او بچي به په خپلو کښي يو بل زره زره ڪري. او زه به په هغوي هيڅ قسم رحم او ترس ونه ڪرم. او هيڅ څيز به ما د هغوي د تباه ڪولو نه منع نه ڪري.“ دا د مالڪ خُدايٰ وينا ده.

د غرور خلاف د يرمياہ خبرداري

﴿١٥﴾ په غور او احتياط سره واورئ او مغروره ڪپري مه. ځڪه چي مالڪ خُدايٰ دا فرمائي لي دي. ﴿١٦﴾ د دې نه مخکښي چي ڀر ناوخته شي مالڪ خُدايٰ، خپل خُدايٰ پاڪ ته جلال ورکري. او هغه وپڙني د دې نه وړاندې چي هغه درباندي تياره راولي، او تاسو تيندڪ وخورئ او په تورو تيارو غرونو کښي راوغورزپري. او د هغه نور چي تاسو پي په انتظار کښي يئ نو مالڪ خُدايٰ به هغه په تورو تيارو بدل ڪري. ﴿١٧﴾ ڪه تاسو اوس هم غور ونه نيسي، نو زه به ستاسو د غرور په

وجه پٽ پٽ وڙاڙم. زما سترگي به ترخه ڙڙا وکړي او ډکي به شي او اوبسکي به ترې بهيري. ځکه چې دشمن به د مالک خدائ قوم لکه د يوې رمي په شان راگهر کړي او قبدولو له به يې بوخي. (۱۸) مالک خدائ ما ته وفرمائيل چې، ”بادشاه او د هغه مور ته ووايه چې، د تخت نه راکوز شه او په خاورو کبني کبښنه، ځکه چې ستا د شان او شوکت تاجونه به زر ستا د سر نه راوغورزيري. (۱۹) د نجب بنارونو دروازي به بند کړي شي او څوک به هم هغه نه شي کولولي. د يهوداه ټول خلق به جلاوطن کړي شي او يو به هم بچ نه شي.“

(۲۰) خپلي سترگي اوچتي کړه او هغه فوج وگوره چې د شمال د خوا نه راروان دے. ستا هغه بسکلي رمي اوس چرته دي چې ما تا ته سپارلي وې؟ ستا هغه گيان چرته دي چې تا به پرې فخر کولو؟ (۲۱) ته به په هغه ورځ څه وائي کله چې مالک خدائ په تا هغه خلق حکمرانان مقرر کړي کوم خلق چې تا خپله ډله جوړه کړې وه؟ لکه څنگه چې د بسخي د ماشوم د پيدا کېدو وخت وي نو ته به په دغه شان تکليف کبني شي. (۲۲) که ته چرې د خپل ځان نه تپوس وکړې چې دا هر څه ما سره ولې کيږي؟ نو دا ستا د ډېرو گناهونو په وجه تا سره وشول. نو ځکه ستا نه جامې وويستلې شوې او هغه حمله کونکو فوجيانو تا سره په زور زنا وکړه. (۲۳) ولې د ايتھوپيا يو سرې د خپلي څرمني رنگ بدلولي شي؟ يا يو پړانگ د ځان نه خالونه لرې کولې شي څه؟ نه کله هم نه، هم دغه رنگ ته په بدو عملونو دومره عادت شوي يې چې ته کله هم نېک کارونه نه شي کولې. (۲۴) زه به تاسو لکه د بوسو په شان چې د صحرا هوا په مخه اخستي وي خواره

واره کرم. (۲۵) مالک خدای فرمائی چې، دا ستا قسمت دے، هغه برخه چې ما ستا دپاره مقرر کړې ده. ځکه چې تا زه هېر کړې يم او په دروغونو معبودانو دې يقين کړې دے. (۲۶) اے قوم، زه به په خپله ستاسو نه جامې وکارم چې تاسو لغړ کړم او شرمگاه مو ښکاره کړم. (۲۷) ما ستاسو زناکاری او د نفس خواهشات، ما ستاسو په بې شرمۍ سره د بتانو عبادت په لوړو او ژورو باندې وليدلو. په تاسو دې افسوس وی، اے يروشلمه. ترڅو پورې به تاسو داسې حرام کاره او ناپاکه یی؟

په يهوداه باندې اوچ کالی

۱۴ (۱) د اوچ کالی په حقله په يرمياہ د مالک خدای کلام نازل شو، (۲) ”يهوداه وير کوی، ښارونه يې لکه د اوچو شوو بوټو په شان غمژن دی، ټول خلق يې د غم په وجه په زمکه ناست دی او د يروشلم نه چغې او سورې راپورته کېږي. (۳) مالداره خلق خپل نوکران د اوبو دپاره کوهيانو ته لېږي، خو ټولې چينې کوهيان اوچ شوی وی او د گوت اوبو ډرک هم نه لگی. نوکران په ډيرې مايوسۍ او خفگان د تشو منگو سره راواپس کېږي او خپل سرونه يې د پرېشاني په وجه پټ کړی وی. (۴) زمکه د خوشکۍ او د باران نه ورېدلو په وجه چاؤدلې ده، زميداران پرېشانه دی، او هغوی هم خپل مخونه پټ کړی دی. (۵) په پټو کښې د خوراک دپاره د گياہ د نشتوالی په وجه هوسۍ هم خپل تازه پېدا شوی بچی هم داسې په ډاگه پرېښی دی. (۶) ځنگلی خرونه هم د خوشکو غونډو په سرونو ودرېږي او د گيدرانو په شان چغې

وهی او د خوراک د نشتوالی په وجه یې نظر کار پرېښه دے. (۷) زما خلق ما ته فریاد کوی او وائی چې، زمونږ گناهونه زمونږ خلاف گواهی ورکوی، خو اے مالکِ خُدايه، د خپل نوم د خاطره دې زمونږ مدد وکړه. مونږ ستا نه په څو ځله اوږدلی یو، او ستا خلاف مو گناه کړې ده. (۸) اے مالکِ خُدايه صرف تۀ د بنی اسرائیلو اُمید یې، او د تکلیف په وخت کښې زمونږ خلاصونکے یې. نو بیا ولې تۀ لکه د یو مسافر په شان یې چې زمونږ په مُلک کښې صرف یوه شپه تېره کړی او بیا ځی؟ (۹) تۀ ولې د هغه چا په شان یې چې گنگس وی، او لکه د داسې فوجی په شان شوے یې چې څوک بچ کولے نه شی؟ اے مالکِ خُدايه، تۀ مونږ سره یې، او مونږ ستا نوم پورې تړلے شوی یو، نو اوس مونږ مه پرېږده. (۱۰) نو مالکِ خُداي د دې خلقو په حقله فرمائی، ”د دوی پېر زیات دا خوبښدل چې فضول وگرځی او زما نه واوړی او په خپل ځان یې قابو نه وُو. نو ځکه زۀ د دوی نه راضی نه یم. او د دوی گناهونه به راته یاد وی، او سزا به ورله ورکړم.“ (۱۱) مالکِ خُداي ما ته وفرمائیل، ”نور د دې قوم د خیر دپاره ما ته سوال مه کوه. (۱۲) تر دې که هغوی روژه هم ونیسی، نو زۀ به د هغوی فریاد ته غوږ نه نیسم. او که چرې هغوی ما ته سوزېدونکې او د غلې نذرانې هم پېش کړی، نو زۀ به هغه نه قبلوم. بلکې هغوی به په جنگ، قحط او ویا باندې مړه کړم.“ (۱۳) نو بیا ما ووئیل، ”اے قادر مطلق خُدايه، د هغوی پېغمبران ورته وائی هر څۀ ټیک دی جنگ او قحط به نه راځی. مالکِ خُداي به په حقیقت کښې په تاسو امن راوړی.“ (۱۴) نو بیا مالکِ خُداي ما ته وفرمائیل چې، ”زما په نوم دا پېغمبران د دروغو نبوت کوی. د هغوی پېغام

زما له طرف نه نه دے او نه ما هغوى ته حکم کرے دے چې تاسو دا پېغام خلقو له ورکړئ. هغوى دروغژنې رويانگاني، او فضول فالونه او د خپلو دروغژنو خيالونو پېشگويانې کوي.

﴿١٥﴾ نو ځکه مالک خدای فرمائی چې کوم پېغمبران چې زما په نوم د دروغو نبوت کوي او خلقو ته وائی چې نه به جنگ راځي او نه به قحط، چا ته چې ما پېغام نه دے ورکړے نو هم دوى به زه په جنگ او قحط باندې هلاک کړم. ﴿١٦﴾ کومو خلقو ته چې هغوى دا پېشگويانې کوي نو د هغوى لاشونه به د يروشلم په لارو کوڅو کښې د جنگ او قحط په وجه وغورزولے شی. څوک به نه وی چې هغوى او د هغوى بنځې، زامن، لويه بنځ کړي. او زه به په هغوى هغه افت نازل کړم د کوم چې لائق دی. ﴿١٧﴾ مالک خدای ما ته وفرمائيل چې، ”يرميا هغوى ته دا ووايه، زما د سترگو نه شپه او ورځ اوبسکې بهيری، زما ژړا نه ودريری، ځکه چې زما قوم چې په ما لکه د لور په شان گران دے سخت زخمی شوے دے او زيات ژوبل شوے دے. ﴿١٨﴾ کله چې زه بهر مېدانونو ته لار شم، نو زه هغوى وينم څوک چې په جنگ کښې په تورو مړه شوی دی، او که زه دننه د ښار کوڅو ته لار شم، نو زه هغه خلق گورم چې د قحط په وجه مړه شوی دی. پېغمبران او امامان دواړه خپل کارونه جاری ساتي، خو هغوى په دې نه پوهيری چې څه کوي.“

مالک خدای ته د رحم دپاره د خلقو سوال زاری کول

﴿١٩﴾ اے مالک خدایه، تا يهوداه بلکل رد کړے دے څه؟ آيا

تہ د صیون د خلقو نہ نفرت کوہی خہ؟ ولی تا مونہر دومره سخت زخمی کری یو چہی د رغبدو ٲول اُمیدونہ مو ختم شو خہ؟ مونہر د خیر اُمید لولو خو مونہر تہ خیر ملاو نہ شو، مونہر د علاج پہ طمع وُو خو د شفا پہ خائ پہ مونہر یرہ راغله. (٢٠)

اے مالکہ خُداہ، مونہر ستا خِلاف بدکارونہ کری دی، مونہر د خپلو بدو کارونو او د خپل پلار نیکہ د بدو کارونو اقرار کُوو. (٢١) د خپل نوم د خاطرہ دہی مونہر مہ پرپردہ، او خپل جلالی تخت دہی مہ سپکوه. خپل لوظ دہی راہہ یاد کرہ کوم چہی تا مونہر سرہ کرے دے او هغه مہ ماتوه. (٢٢) آیا د نورو قومونو د بُتانو فضول معبودان باران کولے شی خہ؟ آیا آسمان پہ خپلہ باران ورولے شی خہ؟ نہ، بلکہ دا تہ یہی، اے مالکہ خُداہ، زمونہر پاکہ خُداہ. نو د دہی دپارہ زمونہر توکل پہ تا دے، حُکہ چہی تہ هغه ذات یہی خوک چہی دا هر خہ کوی.

د یهوداہ د خلقو خراب انجام

١٥ (١) بیا مالک خُدائ ما تہ وفرمائیل، ”کہہ چرہی موسیٰ او سموئیل هم دلته ودربدلی وے او ما تہ یہی د دہی خلقو پہ حقلہ منت زاری کرے وے، نو زما زرہ بہ دوی تہ مائل شوے نہ وو. هغوی زما د حضور نہ وشرہ، او پرپردہ چہی خی. (٢) او کہہ چرہی هغوی ستا نہ ٲوس وکری چہی مونہر چرتہ لار شو؟ هغوی تہ وواہ، چہی مالک خُدائ داسی فرمائی، د کومو خلقو پہ نصیب کبني چہی پہ ویا مرہ کبدل دی هغوی دہی پہ ویا مرہ شی، د چا پہ نصیب کبني چہی پہ جنگ کبني مرہ کبدل دی هغوی دہی پہ جنگ مرہ شی، د چا پہ نصیب کبني چہی پہ لورہ مرہ کبدل دی هغوی دہی پہ لورہ

مړه شی، او د چا په نصیب کښې چې جلاوطنی ده هغه دې
 جلاوطن کړې شی. (۳) مالک خدای فرمائی چې، زه به
 څلور قسمه تباہ کوونکی ورولمېرم. توره د هغوی د وژلو
 دپاره، سپی چې د هغوی لاشونه راکاری، تپوسان چې هغوی
 تېر کړی او ځنگلی ځناور چې هغوی ختم کړی. (۴) د
 یهوداه بادشاه منسی د حزقیاه د زوی په وجه چا چې بد
 کارونه په یروشلم کښې کړی و، زه به خپل خلق د دنیا
 بادشاهانو دپاره د پیرې یو مثال جوړ کړم. (۵) اے یروشلمه
 څوک به په تاسو رحم وکړی؟ او څوک به په تاسو ویر
 وکړی؟ ستاسو داسې همدرد نشته چې ستاسو تپوس له
 راشی. (۶) مالک خدای فرمائی چې، تاسو زه رد کړې یم،
 او بار بار مو ما ته شا کړې ده. نو اوس به زه خپل لاس
 ستاسو د بربادی دپاره دراورد کړم، نو په تاسو زه نور رحم
 نه شم کولې. (۷) زه به تاسو، ستاسو د ښارونو په دروازو
 کښې داسې د یو بل نه جدا کړم لکه څنگه چې غم او بوس
 جدا کولې شی. او تاسو نه به ستاسو بچی واخلم کوم چې په
 تاسو پېر گران دی. زه به خپل قوم تباہ کړم، ځکه چې هغوی
 د خپلو خرابو طریقو پرېښودو نه انکار کړې دے. (۸)
 ستاسو په ملک کښې به کونډې د سمندر په غاړه د شگو نه
 هم پیرې وی. په نیمه ورځ به زه د ځوانانو په میندو باندې
 تباہی راولم. او ناگهانه به په دوی پرېشانی او دهشت راولم.
 (۹) د اوو بچو مور د غم نه بې هوشه پرته ده او ساه نه شی
 اخستلې، د هغې د بچو د ژوند رڼا ختمه شوه. هغه رسوا او
 شرمنده شوې ده. په هغوی کښې چې څوک پاتې دی هغه به
 زه د دشمنانو په توره مړه کړم. دا د مالک خدای وینا ده.

د یرمیاہ مالکِ خُدائِ تہ شکایت کول

﴿۱۰﴾ نو ما بیا ووئیل چي، کاش چي زه د مور نه پيدا شوے
هم نه وے. زه چي چرتہ هم حم نو هلته خلق زما مخالف دي
او جنگ راسره کوي. نه مي چا ته قرض ورکړے دے او نه
مي د چا نه قرض اخستے دے، خو بيا هم دوي ټول په ما
لعنت وائي. ﴿۱۱﴾ مالکِ خُدائِ فرمائي چي، ”په يقين سره به
زه ستا بڼه مقصد دپاره خيال وساتم، یرمياہ. او په يقين سره
ستا دشمنان به ستا نه دا وغواړي چي ته د تکليف او
مصيبت په وخت کبني د هغوي دپاره ما ته سوال زاري
وکړي. ﴿۱۲﴾ آيا څوک هغه د اوسپني او د پیتلو نه جوړ شوے
سيخ ماتولے شي کوم چي د شمال د خوا نه راځي؟ ﴿۱۳﴾ زه
به ستاسو مال دولت او خزاني مفتي دشمنانو ته د لوټ کولو
دپاره حواله کړم، ځکه دا ستاسو د هغه گناهونو په وجه چي
تاسو په ټول ملک کبني کړي دي. ﴿۱۴﴾ زه به تاسو د دشمنانو
په لاس يو داسي ملک ته په غلامي ولېږم چي تاسو ته د هغي
هيڅ پته نه وي. ځکه چي زما غصه د اور په شان رابله شوې
ده او دا به د تل دپاره بليږي. ﴿۱۵﴾ بيا ما ووئیل چي، ”اے
مالکِ خُدایه، تا ته د هر څه پته ده، څه چي ما سره کيږي. نو
راشه او زما مدد وکړه. زما د دشمنانو نه بدل واخله او
هغوي ته دومره صبر مه کوه چي زما د وژلو موقع ورته ملاو
شي. گوره خو ما په خپل ځان دا ټوله بي عزتي ستا د خاطره
تېره کړي ده. ﴿۱۶﴾ اے مالکِ، ربُ الافواجه خُدایه، هرکله به
چي ستا کلام په ما نازل شو، نو هغه ما وخورلو، هغه ما ته
او زما زړه ته خوشحالي راکړه، ځکه چي ما پورې ستا نوم
ترلے شوے دے. ﴿۱۷﴾ زه د هغه خلقو سره شامل نه شوم

چې خندا او خوشحالی به يې کوله. زه ځان ته کښېناستم
 ځکه چې ستا لاس په ما وو. او د هغوی د گناهونو په وجه
 زما قهر راوچت شو. ﴿١٨﴾ زما درد ولې نه ختمیږي؟ او زما
 زخمونه ولې لا علاج نه دی او نه رغیږي؟ ستا مدد زما دپاره
 داسې نا باوره شو لکه موسمی لختی، لکه د هغه چينې په
 شان چې اوچه شوې وی. ﴿١٩﴾ نو مالک خدای په جواب
 کښې ما ته وفرمائیل، ”که ته واپس راشې، نو زه به تا له بیا
 خپل مقام درکړم چې ته زما خدمت وکړې. که ته د بې مطلبه
 خبرو په ځای زما قیمتی کلام بیان کړې، نو ته به زما پېغمبر
 یې. دا خلق دې ضرور تا له راشی بلکې ته د هغوی په شان
 مه جوړېږه. ﴿٢٠﴾ مالک خدای فرمائی چې، زه به تا د دې
 خلقو په وړاندې د پیتلو قوی دېوال جوړ کړم. هغوی به ستا
 خلاف جنگ کوی، خو هغوی به تا له شکست نه شی
 درکولې، ځکه چې زه تا سره یم چې تا وساتم او خلاصون
 درکړم. ﴿٢١﴾ زه به تا د شریرانو د لاسونو نه وساتم، او د
 ظالمانو د زور او لاسونو نه به درله خلاصون درکړم.“

حضرت یرمیاہ د واده کولو نه منع کړی شوی وو

١٦ ﴿١﴾ د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، ﴿٢﴾
 ”دلته واده ونه کړې او نه زامن او لوڼه پیدا کړې. ﴿٣﴾ ځکه
 چې زه مالک خدای دا وایم چې، کوم ماشومان چې دلته پیدا
 کیږي او هم داسې د هغوی مور، پلار ﴿٤﴾ چې هغوی به د
 سختو بیمارو نه مړه شی. او په هغوی به هیڅ څوک ژړا ونه
 کړي او نه به یې ښخ کړي، او د هغوی لاشونه به په زمکه لکه

د سوتو په شان خواره واره پراته وي. او هغوی به په جنگ
 او قحط مړه شي، او د هغوی لاشونه به د تپوسانو، او د
 ځنگلي ځناورو خوراک شي. (۵) مالک خدای داسې فرمائی
 چې، هغه کور ته مه ورننوځه په کوم کبني چې د مړي ژړا
 وي، د هغوی سره ماتم او همدردی مه کوه، ځکه چې ما د
 هغه خلقو نه خپل برکت، مینه او رحم اخوا کړې دے، دا د
 مالک خدای وینا ده. (۶) مالداره او غریبانان به دواړه په
 دې ملک کبني مړه شي، هغوی به نه بنځ کړې شي او نه به
 ورباندې ماتم وشي، د هغوی دوستان به نه خپل ځانونه
 دردمند کړي او نه به د خفگان بڼکاره کولو په وجه خپل
 سرونه د هغوی دپاره گنجی کړي. (۷) هیڅوک به هغوی ته د
 غمرازی روتی نه راوړي، تر دې چې د خپل مور او پلار دپاره
 به تعزیت نه کوي، او نه به ورته څوک د تسلی دپاره څښلو له
 څه ورکوي. (۸) او هغه کور ته هم مه ورننوځه په کوم کور
 کبني چې د خوراک څښاک پروگرام وي او د هغوی سره
 روتی ته مه کښېنه. (۹) ځکه چې دا مالک خدای رب
 الافواج د بنی اسرائیلو خدای درته فرمائی، ستا په ژوند کبني
 او ستا د سترگو د وړاندې به زه په دې ملک کبني د خدا او
 د خوشحالی آوازونه ختم کړم. نور به په کبني د ناوې او
 زلمی د خوشحالی آوازونه نه اورېدلې کیري. (۱۰) کله چې
 ته هغوی ته دا هر څه ووائې نو هغوی به درنه تپوس وکړي
 چې، مالک خدای په مونږ دومره سخت افت ولې نازلوی؟
 مونږ څه غلطی کړې ده؟ مونږ داسې کومه گناه د مالک
 خدای خلاف کړې ده؟ (۱۱) نو بیا هغوی ته ووايه چې، مالک
 خدای فرمائی چې، ستاسو پلار نیکه زه هېر کړې وم، هغوی
 زما په ځای د نورو معبودانو عبادت او خدمت وکړو. او

هغوی زه پربنودم او زما د کلام تابعداری یې ونه کړه. (۱۲)
 خو تاسو د خپل پلار نیکه نه هم زیات بد سلوک وکړو. گوره
 چې څنگه تاسو هر یو زما د پیروی په ځای د خپلو سرکشه
 او بدکاره زړونو خواهشاتو ته غوږ ونيولو. (۱۳) نو زه به
 تاسو د دې ملک نه داسې ملک ته وشړم چې نه یې تاسو ته
 څه پته شته او نه یې ستاسو پلار نیکه ته څه پته وه، نو هلته به
 تاسو شپه او ورځ د نورو معبودانو عبادت کوئ، ځکه چې زه
 به په تاسو نور رحم نه کوم.

د جلاوطنی نه راواپس کېدل

(۱۴) مالک خدای و فرمائیل چې، ”داسې وخت راروان دے
 چې خلق به داسې قسم نه خوری چې، د ژوندی خدای پاک
 په نوم مې دې قسم وی چا چې بنی اسرائیل د مصر نه
 راوویستل. (۱۵) خو هغوی به داسې قسم خوری چې، د
 ژوندی خدای پاک په نوم مې دې قسم وی چا چې بنی
 اسرائیل د شمال او د هغه ټولو ملکونو نه راوویستل کومو ته
 چې هغه شړلی و. ځکه چې زه به هغوی دوباره هغه ملک ته
 واپس راولم کوم چې ما د هغوی پلار نیکه له ورکړی وو.“

راتلونکی سزا

(۱۶) مالک خدای فرمائی چې، ”بلکې زه به اوس پېر ماهیگر
 درولېرم چې هغوی به دوی راوینسی. او د دې نه وروستو به
 زه پېر بشکاریان درولېرم او دوی به هغوی په هر یو غر،
 غونډی او د گټانو د غارونو نه بشکار کړی. (۱۷) د هغوی ټول
 عملونه زما د سترگو د وړاندې دی او زه یې وینم، هغه زما نه

پت نۀ دی، او تر دې چې د هغوی گناهونه هم زما د سترگو نه پت پناه نۀ دی. (۱۸) زۀ به هغوی له د خپلو گناهونو او حرامو کارونو بدله یو په دوه ورکړم، ځکه چې هغوی د بې ساه شکلونو او نفرت آمیزه بُتانو په وجه زما موروثی مُلک پلیت کړی دے.

په مالک خدای د یرمیاہ یقین او دُعا

(۱۹) اے مالکۀ خدایه، تۀ زما طاقت او زما قلعه یې، د مصیبت په وخت کبني زما پناه گاه یې. د دُنیا د آخر سر نه به قومونه تا ته راشی او وائی به چې، ”زمونږ پلار نیکۀ سره هیڅ نۀ وو بلکې دروغژن معبودان، هغه بې کاره بُتان چې دوی ته هیڅ قسمه بښگره نۀ شی ورکولے. (۲۰) خلق خو ځان له خپل خدایان په خپله جوړوی، خو په حقیقت کبني هغه صحیح خدایان نۀ وی.“ (۲۱) ”نو په دې وجه به زۀ هغوی ته په دې وخت کبني د خپل زور او طاقت په حقله تعلیم ورکړم. نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شی چې زما نوم مالک خدای دے.“

د یهوداه گناه او د هغې سزا

۱۷ (۱) مالک خدای فرمائی چې، ”د یهوداه د خلقو گناه د اوسپني په قلم چې نوکه یې د هیرې ده، ستاسو د کانو نه په سختو زړونو نقش شوې ده او ستاسو د قربان گاه په گوټونو لیکلې شوې ده. (۲) نۀ صرف تاسو بلکې ستاسو بچی هم خپلې قربان گاه او د اشیرې بُت شکلونه همپشه رایادوی کۀ د

شني ونې په خوا کبني وی او که په اوچته غونډی وی. (۳)

نو زه به په دې ملک کبني خپل مقدس غر سره ستاسو د ټول مال دولت او ستاسو علاقائی عبادتخانی نورو خلقو ته د غنیمت په توگه حواله کړم، دا ستاسو د گناهونو بدل دے کوم چې تاسو په خپل ټول ملک کبني کړې دی. (۴) ستاسو د خپلې گناه په وجه به هغه ملک ستاسو د لاس نه ووخی کوم چې ما تاسو ته په میراث کبني درکړے دے. زه به تاسو په هغه ملکونو کبني چې تاسو یې نه پېژنی دشمنانو ته د غلام په شکل حواله کړم. ځکه چې تاسو زما د غصې اور بل کړے دے او هغه به تل بلیږی.

په مالک خدای توکل کول

(۵) مالک خدای فرمائی چې، ”لعنت دې په هغه چا وی چې د هغه زړه د مالک خدای نه اوږدله وی او په فانی انسان توکل او د هغه په زور بهروسه کوی. (۶) هغه د بیابان د هغه بوتی په شان دے، که څه هم چې خیر وی خو هغوی ته به ملاو نه شی. ځکه چې هغه به د بیابان په خشکه او مالکینه زمکه کبني شوے وی، چرته چې نور څه نه کیری. (۷) خو بختور دی هغوی څوک چې په مالک خدای یقین لری، او په مالک خدای یې توکل کړے وی. (۸) هغوی د هغه ونو په شان دی چې د لختی په غاړه کړلے شوې وی او جرړې یې اوبو ته رسېدلې وی. نو کله چې د گرمی موسم راشی نو یره یې نه وی، د هغوی پانې هر وخت شني وی. او په خشک سالی کبني یې څه پرېشانی نه وی، نو کله هم بې مېوې نه پاتي کیری.“ (۹) د انسان زړه د هر څه نه زیات دوکه مار وی،

او د شرارت نه ډک وی. څوک پرې هم نه پوهیږی. (۱۰) ”زه مالک خدای د انسان د زړه لټون کوم او د هغه پټ سوچونه آزمائیم، زه هر چا ته اجر د هغه د عمل په مطابق ورکوم.“

(۱۱) هغه څوک چې په ناجائزه طریقې سره مال دولت

راجمع کړی هغه د هغه تیتیر په شان وی چې پردی هگی

وشاربی کومې چې هغې اچولې نه وی، نو وروستو به د هغه نه ټول مال دولت لار شی، کله چې د هغه عمر نیم تېر شی نو

د هغه مال دولت به د هغه نه والوخی او په آخر کښې به د خپل ځان کم عقل ثابت کړی. (۱۲) خو هغه جلالی تخت چې

د ازل نه اوچت دے، هغه زمونږ د خدای پاک مقدس کور دے. (۱۳) اے مالکه خدایه، د بنی اسرائیلو امید، هر څوک

چې تا نه مخ واړوی هغوی ټول به تیت سترگې او شرمند شې. هغوی چا چې تا نه مخ اړولې دے په دوړو د لیکلو په

شان دی، دوی به زر ختم شی ځکه چې هغوی د هغه مالک خدای نه مخ اړولې دے څوک چې د ژوندون د اوبو چینه

دے.

د مالک خدای نه د یرمیاہ مدد غوښتل

(۱۴) اے مالکه خدایه، که چرې ته ما له شفا راکړې نو زه به بلکل روغ رمټ شم، که چرې ته ما له خلاصون راکړې نو زه

به بچ شم، ځکه چې زه صرف ستا ثناء صفت کوم. (۱۵)

هغوی ما ته بار بار دا وائی چې، د مالک خدای هغه کارونه څه شول د چا د پوره کېدلو په حقله چې هغه پېشگوئی کړې

وه؟ نو اوس دې هغه پوره کړی. (۱۶) اے مالکه خدایه، زه د هغه کار نه یم تبتهدلې د کوم دپاره چې تاسو زه د خپل

قوم دپاره د شپونکی په حیثیت مقرر کړې يم. تاسو ته پته ده چې ما په هغوی د افت د ورځې د راتلو خواهش نه دے کړې. زما د شونډو نه چې څه هم وتلی دی هغه ستا په وړاندې څرگند دی. (۱۷) مالک خدایه، ما مة یروه، د افت په ورځ صرف ته زما امید یې. (۱۸) زما دشمنان دې وشرمیري خو ما مة شرموه، په هغوی یره راوله خو ما مة یروه. په هغوی د افت ورځې راوله، او هغوی په دوه چنده تباہ کړه.

د سبت ورځ مقدسه وساتئ

(۱۹) مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”یرمیاہ، لار شه او د عوامی دروازې په خوله کښې ودربره په کومه چې د یهوداہ بادشاهان ځی راځی او هم داسې د یروشلم په نورو دروازو کښې ودربره. (۲۰) هغوی ته ووايه، د مالک خدای پېغام واورئ. اے د یهوداہ بادشاهانو او د یهوداہ ټولو خلقو او د یروشلم اوسېدونکو او هغوی ټولو ته چې په دې دروازې ځی راځی. (۲۱) مالک خدای فرمائی چې، خبردار چې د سبت په ورځ په خپل سر پنډ مة اوچتوئ او د یروشلم په دروازو پنډ سره مة ننوځی. (۲۲) او تر دې چې په خپلو کورونو کښې هم د سبت په ورځ هیڅ قسمه کار مة کوئ او مة څه بار اوچتوئ. خو د سبت ورځ مقدسه وساتئ لکه څنگه چې ما ستاسو پلار نیکه ته حکم کړې وو. (۲۳) خو هغوی ما ته غوږ ونه نیولو او نه یې ما ته توجو راکړه او نه یې زما پیروی وکړه. خو هغوی سرکشه و او اصلاح کولو ته یې جواب ورنه کړو. (۲۴) خو مالک خدای فرمائی، که چېرې تاسو زما خبره ومنئ او د سبت په ورځ په دې دروازو د تجارت دپاره

خه داخل نه كړئ او نه خه كار وكړئ، او هغه مقدسه

وساتئ، (۲۵) نو بيا به هغه بادشاهان خوك چې د داؤد په

تخت ناست دي نو هغوى به د خپلو آفسرانو سره د دې ښار

په دروازو ځي راځي. او هغوى او د هغوى آفسران به په

آسونو او گاپو سواره راشي، او د يهوداه خلق به ورسره وي

او هغوى خوك چې په يروشلم كښي اوسيري، او دا ښار به د

تل دپاره آباد وي. (۲۶) د يهوداه د ښارونو او د يروشلم د

گېرچاپېره كلو نه به خلق راشي، هغوى به د بنيامين د علاقې،

د مغربي غونډو د لمنو نه، او د نجب او د غريزي علاقې نه به

د خپلو سوزېدونكو نذرانو او قربانو سره راشي. هغوى به د

خپلو غلو دانو او خوشبوئي د شكرانې نذرانې سره د مالک

خدائ كور ته راشي. (۲۷) خو كه تاسو زما خبره ونه منئ او

د سبت ورځ مقدسه ونه ساتئ، او لكه د نورو ورځو په شان د

سبت په ورځ د سودا پندونه د يروشلم دروازو ته راوړئ، نو

بيا به زه په دې دروازو اور بل كړم. او دا اور به د يروشلم

محلونه وسوزوي. او د دې اور لمبې به هيڅوك مړې كولى

نه شي.“

يرميا د كلال په كور كښي

۱۸ (۱) مالک خدائ ما يرميا له پېغام راكړو، (۲)

”لاندې د كلال كور ته لاړ شه، نو هلته به زه تا له خپل پېغام

دركړم.“ (۳) نو زه هلته د كلال كور ته لاړم او ما هغه وليدو

چې په خپله څرخه يې كار كولو. (۴) خو چې كوم لوبښه به

هغه د ختې نه جوړولو نو هغه به په لاس كښي هغه شان نه

راتلو کوم به چې د هغه اُمید وو نو بیا به یې هغه خراب کړو
او بل څیز به یې ترې نه جوړول شروع کړل کوم به چې هغه
ته بښه ښکارېدو. ﴿٥﴾ بیا مالک خدای ما له دا پېغام راکړو
چې، ﴿٦﴾ ”اے بنی اسرائیلو، نو زه دا نه شم کولای چې تاسو
سره هغه کار وکړم کوم به چې کلال د ختې سره کولو؟ لکه
څنگه چې ختې د کلال په لاس کېښې وه، داسې تاسو زما په
لاس کېښې یئ. دا د مالک خدای فرمان دی. ﴿٧﴾ هرکله که
چرې زه وغواړم چې یو قوم یا بادشاهت د بېخ نه ختم کړم،
یا هغه راوغورزوم او تباہ یې کړم، ﴿٨﴾ او که چرې هغه قوم
کوم ته چې ما خبردارې ورکړې وی، د خپلو بدو عملونو نه
راوگرځی، نو بیا به زه نرمی نه کار واخلم او د خپلې ارادې
نه به واپس شم او په هغوی به هغه افت نه راوړم. ﴿٩﴾ او که
بل وخت کېښې زه چرې دا ووايم چې زه به دا قوم یا یو
بادشاهت آباد او قائم کړم، ﴿١٠﴾ خو که بیا هغه ملک زما په
وړاندې شرارت کوی او زما تابعداری ونه کړی نو زه به د
هغه بښه کولو اراده پرېږدم د کوم چې ما د هغوی دپاره اراده
کړې وه. ﴿١١﴾ نو اوس زما د طرفه د یهوداه او یروشلم خلقو
ته ووايه چې مالک خدای فرمائی چې گورئ، زه په تاسو د
افت راوستلو تیارم کوم او ستاسو خلاف منصوبه جوړوم.
نو هر یو دې د خپلو بدو طریقو نه راواوړی، او هغه څه دې
کوی کوم چې بښه وی. ﴿١٢﴾ خو هغوی په جواب کېښې ووئیل
چې، خپله خوله دې په مونږ مه خرابوه، مونږ چې په کومو
طریقو اوسېدل غواړو هغه شان به اوسېږو، په سرکشی سره
به د خپل زړه بد خواهشونه پوره کوو.“

د بنی اسرائیلو د مالک خدائ نه اوږدېدل

١٣ ”نو په دې وجه مالک خدائ فرمائی چې، د نورو قومونو د خلقو نه دا تپوس وکړه چې کله هم هغوی د داسې کار په حقله اوږدلی دی. بنی اسرائیل دې د پاکې پېغلي په شان وی، خو هغې ډېر بد کار وکړو. ١٤ آيا د لبنان د غرونو د څوکو نه کله هم واوره ویلې شوې او ختمه شوې ده څه؟ آيا د هغوی د غریزه او لرې چينو یخې اوبه بهېدل کله ختم شوی دی څه؟ ١٥ بلکې زما خلقو زه هېر کړې يم، او هغوی بې کاره بتانو ته خوشبویي وسوزولې، بتان کوم چې د هغوی د تیندک باعث شو او دوی یې د پخوانو بنو لویو لارو نه جدا کړل او په کچه لارو باندې روان شول. ١٦ نو په دې وجه به د هغوی ملک په بیابان بدل کړې شی او نورو ته به د خندا ذریعه وگرځی. څوک هم چې په دې لاره تېرېږی نو هغوی به حق حیران شی او د یهوداه په حالت به یې د یرې نه وېسته نیغ ودرېږی. ١٧ نو زه به لکه د نمرخاته د باد په شان هغوی د دشمنانو په وړاندې خواره واره کړم. او د هغوی د مصیبت په ورځ به زه خپل مخ د هغوی نه واړوم او د هغوی فریادونه به نه اورم.“

د یرمیاه خلاف سازش

١٨ نو بیا خلقو ووئیل، ”راځی چې د یرمیاه خلاف منصوبه جوړه کړو. ځکه چې مونږ سره ډېر امامان، هوبنیاران او نبیان شته دے. مونږ ته د هغه د شریعت د تعلیم، نصیحت او پېشگویی ورکولو ضرورت نشته دے. راځی چې په خوله د

هغهٔ په حقله افواگانې خورې کړو او په هغهٔ الزام ولگوو او
دوئ چې څه هم وائی نور ورته غوږ ونه نيسو. (۱۹) نو بيا ما
ووييل چې، ”اے مالِکِ خُدايه، ما ته غوږ ونيسه او زما
دشمنان چې زما خلاف څه وائی په هغې غور وکړه. (۲۰) ولې
هغوئ د بنو بدله په بدو سره ورکوی څه؟ اوس خو هغوئ
زما د وژلو دپاره کنده کنستلې ده. هغه وخت راياد کړه چې
زه به ستا په حضور کښې ودرېدم او د هغوئ سفارش به مې
تاسو ته کولو چې په هغوئ باندې خپل قهر او غضب مه
نازلوه. (۲۱) خو اے مالِکِ خُدايه، اوس پرېرده چې د هغوئ
بچي د لوږې نه مړه شې، پرېرده چې هغوئ په توره قتل کړې
شې. د هغوئ بنځې دې بورې او کونډې شې، پرېرده چې د
هغوئ بوداگان سړي په ويا مړه شې، پرېرده چې د هغوئ
ځوانان په جنگ مړه شې. (۲۲) پرېرده چې ناگهانه په هغوئ
جنگي سپاهيان ورننوځي، او د هغوئ د کورونو نه دې چغې
او سورې واورېدلې شې. ځکه چې هغوئ زما دپاره کنده
کنستلې ده او پټ دام يې راته خور کړې دے. (۲۳) خو اے
مالِکِ خُدايه، ته د هغوئ په ټولو منصوبو باندې پوهه يې چې
زما د وژلو دپاره يې تيارې کړې دي. ته د هغوئ جرم مه
معاف کوه او مه د هغوئ گناه د خپلو سترگو نه اخوا کوه.
پرېرده چې هغوئ ستا په وړاندې راوغورزېږي، او په خپل
قهر او غضب کښې هغوئ له سزا ورکړه.“

د مات منگی مثال

۱۹ (۱) مالِکِ خُداي ما ته وفرمائيل چې، ”لاږ شه او د

کُلال نه يو د خټو منگے په بيغه واخله. او ځان سره د خلقو
 يو څو مشران او لوی امامان بوځه. (۲) او د بنی هنوم وادی
 ته لاړ شه، او د کُلالانو د ماتو لوبنو دروازي ته مخامخ هلته
 هغه پېغام خلقو ته بيان کړه کوم چې زه تا له درکوم. (۳)
 مالک خدای ما ته وفرمائیل چې هغوی ته داسې ووايه، اے د
 يهوداه بادشاهانو او د يروشلم خلقو، مالک خدای، رب
 الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې زه به په دې
 ځای دومره سخت افت راولم، او چې څوک يې هم واورى نو
 د هغه غوږونه به وبوگنيری. (۴) ځکه چې زه هغوی پرېښی
 يم او دا ځای يې غېرو معبودانو ته حواله کړو، او په دې ځای
 کښې هغوی هغه معبودانو ته داسې قربانۍ پېش کړې چې هغه
 نه دوی په خپله او نه د دوی پلار نيکه او نه د يهوداه
 بادشاهانو پخوا کړی وی. هغوی دا زمکه د بې گناه خلقو په
 وینو توپولو سره ډکه او رنگ کړه. (۵) او هغوی د بعل بُت
 دپاره علاقائی عبادتخانې جوړې کړې دی چې خپل بچی هلته
 په کښې د سوزېدونکې قربانۍ په توگه بعل بُت ته پېش کړی.
 د داسې کار ما نه هغوی ته حکم ورکړی دی او نه مې په
 خیال خاطر کښې راغلی دی، (۶) نو مالک خدای فرمائی
 چې خبردار، هغه وخت راروان دی چې خلق به نور دې
 ځای ته د ”توفت“ يا بنی هنوم وادی ونه وائی، بلکې دا به ”د
 قتل و غارت د وادی“ په نوم مشهوره شی. (۷) په دې ځای
 کښې به زه د يهوداه او د يروشلم د خلقو ټولې منصوبې تباہ
 کړم. زه به هغوی د هغه دشمن په لاس ووژنم، څوک چې د
 دوی وینو ته تېری ناست دی، او زه به د دوی لاشونه د هوا د
 مارغانو او د ځنگلی ځناورو خوراک کړم. (۸) زه به

يروشلم تباہ کړم، او د خلقو د خدا به يې کړم. څوک هم چې

په دې لار تېرېږي نو د هغوی په تباهی به حق حېران شی. (۹)

زه به د هغوی دشمنان څوک چې د هغوی د وینو تېری دی

راپاڅوم چې د دوی ښار نه گېره واچوی او دوی ته غټ

تکلیف ورسوی. او دا گېره به دومره سخته وی چې دوی به د

خپلو ماشومانو او گاونډیانو په خوړلو شروع وکړی. (۱۰) بیا

مالک خدای ما ته وفرمائیل چې هغه کسان چې تا خپل ځان

سره بوتلی دی د هغوی په وړاندې دا منگې چې تا سره دے

مات کړه. (۱۱) او هغوی ته ووايه چې مالک خدای رب

الافواج فرمائیلی دی، زه به د دې منگی په شان دا قوم او دا

ښار ټوټې ټوټې کړم چې د بیا جوړېدو امکان به یې نه وی. په

هغه وخت کښې به هغوی خپل مړی په توفت کښې ښخوی،

تر هغې پورې چې د ښخولو نور ځای پاتې نه شی. (۱۲) مالک

خدای فرمائی چې، زه به دې ښار او د دې د اوسېدونکو سره

هم دغه رنگ وکړم. او د دوی سره به د توفت په شان پلټ

سلوک وکړم. (۱۳) زه به د یروشلم ټول کورونه، د یهوداه د

بادشاهانو شاهي محلونه لکه د توفت په شان پلټ وگرځوم،

چا چې د خپلو کورونو په چتونو ستورو ته قربانۍ پېش کړې

دی، او د څښلو نذرانې یې نورو بتانو ته پېش کړې دی. (۱۴)

نو بیا یرمياہ د توفت نه راواپس شو، کوم ځای ته چې مالک

خدای هغه د پېغام ورکولو دپاره لېږلے وو. نو بیا هغه د

مالک خدای د کور په دربار کښې ودرېدو او ټولو خلقو ته یې

وفرمائیل چې، (۱۵) ”مالک خدای رب الافواج، د بنی

اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې زه به په دې ښار او د دې نه

گېرچاپېره ښارونو هغه ټول افتونه راولم چې د کومو ما

وړاندې ذکر کړے دے، ځکه چې تاسو په سرکشی سره زما

خبرو اورېدلو ته تیار نه یئ.“

د فشحور امام سره د حضرت یرمیاہ لانجه

۲۰ ﴿۱﴾ کله چې فشحور د امیر زوی څوک چې د مالک

خدای په کور کښې مشر امام وو، هغه څه واورېدل د څه چې یرمیاہ پېشگوښې کوله، ﴿۲﴾ نو هغه یرمیاہ نبی راګېر کړلو او په کورو یې ووېلو او بیا یې هغه پاس د مالک خدای په کور کښې د بنیامین په دروازه کښې د لرګی په ګنده کښې بند کړلو. ﴿۳﴾ په بله ورځ کله چې فشحور هغه د ګندې نه آزاد کړو، یرمیاہ هغه ته وفرمائیل چې، ”مالک خدای ستا نوم

نوم اېښی دی او د نن نه پس به ستا نوم فشحور نه وی بلکې په هر اړخ باندې دهشت. ﴿۴﴾ ځکه مالک خدای په خپله دا فرمائی چې، زه به په تا او ستا په دوستانو باندې دهشت

راولم، او ته به په خپلو سترګو سره د هغوی وژل د دشمنانو د لاسه وویښی. زه به د یهوداه ټول خلق د بابل بادشاه ته

حواله کړم، څوک چې به د هغوی نه ځینې بابل ته قېدیان بوځی او ځینې به په توره قتل کړی. ﴿۵﴾ زه به د دې ښار

ټول مال دولت او د هغوی ټول قیمتی سامانونه او د یهوداه بادشاه خزانې د هغوی دشمنانو ته حواله کړم. هغوی به دا

لوټ کړی او بابل ته به یې یوسی. ﴿۶﴾ ترڅو چې ستا خبره ده فشحوره، ته او ستا مکمل خاندان به هم ونيولې شی او

بابل ته به بوتلې شی. هلته به تاسو او ستا هغه ټول دوستان مړه او ښخ شی چا ته به چې تا په دروغو پېشگوښې کوله چې

هیڅ پرواه مه کوئ خیر به شی.“

مالک خدای ته د یرمیاہ شکایت کول

۷) اے مالِکِ خُدايہ، تا زُءُ دوکِہ کِرم، او زُءُ دوکِہ شوم.

تاسو زورور یئ او زُءُ دې مغلوب کِرم. زُءُ اوس ټوله ورغ د

مسخرو شوم، او هر څوک ما پورې ټوقې او خندا کوی. ۸)

کله چې هم زُءُ خپله خولُءُ خلاصوم، نو بیا ضرور زُءُ د ظلم

او تباہی په حقله چغې سورې وهم. ځکه چې زُءُ د مالِک

خُدائ د کلام په وجه ټوله ورغ کنځل او بدې ردې تېروم او

سپکولے شم. ۹) خو چې کله زُءُ ووايم چې، ”زُءُ به د مالِک

خُدائ په حقله خبرې نُه کوم او نُه به نور د هغه پېغام چا ته

رسوم،” نو بیا د هغه کلام زما په زړه کبني لکه د اور په شان

بليږي او هغه اور زما هډوکو ته رسيږي. زُءُ په ځان کبني د

هغه د ايسارولو د کوشش په وجه ډېر سترې شوے يم او زُءُ

هغه نُه شم ايسارولے. ۱۰) ما د خپل ځان په حقله د ډېرو

خلکو گونگوسی اورېدلی دی. هغوی وائی چې، ”هرې خوا ته

دهشت دے بس دهشت. راځئ چې د هغه اطلاع ورکړو.

راځئ چې د هغه په حقله اطلاع ورکړو.” زما نزدې دوستان

هم زما د غورزېدلو په انتظار دی، او هغوی وائی چې، ”شاید

چې هغه دوکِہ شی، نو بیا به يې راکېر کړو او د هغه نه به

خپله بدله واخلو.” ۱۱) بلکې مالِکِ خُدائ د يو طاقتور

جنگيالی په شان ما سره دے، نو بیا څوک هم چې زما د

ژوند ختمولو پسې دی هغوی به هيڅکله هم کامياب نُه شی،

او په خپله به تيندکونه وخورى. هغوی به ناکامياب به شی او په

شرمونو به وشرميږي، د هغوی دا بې عزتی به هيڅکله د

هېرېدلو نُه وی. ۱۲) خو اے مالِکِ خُدايہ، ربُّ الافواجه،

تاسو په خپله صادق سرې وينئ، او تاسو په خپله د انسان د

زړه او دماغ ژور سوچونه او رازونه آزمایئ. ما خپل خواست

تا ته پېش کړے دے نو په دې وجه تاسو زما بدله اخستل ما

ته وٻڌايو. (۱۳) د مالڪِ خُدايِ حمد ووايئ. د مالڪِ خُدايِ
 ثناء صِفَت ادا ڪريئ. هغه غريبانان د شيرانو د لاس نه بچ
 ڪوي. (۱۴) په هغه ورخ دې لعنت وي په ڪومه ڇي زه پيدا
 شوئ وٺ. او هغه ورخ دې مبارڪه نه وي په ڪومه ورخ ڇي
 زه د مور نه پيدا شوم. (۱۵) په هغه ڪس دې لعنت وي ڇا
 ڇي زما د پلار د خوشحالولو دپاره دا زهره راوڀري وٺو ڇي،
 ”ستا زوي پيدا شوئ دئ.“ (۱۶) هغه سره دې د هغه
 ڀارونو په شان شي ڪوم ڇي مالڪِ خُدايِ په بي رحمي سره
 تباہ ڪري وٺو. هغه دې په سحر ڪبني د ڀري چڱي واورى او په
 غرمه ڪبني دې د جنگ شور واورى، (۱۷) ڇڪه ڇي زه هغه د
 پيدا ڪبو نه وڀاندې د مور په گڀه ڪبني مڙ نه ڪرم، ترڅو
 ڇي د هغي گڀه زما قبر جوڙ شوئ وٺ. (۱۸) زه د مور د
 خبتي نه وٺي دنيا ته راغلم؟ د دې دپاره پيدا شوم ڇي په دنيا
 ڪبني تڪليفونه او ڪراونه وگورم، او ڇي زما ژوند په بي عزتي
 ڪبني ختم شي؟

د يروشلم د شڪست پيشگوئي

۲۱ (۱) هغه پيغام ڇي د مالڪِ خُدايِ له خوا نه ڀرميا ته
 ورڪري شو ڪله ڇي د يهوداه بادشاه صدقياہ د مُلكياہ زوي
 فشحور او د معسياہ زوي صفنياہ امام ڀرميا ته د دې
 عرض سره وروڀڙل ڇي، (۲) ”زمونږ دپاره د مالڪِ خُدايِ
 نه تپوس وکړه ڇڪه ڇي د بابل بادشاه نبوڪدنضر او د هغه
 لښکر په مونږ حمله ڪوي، نو ڪهڙي شي ڇي مالڪِ خُدايِ
 زمونږ دپاره د وڀاندې په شان معجزه وکړي او نبوڪدنضر د

دې ځای نه په وتو مجبور کړی. (۳) بیا یرمیاه جواب

ورکړو، ”تاسو صدقیاه بادشاه ته واپس لاړ شئ او ورته

ووايي چې، (۴) مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک دا

فرمائی چې، زه به ستاسو د جنگ وسله کومه چې ستاسو په

لاس کبني ده بې کاره کړم او ستاسو خلاف به یې استعمال

کړم، کومه چې تاسو د جنگ دپاره د بابل د بادشاه او د بابل

د خلقو خلاف به استعمالوئ څوک چې د دېوال نه خوا دی

او په تاسو حمله کوی. نو په حقیقت کبني به زه ستاسو

دشمنان د دې ښار زړه ته راوړم. (۵) زه به په خپله خپل

زورور لاس دراوړد کړم او ستاسو خلاف به په غصې، قهر،

او لوی غضب سره جنگ وکړم. (۶) زه به په دې ښار

سخته ویا رانازله کړم، زه به انسانان او ځناور دواړه مړه

کړم. (۷) مالک خدای فرمائی چې د دې نه وروستو به زه

صدقیاه بادشاه او د هغه ټول آفسران او د هغه نور خلق کوم

چې دې ښار کبني اوسپری او د ویا، جنگ، او قحط نه

ژوندی پاتې شوی وی زه به هغوی نبوکدنضر بادشاه ته او د

هغوی دشمن ته حواله کړم څوک چې د هغوی ژوند ختمولو

پسې گرځی. هغه به هغوی په توره په بې دردی سره مړه کړی،

او په دوی باندې به هیڅ قسمه رحم، مینه او نه به پرې څه

زړه سواندې ښکاره کړی. (۸) بیا مالک خدای ما ته

وفرمائیل چې دې خلقو ته ووايه چې، ”زه، مالک خدای

ستاسو په وړاندې دوه لارې پېش کوم چې یوه د ژوند او بله د

مرگ لاره ده. (۹) هر څوک هم چې په دې ښار کبني پاتې

شی نو هغه به په جنگ، قحط او یا د ویا په وجه مړه شی.

خو هر څوک چې بهر ووځی او خپل ځان بابلیانو ته حواله

کړی چا چې ښار محاصره کړی دې هغوی به ژوندی پاتې

شی، او هغوی ته به د ژوندون غنیمت ورکړې شی. (۱۰)
 مالک خدای فرمائی چې، ما دا فېصله کړې ده چې زه به دا
 ښار بچ نه کړم او افتونه به پرې نازل کړم، نه چې آبادی. دا
 به د بابل بادشاه ته حواله کړم او هغه به دا ښار په اور تباہ
 کړی.“

د یهوداه د شاهي خاندان عدالت

(۱۱) ”د یهوداه شاهي خاندان ته ووايه، د مالک خدای پېغام
 واورئ، (۱۲) اے د داؤد خاندانه، مالک خدای تاسو ته داسې
 فرمائی، هر سحر د خلقو انصاف کوي د چا نه چې غلا شوې
 وي او هغوی ته د ظالمانو د لاس نه خلاصون ورکوي، گنې
 زما غضب به رانازل شي او هر څه به لکه د اور په شان
 وسوزوي او دا به ستاسو د هغه شرارت په وجه داسې بليږي
 چې هيڅ څوک به پي نه شي مړ کولې. (۱۳) مالک خدای
 فرمائی، اے يروشلمه، زه به په ذاتي توگه ستاسو خلاف
 جنگ کوم، تاسو څوک چې په دې وادي بره اوسېږئ او په
 اوچت گټه پراته يئ، تاسو څوک چې په ډېر فخر سره وايئ،
 دلته څوک زمونږ خلاف راتلې شي څه؟ او زمونږ پناه گاه ته
 څوک رانوتلې شي څه؟ (۱۴) مالک خدای فرمائی چې، زه
 به ستاسو د عمل په مطابق چې د څومره سزا قابل يئ هومره
 درکړم. زه به ستا د قلعه گانو د لرگو په ستنو اور بل کړم او
 د هغې نه گېرچاپېره چې هر څه وي هغه به وسوزوم.“

د بدکاره بادشاهانو انجام

۲۲ (۱) مالکِ خُدائِ ما ته وفرمائيل چي، ”تہ د يهوداه د

بادشاه محل ته بنڪته لار شه او هلته دا پيغام بيان ڪرہ، (۲)
اے د يهوداه بادشاه، د مالکِ خُدائِ پيغام واورہ، تاسو ڏوڪ
چي د داؤد په تخت ناست يئ، تہ، او ستا آفسران او ستا قوم
ڏوڪ چي په دې دروازه تگ راتگ ڪوئ. (۳) مالکِ خُدائِ
داسي فرمائي چي، انصاف او صداقت قائم ڪري. ڏوڪ چي
لوٽ شوے وي هغه د ظالم د لاس نه آزاد ڪري. په مسافرو،
يتيمانو او ڪونڊو ظلم او زياتے مہ ڪوئ او بي گناه وينه په
دې خائ ڪبني مہ تويوي. (۴) ڪہ چري تاسو په احتياط
سره زما په ڪمونو عمل وڪري، نو بيا هغه بادشاه ڏوڪ
چي په يروشلم ڪبني د داؤد د اولاد نه د داؤد په تخت ناست
دے د هغه بادشاهي او د هغه اولاد به قائم وي او هغه به د
خپلو آفسرانو او د هغه خلقو سره چي په گاپو او آسونو
باندي سواره دي د دې محل په دروازو راداخل شي. (۵)
مالکِ خُدائِ فرمائي چي، ڪہ چري تاسو په دې ڪمونو عمل
ونه ڪري، قسم دې زما په خپل ذات وي چي دا محل به د
خاورو پهرے ڪرم. (۶) نو بيا مالکِ خُدائِ د يهوداه د
بادشاه د محل په حقله داسي فرمائي، ڪہ ڏہم چي د يهوداه
محل زما دپاره د جلعاد په شان مبهو لرونڪے او د لبنان د
غرونو په شان شين او بنڪلے دے، خو زہ به په يقين سره دا
په دشته بدل ڪرم لکه د هغه بنارونو په شان چي ڏوڪ په
ڪبني نہ اوسيري. (۷) زہ به ستا د بربادي دپاره وسله بند
جنگي لبڪر درولپرم او هغوي به ستا ستني چي د ديار د
بنائسته ونو نه تيارې شوې دي راوباسي او په اور ڪبني به پي
وغورزوي. (۸) نو ڪله چي د پيرو قومونو خلق په دې بنار
باندي تيريري نو بيا به د يو بل نه دا تپوس ڪوي چي، مالکِ

خُدائِ ولي د دې لوي بشار سره داسې سلوک وکړو؟ (۹) نو هغوي ته به جواب ورکړې شي چې، د دې بشار سره داسې سلوک ځکه وشو چې هغوي د خپل خدائِ پاک سره لوظ مات کړو او د نورو معبودانو عبادت او خدمت يې وکړو.

(۱۰) اے د يهوداه خلقو، د مړ شوي بادشاه يوسياه په حقله ژړا مه کوئ، او د هغه په مرگ ماتم مه کوئ. خو د دې په ځائ پېره سخته ژړا د هغه د زوي سلوم بادشاه په حقله وکړئ، څوک چې د ملک نه شپلې شوې دے ځکه چې هغه به بيا کله هم واپس رانه شي، او نه به خپل ذاتي ملک دوباره وگوري. (۱۱) نو بيا مالک خدائِ د يوسياه د زوي سلوم په حقله فرمائي، څوک چې د پلار نه پس د يهوداه بادشاه جوړ شوې وو، ”هغه د دې ځائ نه لاړو او هغه به هيڅکله نه راوليس کيږي. (۱۲) هغه به په هغه ځائ کبني مړ شي چرته چې هغوي قبدي بوتلې دے او هغه به دا ملک بيا دوباره هيڅکله ونه گوري.“ (۱۳) ”افسوس دے په يهويعقيم څوک چې په ناجائزه او په زور سره په مزدورانو باندې خپل محل جوړوي، څوک چې په بي انصافي سره د هغې دېوالونه خپږوي، ځکه چې هغه په خپلو خلقو بغير پېسو کار کوي. هغه هغوي ته مزدوري هم نه ورکوي. (۱۴) هغه وائي چې، زه به د خپل ځان دپاره يو لوي محل جوړ کړم چې په کبني بره لوي کوتي او پيري اوچتي کړکي وي او د لرگي کار به يې په خوشبودار ديار سره وکړم او تک سور رنگ به ورکړم. (۱۵) خو د ديار نه د بنائسته محلونو جوړول څوک لوي بادشاه نه جوړوي. بې شکه ستا پلار، يوسياه، سره خو د خوړلو او خېنلو دپاره هر څه پېر تېر و، خو سره د دې هغه په خپله هره معامله کبني صادق او انصاف کوونکې وو، نو ځکه

مالک خدائ ورله برکت ورکړو. (۱۶) هغه به غريبانانو او محتاجو له امداد او انصاف ورکولو، د دې په بدل کبني ورته برکت ملاو شو. نو د دې بڼکاره مطلب دا دے، څوک چې داسې کوی نو هغه ما پېژنی، مالک خدائ داسې فرمائی. (۱۷) خو ستاسو سترگې او زړه صرف د ناروا پېسو گټلو طرف ته متوجه شوی دی، د بې گناه خلقو وینه توئیوی او دلته په هغوی باندې ظلم او زیاتے کوی. (۱۸) نو مالک خدائ د یهوداه بادشاه، د یوسياه د زوی یهوئیم په حقله فرمائی، ”خلق به ستا په مرگ ماتم نه کوی تر دې چې ستا په کور کبني به هیڅ څوک هم د غم او افسوس اظهار نه کوی او نه به څوک ووائی چې افسوس دے، اے مالک. افسوس ستا شان شوکت لارو ختم شو. (۱۹) هغه به داسې بڼخ کړے شی لکه څنگه چې یو خر بڼخولے شی، هغه به رابڼکلے شی او د یروشلم د دروازو نه به بهر وغورزولے شی.“ (۲۰) اے د یروشلم خلقو، بره لبنان ته لار شی او چغې وهی، ستاسو د ژړا آواز دې په بسن کبني واورېدے شی، او د عباریم نه ژړا وکړی، ځکه چې ستاسو ټول ملگری تباہ شوی دی. (۲۱) ما په هغه وخت کبني تاسو ته خبردارے درکړو کله چې تاسو بڼه په آرام وی، خو تاسو ووئیل، مونږ مه تنگوه. د ځوانی نه ستاسو هم دا عادت وو، تاسو زما تابعداری نه ده کړې. (۲۲) زما د غضب طوفان به ستاسو ټول شپونکی جارو کړی، او ستاسو ټول دوستان به جلاوطن کړی او هلته به غلامان شی او تاسو به د خپلو بدو عملونو په وجه سپک او شرمنده شی. (۲۳) تاسو څوک چې په لبنان کبني اوسېږی، او ځان ته مو د دیار نه جاله جوړه کړې ده، تاسو به د دردونو په وجه داسې زیرگی کوی لکه چې یوه بڼه یې د ماشوم د پیدا کېدو په

وخت کبني کوی. (۲۴) مالک خدائ يهوياکين ته چي، د يهويعيم زوی او د يهوداه بادشاه دے وفرمائيل، ”زما دې په خپل ذات قسم وی، که چرې ته زما د بني لاس گوتمه هم ولې نه وے نو ته به بيا هم ما ايستلې او اخوا غورزولې وے. (۲۵) زه به تاسو هغه چا ته حواله کړم څوک چې ستا ژوند ختمول غواړی او د چا نه چې ته یرېږي. زه به تا د بابل بادشاه نبوکدنصر او د هغه خلقو ته حواله کړم. (۲۶) زه به تا او ستا مور د دې ملک نه جلاوطن کړم، او تاسو به په پردی ملک کبني مړه شئ، په هغه ملک کبني چرته چې تاسو پېدا شوی نه یئ. (۲۷) تاسو به دې ملک ته بيا هيڅکله هم واپس رانه شئ کوم چې تاسو غوښتل چې هغه بيا ووينئ. (۲۸) خلقو ووئيل چې، ”ولې دا سرې يهوياکين بادشاه د هغه مات منگی په شان دے څه، کوم چې غورزولے شوے وی او د هچا په کار نه وی؟ هغه او د هغه بچي ولې په يو داسې ملک کبني جلاوطن کړے شوی دی چې هغوی ته هيڅ پته هم نه وی؟“ (۲۹) اے زما وطنه، زما وطنه، زما وطنه. د مالک خدائ دې پېغام ته غوږ ونيسه، (۳۰) مالک خدائ دا فرمائی چې، ”دا کس په بي اولادو کبني حساب کړه، دا کس به په خپل ټول ژوند کبني نه خوشحاله او نه آباد شی. د هغه د اولاد نه به څوک هم آباد نه شی، او يو به هم نه د داؤد په تخت کبيني، او نه به په يهوداه کبني حکومت وکړی.“

د راتلونکی وخت اُمید

۲۳ (۱) مالک خدائ فرمائی چې، ”افسوس دے د قوم په شپونکو باندې څوک چې زما د څرن د ځای گډې تباہ کوی

او خوروی. (۲) نو ځکه مالک خدای، د بنی اسرائیلو
 خدای پاک، دې شپونکو ته فرمائی چې، ”تاسو زما رمې
 خورې ورې کړې او د خپل ځان نه مو لرې شړلې دی او د
 هغوی مو بښه خیال نه دے ساتلے، زه به تاسو له د دې بد
 کار سزا درکړم، مالک خدای فرمائی. (۳) زه به په خپله د
 خپلې رمې باقی پاتې شوی خلق د هغه ټولو ملکونو نه راغونډ
 کړم کومو ته چې ما شړلی ؤو او خپل وطن ته به یې واپس
 راولم. چرته چې به هغوی مېوه ونیسی او د هغوی شمېر به
 ډېر شی. (۴) زه به په هغوی شپونکی مقرر کړم چې د هغوی
 خیال وساتی، او هغوی به نور د چا نه نه یربړی او نه به
 پرېشانه شی. او نه به یو ورک شی. ما مالک خدای دا
 وفرمائیل. (۵) مالک خدای فرمائی چې، ”هغه ورځې
 راتلونکې دی چې، زه به د داؤد په نسل کښې یوه صادق
 څانگه راپورته کړم او بادشاه به یې کړم، او هغه به په
 هوبنیارتیا سره حکومت کوی. او هغه به په ملک کښې
 صداقت او انصاف قائم کړی. (۶) په هغه ورځو کښې به
 یهوداه بچ کړے شی او اسرائیل به د سلامتی سره ژوند کوی.
 او دا هغه نوم دے چې په کوم سره به هغه یادېږی، مالک
 خدای زمونږ خلاصونکے دے. (۷) مالک خدای فرمائی
 چې، ”نو هغه ورځې راتلونکې دی چې خلق به نور داسې قسم
 نه خوری چې په هغه ژوندی خدای مو دې قسم وی چا چې
 بنی اسرائیل د مصر نه رابهر کړل، (۸) خو هغوی به داسې
 وائی چې، قسم دے په هغه ژوندی مالک خدای باندې چا
 چې د بنی اسرائیل نسل د شمال او د نورو ملکونو نه واپس
 راغونډ کړو کله چې هغه هغوی تس نس کړی ؤو. نو بیا به
 هغوی په خپل ملک کښې اوسېږی.“

دروغڙن نبیان

٩) زما زړه د دروغڙنو نبیانو په وجه مات شوې دے، او ټول هډوکی مې په لږزان دی. زه لکه د هغه نشائی په شان شوې یم څوک چې په شرابو زیات نشه شوې وی، نو دغه شان زه د مالک خدای او د مقدس کلام په وجه نشه یم. (١٠) دا ملک د زناکارانو نه پک دے، نو په دې وجه مالک خدای ورباندې لعنت نازل کړې دے نو زمکه اوچه شوې ده او په لومه کبني شینکے اوچ شوې دے. نبیان په بدو لارو روان شوی دی او خپل طاقت په غلطه طریقه استعمالوی. (١١) مالک خدای فرمائی چې، ”نبیان او امامان دواړه بې خدایه کارونه کوی، تر دې چې ما په خپل کور کبني هم د دوی بدعملی پیدا کړی دی. (١٢) نو په دې وجه چې هغوی چرته هم ځی د هغوی پبني به بنوئیری، او د تیارو خوا ته به بوتلے شی او هلته به هغوی راوغورزیری. زه به په هغوی باندې د هغوی د سزا په مقرر شوی وخت کبني افت نازل کړم.“ مالک خدای داسې فرمائی. (١٣) ”ما د سامریه د نبیانو دا خراب کارونه ولیدل چې کوم هغوی د بعل په نوم پېشگوئی خلقو ته کوله او زما قوم بنی اسرائیل یې بې لارې کړو. (١٤) خو ما د یروشلم په پېغمبرانو کبني د دې نه زیات خراب کار ولیدلو، هغوی زنا کوی او بې ایمانی کوی، او د بدعملو خلقو حوصله افزائی کوی، نو بیا یو هم د خپلو بد عملونو نه نه منع کیږی. هغوی ټول زما دپاره د سدوم د خلقو په شان خراب دی، او د یروشلم خلق ما ته د عموره د خلقو په شان بد دی.“ (١٥) نو ځکه مالک خدای رب الافواج د یروشلم د نبیانو په حقله داسې فرمائی، ”زه به هغوی ته د خوړلو دپاره

تريخ خوراک او د څښلو دپاره به ورله د زهرو اوبه ورکړم،
 ځکه چې د يروشلم د نبیانو په وجه، په ټول ملک کښې
 بې دیني خوره شوې ده. (۱۶) مالک خدای رب الافواج خپلو
 خلقو ته فرمائی چې، ”دا نبیان چې تاسو ته کومه پېشگوئی
 کوی د هغوی خبرو ته غوږ مه نیسئ، هغوی تاسو د دروغو په
 امیدونو سره پکوی. هغوی تاسو ته د مالک خدای پېغام نه
 درکوی خو صرف د خپل سوچ او زړه نه تاسو ته رويا پېش
 کوی. (۱۷) هغوی هغه خلقو ته مسلسل خبرې کوی څوک
 چې ما سپک گڼي، چې مالک خدای فرمائی چې تاسو به په
 خیر خیریت یئ. او هغوی ټولو ته څوک چې د خپل سرکښه
 زړه تابعداری کوی هغوی وائی تاسو ته به هیڅ قسمه نقصان
 ونه رسیږي. (۱۸) خو په هغوی کښې کوم یو د مالک خدای
 په حضور کښې ولاړ وو چې هغه څه یې لیدلی یا اورېدلی وی
 کوم چې هغه فرمائیلی دی؟ یو هم نه. چا هغه ته غوږ نیولې
 او چا د هغه آواز اورېدلی دی؟ (۱۹) گوری د مالک خدای
 غضب لکه د طوفان په شان راروان دی، او د هغه غضب به
 د ډېر تېز طوفان په شان د بدعملو په سرونو باندې راتاو شی.
 (۲۰) او د مالک خدای دا غضب به تر هغې پورې سوړ نه
 شی ترڅو پورې چې د هغه د زړه مقصد پوره شوی نه وی.
 په راتلونکو ورځو کښې به تاسو په دې ټولو باندې پوره پوهه
 شی. (۲۱) ”ما دا نبیان نه دی لېږلی، خو هغوی د خپل ځان نه
 د پېغام ورکولو دپاره په منډه شوی دی، ما د هغوی سره
 خبرې نه دی کړې، خو هغوی پېشگویانې وکړی. (۲۲) که
 چېرې هغوی زما په حضور کښې ما سره ولاړ وي، نو هغوی
 به بیا زما کلام خلقو ته اورولو او هغوی به یې د خپلو
 شرارتونو او بدعملونو نه را اړول. (۲۳) مالک خدای فرمائی

چې، ”زۀ هغه خُداىِ پاك يم چې هر چرته حاضر ناظر يم نه چې په يو خُاىِ كښې. ﴿٢٤﴾ ولې داسې څوك شته چې زما نه خپل ځان چرته پټ كړى او زۀ هغه ونۀ وينم؟“ مالِك خُداىِ فرمائى. ”ولې زۀ په هر خُاىِ زمكه او آسمان كښې نۀ يم څۀ؟“ مالِك خُداىِ فرمائى. ﴿٢٥﴾ ”ما هغه هر څۀ واوړېدل څۀ چې دې پېغمبرانو خلقو ته وفرمائيل څوك چې زما په نوم دروغ وائى او خلقو ته وائى چې، ما خوب وليدو. په خوب كښې په ما الهام وشو. ﴿٢٦﴾ دا خبرې به ترڅو پورې د دې دروغونو پېغمبرانو په زړونو كښې راځي، څوك چې د خپلو سوچونو پېغامونه خلقو ته بيانوى. ﴿٢٧﴾ د هغوى خيال دا دى چې كوم خوبونه چې دوى په خپلو كښې يو بل ته بيانوى نو د دې په وجه به زما خلق زما نوم هېر كړى، لكه څنگه چې پخوا د دوى پلار نيكۀ زما نوم هېر كړى وو او د بعل بُت عبادت يې وكړو.“ ﴿٢٨﴾ مالِك خُداىِ فرمائى چې، ”كوم پېغمبر چې خوب ليدلى دى هغه دې بې شكه خپل خوب بيان كړى، خو چې په چا زما كلام نازل شو دى هغه دې په وفادارى سره كلام خلقو ته واوړوى. تش بوس د غنمو برابر دى څۀ؟“ ﴿٢٩﴾ مالِك خُداىِ فرمائى چې، ”آيا زما پېغام د اور په شان نۀ دى څۀ، او زما پېغام د څټك په شان نۀ دى څۀ چې گټ ټوټه ټوټه كوى؟ ﴿٣٠﴾ نو ځكه زۀ د هغه پېغمبرانو خلاف يم څوك چې د يو بل نه خبرې نقل كوى او بيا خلقو ته وائى چې دا كلام زما د طرفه دى.“ ﴿٣١﴾ مالِك خُداىِ فرمائى چې، ”زۀ د هغه پېغمبرانو خلاف هم يم چا چې خپله خولۀ پرانستى وى او د خپل ځان نه لگيا وى خبرې كوى او بيا وائى چې مالِك خُداىِ داسې فرمائى. ﴿٣٢﴾ په حقيقت كښې زۀ د هغوى خلاف يم،“ مالِك خُداىِ دا بيان

کوی، ”څوک چې د دروغو خوبونه جوړوی او زما خلقو ته هغه بیانوی، او هغوی په خپلو بې حسابو دروغو سره زما خلق بې لارې کوی، حال دا چې نه ما هغوی لېږلی دی او نه مې مقرر کړی دی. او هغوی د خلقو د فائدي هېڅ خبرې نه کوی.“ مالک خدای دا بیان کوی.

د مالک خدای پېغام

③③ ”یرميا، کله چې د دې خلقو نه عام کس يا پېغمبر يا امام ستا نه تپوس وکړی چې، تا سره د مالک خدای نه کوم دروند پیتې شته څه؟ نو ته په جواب کبني ورته ووايه، نو هغه دروند پیتې هم ته يې، مالک خدای فرمائی، زه به تا وغورزوم. ③④ که چېرې يو پېغمبر، يا امام يا بل څوک دا دعوی وکړی چې، ”دا د مالک خدای دروند پیتې دے،“ زه به ده له او د ده خاندان له سزا ورکړم. ③⑤ نو بيا دې دا هر يو کس په تاسو کبني د يو بل نه او د خپلو دوستانو او خپلوانو نه تپوس کوی چې، ”مالک خدای په جواب کبني څه فرمائیلی دی؟“ او يا دا چې، ”مالک خدای کومه خبره کړې ده؟“ ③⑥ خو نور به ته بيا کله هم دا ونه وائي چې، ”د مالک خدای پېغام يو دروند پیتې دے،“ ځکه چې د هر سړي خپله خبره د هغه پېغام وگرځېدو نو تاسو بيا دغه شان د ژوندی مالک خدای، رب الافواج خدای زمونږ د خدای پاک پېغام ته تعبیر ورکوئ. ③⑦ تاسو پېغمبرانو ته داسې ووايئ چې، ”مالک خدای تاسو له څه جواب درکړو؟ مالک خدای څه فرمائیلی دی؟“ ③⑧ او که بيا هم تاسو دا دعوی کوئ چې، ”دا د مالک خدای نه دروند پیتې دے،“ نو مالک خدای

بیا داسې فرمائی چې، ”تاسو خبرې خو کوی چې دا د مالک خدای نه دروند پیتے دے، اگر چې ما درته فرمائیلی وُو چې داسې خبرې مے کوی چې دا د مالک خدای د طرف نه دروند پیتے دے،“ (۳۹) نو په دې وجه به زه تاسو په یقین سره هېر کړم او سره د هغه بشاره کوم چې ما تاسو او ستاسو پلار نیکه له ورکړو د خپل حضور نه لرې وشړم. (۴۰) زه به په تاسو باندې نه ختمېدونکے لعنت او ابدی شرم نازل کړم چې هیڅکله به هېرولے نه شی.“

د اینخرو دوه ټوکری

۲۴ (۱) وروستو د دې نه چې د بابل بادشاه نبوکدنضر د یهوایکین د یهوایکیم زوی د یهوداه بادشاه بابل ته سره د آفسرانو، کاریگرانو او لوهارانو قېدیان بوتلل نو بیا مالک خدای ما ته په رويا کبني د اینخرو دوه ټوکری راوښودلې چې د مالک خدای د کور مخې ته پرته وې. (۲) په یوه ټوکری کبني اول موسمی او پاخه اینخر وُو، او په بله ټوکری کبني خراب اینخر وُو، دومره پېر خراب چې د خوړلو نه وُو. (۳) نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”یرمیاہ تا ته خه ښکاری؟“ ما ورته په جواب کبني وویل، ”اینخر. ښه اینخر پېر ښه دی خو خراب اینخر پېر خراب دی، دومره خراب دی چې د خوړلو قابل هم نه دی.“ (۴) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۵) ”مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې، دا ښه اینخر د یهوداه د هغه خلقو په شان دی چې ما د بابل ملک ته د دې خای نه جلاوطن کړی دی او زه هغوی ته هم دغه شان ښه کورم.“

٦ زه به هغوى ته په بنه سترگه گورم، او زه به هغوى دې
 ملك ته واپس راولم. زه به هغوى آباد كړم او زه به هغوى ونه
 غورزوم، زه به هغوى وكرم او د ببخ نه به يې نه راوباسم.
 ٧ زه به هغوى له دا خواهش وركړم چې هغوى ما وپېژني
 چې زه ملك خدائ يم. هغوى به زما مخلوق وي، او زه به د
 هغوى خدائ پاك يم، خكه چې هغوى به په پوره زړه سره ما
 ته رجوع وكړي. ٨ ملك خدائ وفرمائيل، هغه خراب
 اينخر چې دومره پېر خراب دى چې د خوړلو قابل هم نه دى،
 نو دغه شان به زه د صدقيا د يهوداه بادشاه، او د هغه د
 آفسرانو سره څوك چې د يروشلم نه ژوندى پاتې شوى دى
 كه هغه دلته اوسېږي او يا كه په مصر كې دى دغه شان
 سلوك وكړم. ٩ زه به هغوى په زمكه د هر يو ملك دپاره د
 دهشت مثال او د افت زده گانو نمونه وگرځوم. زه چې
 هغوى چرته هم خواره كړم نو هغوى به د عبرت يو مثال جوړ
 شي او خلق به د هغوى نوم د بې عزتۍ دپاره استعمالوى او د
 هغوى بې عزتۍ به كوى او لعنت به پرې وائي. ١٠ زه به په
 هغوى جنگ راولم، لوږه او وبا به پرې راولم، تر هغې پورې
 چې هغوى به په هغه ملك كې ختم كړم كوم چې ما دوى
 او د دوى پلار نيکه له وركړې وو.

په بابل كې د اويا كلونو د قېد پېشگوئى

٢٥ ١ یرمياہ ته د يهوداه بادشاه د يوسياه د زوى
 يهوېقيم د بادشاهۍ په څلورم كال، د يهوداه د ټولو خلقو په
 حقله د ملك خدائ د طرف نه پېغام وركړې شو. په هم دغه
 كال باندې نبوكدنصر د بابل په تخت كېستوستو. ٢ نو بيا

یرمیاہ نبی د یروشلم ٲولو اوسٲدونکو او د یهوداہ ٲول قوم ته بیان وکړو او ورته یې وفرمائیل، ﴿٣﴾ ”د یهوداہ بادشاہ د امون د زوی یوسیاہ د بادشاہی د دیارلسم کال نه واخله، تر اوسه پورې مالک خدای د درویشٲو کالو دپاره ما ته پېغام راکړو او ما هغه تاسو ته خو ځله در رسولی دے، خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو. ﴿٤﴾ سره د دې چې مالک خدای بیا بیا خپل خدمتگاران پېغمبران رالېږلی دی، تاسو هغوی ته نه غوږ نیولو او نه مو هغوی ته توجو ورکوله. ﴿٥﴾ هغوی به تاسو ته فرمائیل چې، تاسو هر یو خپلی خرابې طریقې او هغه بد کارونه پرېږدئ کوم چې تاسو کوئ، نو بیا تاسو په هغه ملک کبښې تر تله پورې اوسېدلے شی کوم چې ما تاسو او ستاسو پلار نیکه له ورکړے دے. ﴿٦﴾ هغوی به تاسو ته فرمائیل چې د نورو معبودانو عبادت او خدمت مه کوئ، تاسو چې په خپلو لاسونو کوم بتان جوړ کړی دی هغوی ته په عبادت کولو زما قهر مه راپاروئ. نو بیا به زه تاسو ته نقصان نه درکوم. ﴿٧﴾ مالک خدای وفرمائیل چې، خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو، او تاسو چې څه جوړ کړی ؤو د هغې په وجه تاسو زه په قهر او غصه کړم، او تاسو په خپله خپل ځان ته نقصان ورسولو. ﴿٨﴾ نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج داسې فرمائی چې، ځکه چې تاسو زما پېغام ته غوږ ونه نیولو، ﴿٩﴾ زه به د شمال ٲول خلق او خپل خدمتگار د بابل بادشاہ نبوکدنصر د دې ملک او په دې کبښې د اوسېدونکو خلقو او د خواوشا ٲولو قومونو په خلاف د جنگ دپاره راولېږم. زه به هغوی بلکل تباہ کړم او هغوی به د خلقو دپاره د یرې دهشت، ٲوقو، او مسخرو یو مثال وگرځوم، او په ابدی کنډرو به یې بدل کړم. مالک خدای دا فرمائی. ﴿١٠﴾

زۀ به د هغوی د خندا او د خوشحالی چغې د دې خائ نه
 خاموش کړم او زۀ به د هغوی د واده د ناوې او د زلمی د
 خوشحالی آوازونه خاموش کړم. د هغوی د مېچونو آوازونه
 به خاموش کړم او د هغوی پيوې به مړې کړم. (۱۱) دا ټول
 ملک به په شاپو او خرابو باندې بدل شی، او دا قومونه به د
 اويا کالونو دپاره د بابل د بادشاه خدمت کوی. (۱۲) خو چې
 کله اويا کالونه پوره شی، نو بيا به زۀ د بابل بادشاه او د هغه
 قوم، او د هغه ملک له سزا ورکړم، د هغوی د هغه گناهونو په
 وجه کوم چې هغوی کړی دی، مالک خدای دا فرمائی، او د
 تل دپاره به د بابل ملک په دشته او خرابه بدل کړم. (۱۳) زۀ
 به په دې ملک هغه ټول افتونه راولم کوم چې ما د دۀ خلاف
 بیان کړی دی، او په دې کتاب کې لیکلې شوی دی او کوم
 چې د یرمياہ نبی په ذریعہ د ټولو قومونو خلاف پېشگوئی
 شوې ده. (۱۴) نور ډېر قومونه او غټ بادشاهان به هغوی
 غلامان جوړ کړی، او زۀ به هغوی ته هم هغه شان سزا
 ورکړم کومه سزا چې هغوی نورو ته ورکړې وه.

د خدای پاک د غضب پیالی

(۱۵) مالک خدای چې د بنی اسرائیلو خدای پاک دے ما ته
 یې وفرمائیل، ”زما د لاس نه دا پیالی واخله چې زما د غضب
 د شرابو نه ږکه ده او ټولو قومونو ته چې زۀ تا استوم په
 هغوی یې وڅښوه. (۱۶) کله چې هغوی دا وڅښی، نو هغوی
 ټول به زنگیری او تیندکونه به خوری او کوم جنگ چې زۀ په
 دوی باندې راولم د هغې په وجه به لیونی شی.“ (۱۷) نو بيا ما
 د مالک خدای د لاس نه پیالی واخستله او په هغه ټولو

قومونو مې وڅښله چې زه چا ته هغه ورلېږلې وم. (١٨) زه
 يروشلم او د يهوداه ټولو ښارونو او د هغوى بادشاهانو او
 مشرانو له لارم او هغوى ټولو د غضب د پيالى نه وڅښل. د
 هغه وخت نه تر اوسه پورې، دا ملک تباه شو، او د هغوى
 دپاره د يرې او دهشت، ټوقو مسخرو شو او خلقو د هغوى په
 نومونو لعنت وئيلو. (١٩) ما دا پيالى فرعون د مصر بادشاه
 او د هغه نوکرانو او آفسرانو له او ټولو مصریانو له ورکړه،
 (٢٠) او نورو ټولو هغه پر دو خلقو ته څوک چې په دې ملک
 کښې اوسېدل، او د عوض ټولو بادشاهانو ته، د فلسټيه د
 ټولو ښارونو بادشاهانو ته لکه اسقلون، غزه، عقرون، او کوم
 خلق چې په اشدود کښې پاتې ؤو ورکړه، (٢١) د ادوم، موآب
 او عمون قومونه ته، (٢٢) د صور او صيدا ټولو بادشاهانو ته،
 او د سمندر د ساحلى علاقو بادشاهانو ته، (٢٣) د ددان، تيما
 او بوز ښارونو او هغه ټولو خلقو ته څوک چې لرې اوسېدل،
 (٢٤) د عربو ټولو بادشاهانو ته او د ټولو هغه اجنبیانو
 بادشاهانو ته چې هلته په ريگستان کښې اوسېدل، (٢٥) د
 زمري، عيلام او د مادي ټولو بادشاهانو ته، (٢٦) او ما د
 شمال ټولو نژدې لرې بادشاهانو ته، او پرله پسې د زمکې په
 مخ ټولو بادشاهتونو ته ورکړه. او د دې هر څه نه وروستو د
 بابل بادشاه به يې هم وڅښى. (٢٧) بيا مالک خدائى ما ته
 وفرمائيل، ”اوس هغوى ته ووايه چې، مالک خدائى ربُّ
 الافواج د بنى اسرائيلو خدائى پاک فرمائى، تاسو وڅښئ چې
 نشه شئ او اولتې وکړئ، او چې راوغورزېږئ چې بيا هيڅکله
 راپورته نه شئ ځکه چې زه به په تاسو جنگ راولم. (٢٨) خو
 که هغوى ستا د لاس د پيالى اخستلو او څښلو نه انکار
 وکړى، هغوى ته ووايه، مالک خدائى ربُّ الافواج فرمائى چې،

دا پيالی به ضرور څښئ. (۲۹) گورئ چې ما د تباهي کار په
 يروشلم کښې شروع کړلو کوم ښار چې زما په نوم يادېږي.
 نو ولې تاسو به د سزا نه خلاص شئ څه؟ تاسو به بې سزا
 پاتې نه شئ، ځکه چې زه په ټوله زمکه کښې او د هغوي په
 ټولو اوسېدونکو باندې جنګ راولم، مالک خدائ رب الافواج
 دا فرمائي. (۳۰) نو اوس دا ټولې خبرې د هغوي خلاف بيان
 کړه او هغوي ته ووايه چې، مالک خدائ به د آسمان د اوچتو
 او مقدسو ځايونو نه لکه د ازمری په شان وغرمبېږي او هغه
 به د خپل وطن خلاف زورور آوازونه وکړي. او هغه به داسې
 په تېزه آوازونه وکړي لکه څنگه چې د انګورو نچورونکي په
 هغه وخت کښې شور کوي. او هغه به د هغوي ټولو خلاف په
 زوره چغې ووهي څوک چې په دنيا کښې اوسېږي. (۳۱) او د
 هغه د عدالت آواز به د دنيا د يو سر نه تر بل سره پورې
 ورسېږي. ځکه چې مالک خدائ د قومونو خلاف عدالت
 کوي. او هغه به د ټولو انسانانو فېصله واوروي او بدکاران به
 جنگونو ته حواله کړي. مالک خدائ دا فرمائي. (۳۲) رب
 الافواج داسې فرمائي چې، وگورئ، اف ت د يو ملک نه بل
 ملک ته پيوسته خورېږي او يو لوی طوفان د دنيا د بل سر نه
 راروان دے. (۳۳) په هغه ورځ به چې کوم خلق مالک خدائ
 وژلي وي د هغوي لاشونه به هر چرته د دنيا د يو سر نه تر بل
 سره پورې پراته وي. په هغوي باندې به نه څوک ماتم کوي او
 نه به يې څوک رايوځائ کولې شي او نه به ښخولې شي خو
 په زمکه به لکه د ډيران د ډيري په شان پراته وي. (۳۴) اے د
 قوم شپونکو تاسو په خپل ځان باندې ژړا او ماتم وکړئ، او
 اے د قومونو مشرانو تاسو په خاورو ايرو کښې ورغږېږئ.
 ځکه ستاسو د حلالېدلو او خورېدلو وخت رارسېدلې دے.

تاسو به د ختو د نازک لوبښی په شان راوغورزېږئ او ټوکړې ټوکړې به شی. (۳۵) د شپونکو سره به د تېبستې دپاره یو خُأئ هم نه وی، او د قوم د مشرانو سره به د منډې دپاره یو خُأئ هم نه وی. (۳۶) د شپونکو ژړا انگولا واورئ، او د قوم د مشرانو ژړا او فریاد واورئ، ځکه چې مالک خُأئ د هغوی مُلک تباہ کوی. (۳۷) د مالک خُأئ د یروونکی قهر په وجه به د آرام خُأیونه خراب شی. (۳۸) مالک خُأئ لکه د یو طاقتور ازمری په شان کله چې د خپل غار نه راوځی او په خلقو حمله وکړی نو دغه شان به د ظالم تیره تُوره او د مالک خُأئ سخت قهر به د هغوی مُلک تباہ کړی.

د حضرت یرمیاہ د مرگ نه بچ کېدل

۲۶ (۱) دلته یرمیاہ ته د مالک خُأئ پېغام د یهو یقیم د یوسیاہ د زوی د یهوداه بادشاه د حکومت په وړومبني سر کېښې ورکړې شو. (۲) مالک خُأئ هغه ته داسې وفرمائیل چې، ”لار شه او د مالک خُأئ د کور په دربار کېښې ودرېږه، او هغه خلقو ته اعلان وکړه څوک چې د یهوداه د خوا او شا ښارونو نه د عبادت دپاره راغلی دی. هغوی ته زما کلام پوره پوره واوروه او یو لفظ هم ترې نه کم نه کړې. (۳) کېدې شی چې هغوی تا ته غوږ ونیسی او هر یو د خپلو بدو لارو نه راواوړی. کومه منصوبه چې ما د هغوی خلاف جوړه کړې وه، نو بیا به زه خپل سوچ بدل کړم او هغه افت به پرې نه راولم. (۴) هغوی ته ووايه، مالک خُأئ فرمائی، که چېرې تاسو ما ته غوږ ونه نیسی او کوم شریعت چې ما تاسو ته

پيش ڪري ڏي د هغي پيروي ونه ڪري، (۵) او ڪه چري
تاسو زما د خدمت ڪونڪو پيغمبرانو ڪلام ته غور ونه نيسي
ڪوم چي ما تاسو ته بار بار دلبرلي دي خو تاسو هغوي ته
غور ونه نيولو، (۶) نو زه به د دي ڪور سره هم هغه شان
ڪار وڪرم لڪه څنگه مي چي د سيلا سره ڪري وو، او د
زمڪي په مخ به د دنيا ٽول قومونه د دي بنار نوم په لعنت
ڪولو سره اخلي.“ (۷) ڪله چي يرمياہ د مالڪ خدائي په ڪور
ڪبني دا ڪلام واورولو نو امامانو، پيغمبرانو او ٽولو خلقو د
هغه ڪلام واوربدو، (۸) نو چي څنگه يرمياہ هغه ڪلام خلقو
ته اورول ختم ڪيو ڪوم چي ورته مالڪ خدائي حڪم ڪري وو
چي دي خلقو ته بي واوروي نو سمدستي امامانو، نبيانو او
ٽولو خلقو هغه ونيولو او چغي بي ڪري، ”دا ضروري ده چي
ته د دي په وجه مڙ شي. (۹) ته ولي د مالڪ خدائي په ڪور
ڪبني د هغه په نوم پيغام وركوي چي دا ڪور به لڪه د سيلا په
شان شي او دا بنار به په صحرا او ڪنڊرو بدل شي؟“ نو د
مالڪ خدائي په ڪور ڪبني ٽول خلق د يرمياہ نه راتاو شول.
(۱۰) ڪله چي د يهوداه آفسرانو د دي خبرو په حقله واوربدل،
هغوي د شاهي محل نه د مالڪ خدائي د ڪور طرف ته لاپل
او هلته د نوڀي دروازي په نوم دروازه ڪبني په داخلبدو سره
په خپلو ڄايونو باندي ڪبيناستل. (۱۱) نو بيا امامانو او
پيغمبرانو، ٽولو آفسرانو او نورو خلقو ته وفرمائيل چي، ”دي
سڀي ته دي د مرگ سزا وركري شي ڇڪه چي هغه د دي
بنار خلاف پيشگوئي وڪري او تاسو په خپلو غورونو
واوربد.“ (۱۲) نو بيا يرمياہ ٽولو آفسرانو او ٽولو خلقو ته
وفرمائيل، ”زه مالڪ خدائي رالبرلي يم چي د دي ڪور او د
دي بنار خلاف هغه ٽولي پيشگوياني وڪرم ڪومي چي تاسو

واوربدلې. (۱۳) تاسو اوس د خپلو طريقو او اعمالو اصلاح
 وکړئ او د مالک خدای ستاسو د خدای پاک تابعداری
 وکړئ. نو بیا به مالک خدای خپل سوچ بدل کړی او د کوم
 افت د نازلېدو منصوبه یې چې جوړه کړې ده هغه به نه
 نازلوی. (۱۴) ترڅو پورې چې زما خبره ده، زه خو ستاسو په
 قبضه کبښې یم، څه چې تاسو ته ښه او صحیح ښکاری هم
 هغه ما سره وکړئ. (۱۵) خو تاسو په دې یقین وساتئ، که
 چرې تاسو ما مړ کړئ، نو تاسو او د دې ښار خلق څوک
 چې په کبښې اوسېږی د یو بې گناه کس خون به په خپله غاړه
 واخلي ځکه چې په حقیقت کبښې زه مالک خدای تاسو ته
 رالېږلې یم، چې دا ټولې خبرې ستاسو غوږونو ته
 درورسوم. (۱۶) نو آفسرانو او خلقو چې دا واورېدل، نو
 امامانو او پېغمبرانو ته یې وویل، ”دې سړی ته دې د مرگ
 سزا ورنه کړې شی، ځکه چې هغه مونږ ته د مالک خدای
 زمونږ د خدای پاک په نوم خبرې وکړې.“ (۱۷) نو بیا د قوم
 یو څو مشران راپاڅېدل او ټولو حاضر و خلقو ته یې وویل
 چې، (۱۸) ”د مورشیت میکاه نبی چې د حزقیاه د بادشاهت
 په ورځو کبښې د یهوداه بادشاه وو، پېشگوڼې وکړه. هغه د
 یهوداه ټولو خلقو ته وفرمائیل، دا هغه څه دی چې مالک
 خدای رب الافواج یې فرمائی، صیون به لکه د پټې په شان په
 یوې وارولې شی، د یروشلم نه به د خاورو ډېرې جوړ شي،
 او په اوچتو غونډو چرته چې د خدای کور دې په هغې کبښې
 به جارې بوتې راشنه شي. (۱۹) ولې حزقیاه چې د یهوداه
 بادشاه وو هغه په مرگ محکوم کړو څه؟ آیا حزقیاه د مالک
 خدای نه ونه یرېدو چې د هغه رحم ولټوی؟ آیا مالک خدای
 خپله فېصله بدله نه کړه د کوم افت د رانازلېدو چې هغه د

دوئ خلاف منصوبه جوړه كړې وه؟ مونږ په خپله په خپل
ځان د سخت افت راوستو په حالت كېني يو.

د اورياہ نبی قتلول

٢٠ په هغه ورځو كېني يو بل نبی د اورياہ په نوم چې د
قريټ يعريم اوسېدونكې وو او د سمعياہ زوئ وو د يرمياہ
نبی په شان د مالک خدائ په نوم نبوت كولو. هغه هم د دې
ښار او د دې خلقو خلاف لكه څنگه چې يرمياہ خبرې كړې
وې يو شان خبرې وكړې. ٢١ كله چې يهويعقيم بادشاه، او د
هغه ټولو فوجيانو او آفسرانو د اورياہ خبرې واورېدلې، نو
بادشاه د هغه د قتلولو كوشش وكړو. خو كله چې اورياہ
واورېدل نو د يرې نه مصر ته وتښتېدلو. ٢٢ نو بيا يهويعقيم
بادشاه الناتن د عكبور زوئ مصر ته سره د نورو كسانو
ولېرلو. ٢٣ نو هغوي اورياہ په مصر كېني ونيولو او يهويعقيم
بادشاه له يې راوستلو، او هغه يې په توره قتل كړو او د هغه
لاش يې د عامو خلقو په قبرستان كېني ښخ كړو. ٢٤ خو
اخيقام د سافن زوئ د يرمياہ مدد كولو، نو ځكه هغه د مرگ
دپاره خلقو ته حواله نه كړې شو.

يرمياہ جغ په غاړه كړو

٢٧ ١ د صدقياہ د يوسياہ د زوئ د يهوداه د بادشاهۍ په
تازه ورځو كېني دا پېغام يرمياہ ته د مالک خدائ له طرفه
وركړې شو. ٢ مالک خدائ ما ته وفرمائيل چې، ”د خپل
ځان دپاره جغ جوړ كړه او د څرمنې په تسمو سره يې په

خپله غاړه کبني و اچوه. ﴿٣﴾ بيا مالک خدائ ما ته

و فرمائيل چې، ”د ادوم، موآب، عمون، صور او د صيدا

بادشاهانو ته د هغوی د هغه سفيرانو په ذريعه پېغام ورواستوه

څوک چې يروشلم ته د يهوداه د بادشاه صدقيه ليدلو له

راغلي وو. ﴿٤﴾ هغوی له دا پېغام د هغوی د مالکانو دپاره

ورکړه چې دا هغه څه دی چې رب الافواج د بنی اسرائيلو

مالک خدائ يې فرمائي، ﴿٥﴾ ما په خپل لوی طاقت او

زورور لاس سره زمکه او په کبني ټول انسانان او ځناور پيدا

کړل، او هر چا ته چې زما خوښه وی نو بيا دا هغوی له

ورکوم. ﴿٦﴾ خو زه به اوس ستاسو ټول ملکونه خپل خدمت

کوونکی نبوکدنصر د بابل بادشاه ته حواله کړم، تر دې چې

زه به ځنگلي ځناور هم د ده تابعدار کړم. ﴿٧﴾ ټول قومونه به

د هغه خدمت وکړی، او د هغه د زوی او د نمسی به تر هغې

پورې خدمت کوی ترڅو چې د هغه د ملک د ختمېدو دپاره

مقرر شوی وخت نه وی راغلی. نو بيا به نور ډېر قومونه او

لوی بادشاهان راشی او بابليان به خپل غلامان جوړ کړی.

﴿٨﴾ مالک خدائ داسې فرمائي چې، که چېرې يو قوم يا

بادشاهت د نبوکدنصر يعنې د بابل د بادشاه د خدمت نه

انکار وکړی او يا خپل څپت د هغه د جغ لاندې نه کړی، نو زه

به بيا په هغه قوم جنگ، قحط او ويا را نازله کړم، ترڅو چې

بابليانو هغه قبضه کړي نه وی. ﴿٩﴾ نو بيا خپلو دروغزنو

نبیانو، فالگرو، د خوب تعبير کوونکو، خپل قسمت

معلومونکو او جادوگرو ته غوږ مه نیسی، څوک چې تاسو ته

وائی چې تاسو به د بابل د بادشاه خدمت نه کوئ. ﴿١٠﴾

هغوی تاسو ته د دروغو نبوت کوی او په دې خبرو به تاسو د

خپل ملک نه لرې وشړلې شی، زه به تاسو خواره واره کړم

او تاسو به تباہ شی. (۱۱) خو که کوم یو قوم هم خپل څټ د
 بابل بادشاه د جغ لاندې بسکته کړی او د هغه خدمت وکړی،
 نو زه به دا قوم په خپله زمکه باندې پرېږدم چې هغه وکړی او
 هلته اوسېږی. “ دا د مالک خدای وینا ده. (۱۲) ما هم دا پېغام
 د یهوداه بادشاه صدقیاه ته ورکړو. ما ورته ووئیل، ” خپل
 څټونه د بابل بادشاه جغ ته بسکته کړی، د هغه او د هغه د
 خلقو خدمت وکړی، نو تاسو به ژوندی پاتې شی. (۱۳) نو بیا
 ولې ته او ستا عوام دې په هغه جنگ، قحط یا وبا مړه شی په
 کومو چې مالک خدای هر هغه قوم یروی څوک چې د بابل د
 بادشاه د خدمت نه انکار کوی؟ (۱۴) د دروغونو نبیانو خبرو
 ته غوږ مه نیسی څوک چې تاسو ته وائی چې د بابل د بادشاه
 خدمت به نه کوئ، ځکه چې هغوی تاسو ته دروغ وائی. (۱۵)
 مالک خدای په خپله فرمائیلی دی چې، هغوی ما نه دی
 درلېږلی. هغوی زما په نوم د دروغو نبوت کوی. نو ځکه زه
 به تاسو د خپل ملک نه وشړم، نو تاسو او هغه نبیان دواړه به
 هلاک شی. “ (۱۶) نو بیا ما امامانو ته ووئیل چې، ” دا هغه څه
 دی چې مالک خدای فرمائیلی دی، هغه نبیانو ته غوږ مه
 نیسی چې څوک داسې وائی چې د خدای پاک د کور مقدس
 څیزونه به پر زر د بابل نه راواپس شی. هغوی تاسو ته د
 دروغو پېشگويانې کوی. (۱۷) هغوی ته غوږ مه نیسی، د بابل
 د بادشاه خدمت کوئ، نو تاسو به ژوندی پاتې شی. نو بیا دې
 ولې دا بنا تباہ او په کنډرو بدل شی څه؟ (۱۸) که چېرې
 هغوی په رښتیا سره پېغمبران وی او د مالک خدای د خوا نه
 ورته کلام ورکړی شوی وی نو بیا دې هغوی ما ته چې
 مالک خدای رب الافواج یم سوال او منت وکړی چې زه هغه
 پاتې شوی مقدس څیزونه بابل ته پرې نه ږدم چې هغوی

یوسی. او چي هغه په يروشلم کښي د مالک خدائ په کور او د يهوداه بادشاه په محل کښي پاتي شي. (١٩) نو مالک خدائ، رب الافواج د هغه څيزونو په حقله وفرمائيل کوم چي په يروشلم کښي پاتي ؤو لکه د زېرو ستنې او د زېرو پيگي، او د اوبو راوړلو گاډي او نور سامانونه. (٢٠) دا هم هغه پاتي شوي څيزونه دي کله چي نبوکدنضر بادشاه د يهوداه بادشاه، د يهويعيم زوي يهوياکين او د يهوداه او يروشلم مشران سپين روبي ټول بابل ته بوتلل. (٢١) مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي هغه څيزونو په حقله کوم چي د مالک خدائ په کور کښي پاتي دي او د يهوداه او په يروشلم او د بادشاه په محل کښي پاتي دي، (٢٢) دا سامانونه به بابل ته يوړي شي او دا به زما د راتلو د ورځي پورې هلته وي، مالک خدائ داسي فرمائي چي، نو بيا به زه دا ټول سامان واپس راوړم او په دې ځاي کښي به يې ولگوم.“

حضرت يرميا ه او حنياه نبي

٢٨ (١) د يهوداه د بادشاه د صدقيه د بادشاهي په تازه ورځو کښي په هم هغه کال په پينځمه مياشت په څلورم کال د جبعون د ښار يو پېغمبر د عزور زوي حنياه د مالک خدائ په کور کښي د امامانو او د خلقو په وړاندې ما ته خبرې وکړې او راته يې وفرمائيل چي، (٢) مالک خدائ رب الافواج، د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چي، ”زه به د بابل د بادشاه جع مات کړم چي بوج يې په خلقو باندې دے. (٣) زه به په دوو کالو کښي دننه دننه د مالک خدائ د کور هغه

ٲول مقدس څيزونه واپس دې ځائ ته راوړم كوم چې

نبوكدنضر بادشاه بابل ته وړلى ؤو. (٤) زه به هم د يهوداه بادشاه د يهويقيم زوى يهوياكين سره د يهوداه د هغه ٲولو

خلقو واپس دې ځائ ته راوړم كوم چې په بابل كښې

جلاوطن دى. بې شكه چې زه به د بابل د بادشاه جغ مات

كړم. مالِكُ خُدائِ دا فرمائى. (٥) بيا يرمياه پېغمبر د

امامانو او د هغه ٲولو خلقو په مخكښې كوم چې د مالِكِ

خُدائِ په كور كښې ولاړ ؤو حنياه نبى ته داسې جواب

وركړو، (٦) هغه و فرمائيل چې، ”آمين. مالِكِ خُدائِ دې هم

داسې وكړى. هغه دې ستا پېشگوئې پوره او رښتيا كړى چې

هغه به دوباره ٲول د مالِكِ خُدائِ د كور سامان سره د هغه

كسانو چې بابل ته قېديان بوتلې شوى دى دلته واپس راولى.

(٧) خو اوس ته هم هغه خبرو ته كومې چې زه تا ته د ٲولو

خلقو په وړاندې كوم غوږ ونيسه. (٨) زما او ستا نه ډېر

وړاندې پخوانو نبيانو دا پېشگوئې كړې ده چې په ډېرو ملكونو

او لويو بادشاهتونو به جنگ، قحط او ويا راځى. (٩) خو

كوم يو پېغمبر چې د خير او سلامتې پېشگوئې كوى نو هغه به

په رښتيا سره په دې وپېژندلې شى چې د مالِكِ خُدائِ له

طرفه رالېرلې شوې دې كله چې د هغه پېشگوئې رښتيا

شى. (١٠) نو بيا حنياه د يرمياه نبى د غاړې نه جغ لرې

كړو او ٲوٲه ٲوٲه يې كړو، (١١) او حنياه ٲولو خلقو ته

و فرمائيل چې، ”مالِكِ خُدائِ فرمائى، زه به په دوو كالونو

كښې دننه هم دغه شان د نبوكدنضر بادشاه جغ چې كوم هغه

د ٲولو قومونو په غاړه كښې اچولې دې لرې كړم. ” په دې

خبره يرمياه د هغه ځائ نه لاړو. (١٢) نو بيا څه موده

وروستو كله چې حنياه پېغمبر د يرمياه پېغمبر د څٲ نه جغ

مات کړو، نو بیا د مالک خدای کلام په یرمیاہ پېغمبر نازل شو چې، ﴿۱۳﴾ ”لاږ شه او حننیاہ ته ووايه چې، مالک خدای فرمائی، تا خو د لرگی جغ مات کړو، خو د دې په خدای به مالک خدای د خلقو په غاړه کبښې د اوسپنې جغ واچوی. ﴿۱۴﴾ مالک خدای، رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، زه به د دې ټولو قومونو په غاړه کبښې د اوسپنې جغ واچوم ترڅو چې هغوی د بابل د بادشاه نبوکدنضر خدمت وکړی. مالک خدای فرمائی دی، تر دې چې زه به د ځنگل په ځناورو باندې هم نبوکدنضر ته اختیار ورکړم چې د هغه خدمت وکړی.“ ﴿۱۵﴾ بیا یرمیاہ نبی حننیاہ نبی ته وفرمایل چې، ”حننیاہ ما ته غور شه. مالک خدای ته نه پي رالېږلې، ته دې قوم ته د دروغو نبوت کوې او هغوی ستاسو په دروغو باندې باور کوی. ﴿۱۶﴾ نو ځکه بیا مالک خدای په خپله فرمائی چې، زه اوس تا د زمکې د مخ نه اخوا کوم. په هم دې کال کبښې به ته مړ شې، ځکه چې تا د مالک خدای خلاف د سرکشی تعلیم ورکړې دے.“ ﴿۱۷﴾ نو د هم هغه کال په اوومه میاشت حننیاہ پېغمبر مړ شو.

په بابل کبښې جلاوطنو ته د حضرت یرمیاہ نبی خط

۲۹ ﴿۱﴾ دا د هغه خط متن دے کوم چې یرمیاہ پېغمبر د یروشلم نه بابل ته هغه مشرانو او امامانو، پېغمبرانو، او نورو ټولو خلقو ته څوک چې نبوکدنضر بادشاه د یروشلم نه بابل ته جلاوطن کړی ؤو، ﴿۲﴾ هغه دا د هغه وخت نه وروستو ولیکلو کله چې یهوياکين بادشاه، د هغه مور ملکه، د دربار خصيان آفسران، د يهوداه او يروشلم مشران، ماهر کسان او

ڪاريگران د يروشليم نه شپلي وُو. (٣) هغه هغه خط د

العاسه د سافن زوى او گمرياه د خلياھ زوى په لاس ولپرلو،
ڪوم چي د يهوداه بادشاه صدقياھ د بابل نبوكدنصر له

ولپرلو. په هغي ڪبني دا ليڪلے شوى وُو، (٤) ”مالڪ خُداي

ربُ الافواج، د بني اسرائيلو خُداي پاڪ هغه ٿولو خلقو ته

فرمائي ڪوم چي ما مالڪ خُداي هغوى د يروشلم نه بابل ته

قيديان بوتلل، (٥) خپل خان له په بابل ڪبني ڪورونه جوڙ

ڪري او په هغي ڪبني اوسپري. باغونه وگري او د هغي نه

خوراڪ ڪوي. (٦) تاسو ودونه وگري چي زامن او لونه مو

پيدا شي. نو دغه شان بيا خپل زامن او لونه هم واده ڪري

چي د هغوى هم بچي پيدا شي. تاسو په شمپر ڪبني زيات شي

نه چي ڪم شي. (٧) ڪوم بشار ته چي ما تاسو جلاوطن ڪري

يئ د دغه بشار خير غواڙي. او مالڪ خُداي ته د هغي دپاره

دعا ڪوي، حڪه ڪه چري په هغي ڪبني خير وي، نو تاسو به

هم په خير يئ. (٨) مالڪ خُداي، ربُ الافواج د بني اسرائيلو

خُداي پاڪ تاسو ته فرمائي چي، خبردار، ستاسو په مينغ

ڪبني چي ڪوم نبيان او فالبين اوسپري چي هغوى تاسو دوڪه

نه ڪري. د هغوى خوبونو ته توجو مه وركوي. (٩) حڪه

هغوى تاسو ته زما په نوم د دروغو پيشگوئي ڪوي. هغوى ما

تاسو ته نه دي درلپرلي. مالڪ خُداي داسي فرمائي. (١٠)

مالڪ خُداي فرمائي چي، ڪله چي په بابل ڪبني ستاسو اويا

ڪاله تهر شي، نو زه به ستاسو خوا ته راشم او خپله هغه د

رحم وعده به پوره ڪرم چي تاسو بيا واپس خپل ملڪ ته

راولم. (١١) مالڪ خُداي فرمائي چي، ما ته د هغه منصوبو

پته ده زه چي ڪومي ستاسو دپاره لرم، هغه منصوبه چي

تاسو آبادوي او خوشحالوي، نه چي تاسو ته نقصان رسوي،

هغه منصوبه چې تاسو ته مستقبل او اُميد درکړي. (۱۲) بيا به په هغه وخت تاسو ما ته منت زاری وکړئ، ما ته به رجوع وکړئ او ما نه به دُعا وغواړئ، او زه به ستاسو دُعا واورم. (۱۳) تاسو به زما لټون کوئ او که چرې په پوره زړه سره زما لټون وکړئ نو تاسو به مې پيدا کړئ. (۱۴) مالک خدائ فرمائي چې، زه به تاسو ته اجازت درکړم چې ما پيدا کړئ. زه به ستاسو مُلک دوباره تاسو له درکړم. د هغه ټولو مُلکونو او خايونو نه به تاسو واپس راولم په کومو کبني چې ما خواره کړي وي، او زه به تاسو هغه مُلک ته واپس راولم د کوم نه چې ما تاسو جلاوطن کړي وي، مالک خدائ فرمائي. (۱۵) تاسو ووايي چې، مونږ دپاره مالک خدائ په بابل کبني هم پېغمبران راپيدا کړي دي، (۱۶) خو مالک خدائ ته غوږ ونيسئ چې هغه د هغه بادشاه په حقله فرمائي څوک چې د داؤد په تخت ناست دے او د هغه خلقو په حقله څوک چې په دې ښار کبني پاتي شوي دي، او ستاسو د مُلک خلقو په حقله څوک چې تاسو سره جلاوطن شوي نه و. (۱۷) مالک خدائ ربُ الافواج فرمائي چې، زه به په هغوئ باندې جنگ، قحط او وبا راولم او هغوئ به د هغه خرابو اينځرو په شان کړم چې د خوړلو قابل نه وي. (۱۸) زه به په هغوئ جنگ، قحط او وبا نازله کړم او د هغوئ پسې به يم، او د دنيا ټول نور قومونه چې هغوئ ته گوري نو ورته به د يرې او دهشت مثال وي او چې چرته هم هغوئ خواره کړم نو ټولو خلقو ته به يې د نفرت او سپکاوي باعث وگرځوم. (۱۹) مالک خدائ فرمائي چې، ځکه چې هغوئ زما کلام ته غوږ نه نيولو، هغه پېغام چې ما بار بار د خپلو خادمانو نبیانو په ذريعه هغوئ ته ورکړے وو. او تاسو جلاوطنو هم زما پېغام ته غوږ ونه

نيولو، مالڪ خُدايٰ فرمائي. (۲۰) نو اوس تاسو ٽولو اے

جلاوطن شوو ڏوڪ چي ما د يروشلم نه بابل ته لپريءَ د

مالڪ خُدايٰ ڪلام واورئ. (۲۱) مالڪ خُدايٰ ربُ الافواج، د

بني اسرائيلو خُدايٰ پاڪ د احياب د قولايه د زويءَ او د

صدقياه د معسيهه د زويءَ په حقله فرمائي چي، هغويءَ تاسو ته

زما په نوم د دروغو پيشگوياني وکري، زه به هغويءَ

نبوڪدنصر د بابل بادشاهه ته حواله ڪرم، او هغه به هغويءَ ستا

د سترگو د وړانديءَ مڙه ڪري. (۲۲) ڏڪه چي د هغويءَ په وجه

به، د يهوداهه نه ٽول جلاوطن شوي خلق ڏوڪ چي په بابل

کبني قبيديان دي هغويءَ به داسي بيهري کوي، مالڪ خُدايٰ

دي تاسو سره د صدقيهه او احياب په شان ڪار وکري ڏوڪ

چي د بابل بادشاهه په اور کبني سوزولي ؤو. (۲۳) ڏڪه چي

هغويءَ په بني اسرائيلو کبني شرمناڪ گناهونه ڪري دي،

هغويءَ د خپلو گاونڊيانو د بشو سره د زنا باوجود، زما په

نامه د دروغو پيغام خلقو ته وړانديءَ ڪري دے د کوم چي ما

هغويءَ ته حُڪم نه دے ورکري. خو ما ته د هغويءَ په حقله

علم دے او په هغويءَ باندې زه گواهيم. مالڪ خُدايٰ داسي

فرمائي.“

د سمعياه خط

(۲۴) مالڪ خُدايٰ په بابل کبني دا پيغام سمعياه نحلامي ته

راولپريو، (۲۵) ”مالڪ خُدايٰ ربُ الافواج د بني اسرائيلو

خُدايٰ پاڪ داسي فرمائي چي، تا په خپل اختيار سره يو خط

صفيهه د معسيهه زويءَ، امام ته، او تا د دي نقل نورو امامانو

او د يروشلم خلقو ته ولپريو، چي په کبني تا وليکلو چي، (۲۶)

تہ مالکِ خدائے د یھویدع پہ خائے امام جوڑ کرے او هغه تہ د خپل کور مشر جوڑ کرے. نو تا ته په کار دی چې هر یو لیونے کس چې په دروغو سره نبوت کوی د لرگی په کنده کبني بند کرے او په غاړه کبني ورته د اوسپني زنجير واچوے. ﴿٢٧﴾ نو بيا تاسو د عنوت یرمياہ ته زورنه ولې نه ده ورکرے، چا چې ستاسو په مينخ کبني د پېغمبري دعوی کوله او خلقو ته يې د پېغمبري خبري کولې؟ ﴿٢٨﴾ حُککه چې مونږ ته په بابل کبني هغه پېغام راولېږلو، او پېشگوئي يې وکره چې زمونږ په جلاوطني کبني به پېر وخت لگيری. نو هغه ووئيل، تاسو په دې وجه کورونه جوړ کړئ او هلته په کبني اوسېږئ، باغونه وکړئ او د هغې مېوې خورئ.﴾ ﴿٢٩﴾ صفنياہ امام دا خط یرمياہ نبی ته ولوستلو، ﴿٣٠﴾ او بيا د مالکِ خدائے کلام په یرمياہ نازل شو چې، ﴿٣١﴾ ”ټولو جلاوطنو ته خط ورولېږه او ورته وليکه چې، مالکِ خدائے د سمعياہ نحلامی په حقله فرمائی چې، هغه د خپل ځان نه تاسو ته پېشگوئي کرے ده، او که څه هم چې هغه ما تاسو ته نه دے درلېږلے. او هغه تاسو داسې تيار کړئ چې د هغه په دروغو باندې باور وکړئ.﴾ ﴿٣٢﴾ نو بيا په دې وجه مالکِ خدائے داسې فرمائی چې، زه به سمعياہ نحلامی او د ده اولاد ته په يقين سره سزا ورکړم. د هغه د خاندان نه به څوک هم ژوندی پاتې نه شی، او نه به هغوی هغه احسانونه او نعمتونه وگوري کوم چې زه د خپل غوره شوی قوم سره کوم، حُککه چې هغه زما خلاف خلقو ته د سرکشي کولو لمسون وکړو، مالکِ خدائے فرمائی.“

د مالک خدائ د خپلو خلقو سره د خلاصون لوظ

۳۰ (۱) د مالک خدائ پېغام یرمياہ ته ورکړې شو، (۲)

”دا هغه څه دی چې مالک خدائ د بنی اسرائیلو خدائ پاک

یې فرمائی چې، ټولې هغه خبرې چې ما تا سره وکړې هغه په

یو کتاب کښې ولیکه. (۳) مالک خدائ فرمائی چې، گوره،

نو هغه وخت راروان دے چې زه به خپل خلق اسرائیل او

یهوداه د جلاوطنۍ نه بحال کړم او هغه ملک او ځای ته به یې

واپس راولم کوم چې ما د هغوی پلار نیکه له په میراث کښې

ورکړے وو او دا به بیا د هغوی ملکیت وی، دا مالک خدائ

فرمائی. (۴) دا هغه خبرې دی چې مالک خدائ د اسرائیل

او یهوداه د خلقو په حقله فرمائیلی دی، (۵) ”مالک خدائ

فرمائی چې، زه د یرې ژړا اورم، هلته دهشت دے او امن

نشته. (۶) نو زه به ستاسو نه دا یو تپوس وکړم چې ولې

سړی بچی راوړی څه؟ نو دا ولې زه چې هر یو تکړه سړی ته

گورم نو لکه د یوې بیماری بڼې په شان چې د ماشوم د

پېدا کېدو وخت یې رانزدې شوے وی هغسې یې لاسونه په

خپله گڼده باندې اېښی وی او هر یو لکه د مړی په شان تک

زېر شوی وی؟ (۷) افسوس چې هغه ورځ به څومره سخته

وی. د هغې ورځې په شان به بله کومه ورځ هم نه وی. دا به د

یعقوب دپاره سخته ورځ وی، خو په آخر کښې به هغه ترې بچ

شی. (۸) مالک خدائ رب الافواج فرمائی چې، په هغه ورځ

به د هغوی د غاړې نه هغه جغ مات کړم او د زنځیرونو نه به

یې خلاص کړم او هغوی به نور د پردو خلقو غلامان نه وی.

(۹) خو هغوی به د خپل مالک خدائ او د داؤد د نسل نه د

هغه بادشاه خدمت وکړی، څوک چې به زه په هغوی باندې

مقرر ووم. (۱۰) بلکي مالک خدائ فرمائي چي، اے زما خدمت کونکيه يعقوبه، مة یرپرہ. او اے اسرائيله تہ مة یرپشانہ کپرہ. زہ به په يقين سره تا او ستا اولاد په هغه لري ملک کبني د جلاوطني نه آزاد کرم. او تہ به راواپس شي او خير خيريت سره به ژوند کوې. او څوک به تا نه شي یرولے. (۱۱)

نو مالک خدائ فرمائي چي، زہ ستا مل يم او زہ به تا بچ کرم. او زہ به هغه ټول قومونه مکمل تباہ کرم چرته چي ما تاسو خواره واره کري وي، خو زہ به تاسو په مکمل توگه نه تباہ کوم. زہ به تاسو په انصاف سره تنبيه کرم، او زہ به تاسو هم داسي بي سزا نه یرپر دم. (۱۲) مالک خدائ داسي فرمائي چي، ستاسو زخمونه خطرناک دي، او ستاسو زخمونه لاعلاج دي. (۱۳) داسي څوک نشته چي ستا خيال وساتي، ستا د زخمونو دپاره دارو نشته، ستا دپاره علاج نشته دے. (۱۴) ستا ټولو ملگرو تہ هېر کړے يې، هغوي ستا پرواه نه کوي. ما په تا باندې داسي حمله وکړه لکه څنگه چي په دشمن کوم، او د يو ظالم په شان مې سزا درکړه، ځکه چي ستا شرارتونه ډېر غټ دي، او ستا گناهونه ډېر زيات دي. (۱۵) نو بيا ولي تاسو په خپلو زخمونو او درد ژړا فرياد کوئ، او تاسو وايئ چي د دې خو هيڅ علاج نشته؟ خو دا ما ستاسو د لويو شرارتونو او ډېرو گناهونو په وجه درسره وکړل. (۱۶) خو هر هغه څوک چي تاسو روغ تېروي هغوي به روغ تېر کړے شي، او ستاسو ټول دشمنان به جلاوطن کړے شي. هر هغه څوک چي تاسو لوټ کوي هغوي به لوټ کړے شي، او څوک چي په تاسو باندې حمله کوي په هغوي باندې به حمله وکړے شي. (۱۷) مالک خدائ فرمائي چي، زہ به ستاسو صحت دوباره بڼه کرم، او ستاسو زخمونو ته به

شفا ورکرم. زه به دا کار وکرم ڪهه چي ما اوربدلي دي چي
 خلق تا ته ”جلاوطن شوي“ وائي، ”صيون د چا چي ڏوڪ
 هم خيال نه ساتي.“ (۱۸) مالڪ خدائ فرمائي چي، زه به د
 يعقوب اولاد د غلامي نه واپس راولم او په هغوي به رحم
 وکرم، د يروشلم تباہ شوي بنار به هم هغه خائي کبني
 دوباره آباد کرم، او زور محل به پي په خپل اصلي خائي کبني
 ودروم. (۱۹) نو په هغه وخت کبني به د هغه خلقو نه د شکر
 گزاري حمدونه او د خوشحالي آوازونه واوربدلي شي. زه به
 د هغوي شمير زياد کرم، او هغوي به کمولي نه شي. زه به
 خلق مجبور کرم چي د هغوي عزت وکري، او هغوي به
 سپک نه شميرلي کيري. (۲۰) د هغوي ماشومان به لکه د
 پخوا په شان ژوند کوي، او د هغوي جماعت به زما په
 مخکيني قائم شي، او زه به هغه ٽولو خلقو له سزا ورکرم
 ڏوڪ چي په دوي باندې ظلم کوي. (۲۱) د هغوي مشر به د
 هغوي د خپل قوم نه وي، او د هغوي مشر به د هغوي د خپلو
 خلقو نه وي. زه به هغه خپل خان ته نزدي کرم او هغه به ما
 له راشي، ڪهه چي ڏوڪ دا جرأت کولي شي چي ناباللي
 راشي؟ دا د مالڪ خدائ فرمان دے. (۲۲) نو هغه وخت به
 تاسو زما خلق يئ او زه به ستاسو خدائ پاک يم.“ (۲۳)
 گوري د مالڪ خدائ غصه لکه د طوفان په شان رانازليري،
 او د تيزو هواگانو په شان د بدعمله خلقو په سر په غضب
 سره لگيري. (۲۴) او د مالڪ خدائ سخت قهر او غضب به
 تر هغي پوري وي او واپس به نه شي ترڅو چي د هغه مقصد
 پوره شوي نه وي. په راتلونکو ورځو کبني به تاسو په دي هر
 څه باندې پوهه شي.

د بني اسرائيلو خپلو کورونو ته راواپس کېدل

۳۱ ﴿۱﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”په هغه وخت کېنې به زه د بني اسرائيلو د ټولو قبيلو خدای یم، او هغوی به زما خلق وی.“ ﴿۲﴾ مالک خدای داسې فرمائی چې، ”د بني اسرائيلو کوم خلق چې د مرگ نه بچ پاتې شوی وُو ما په هغوی په بيابان کېنې فضل وکړو، کله چې هغوی د آرام په تلاش کېنې روان وُو ما د هغوی ساتنه وکړه. ﴿۳﴾ ډېر پخوا مالک خدای بني اسرائيلو ته راڅرگند شو، او ورته يې وفرمائيل چې، ما تاسو سره نه ختمېدونکې مينه کړې ده، ما تاسو په خپله مينه او رحم سره خپل ځان ته رانزدې کړئ. ﴿۴﴾ زه به تا بيا آباد کړم، او ته به بيا آباد شې، اے پېغلې اسرائيله. ته به بيا تمبل راواخلي او بهر به د گڼا دپاره په خوشحالي سره راووځې. ﴿۵﴾ تاسو به دوباره د سامريه په غونډو باندې د انگورو باغونه وکړئ، او څوک چې دا باغونه کړي هغوی به يې په مېوه خوشحاله شي. ﴿۶﴾ نو هغه ورغ راروانه ده چې د افرائيم د غونډو نه به چوکيداران آوازونه وکړي او وائی به چې، راځئ چې صيون ته د عبادت دپاره او مالک خدای خپل خدای پاک ته لار شو.“ ﴿۷﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”د يعقوب دپاره د خوشحالي سندرې ووايئ او چغې ووهئ چې بني اسرائيل د ټولو نه لوی قوم دے. مالک خدای ته د حمد و ثناء چغې ووهئ او ووايئ چې، اے مالک خدایه، په بني اسرائيلو کېنې پاتې شوے خپل قوم دې بچ کړه. ﴿۸﴾ نو زه به هغوی د شمالي ملک نه واپس راولم او د زمکې د لرو ځايونو نه به يې راغونډ کړم. تر دې چې رانده، گوډيان، اُميدوارې بنځې او د ماشوم د پېدا کېدو په حالت

کبنيٰ بنهيٰ، نو هغويٰ ٽول به د لويٰ قبيليٰ په شڪل کبنيٰ دلته
 بيا راواپس شي. ﴿٩﴾ کله چې هغويٰ واپس راشي نو د
 پښېماني نه به اوبنکي د هغويٰ په مخ رواني وي او زه به
 هغويٰ په ډېره مينه خپلو کورونو ته واپس بوخم، نو زه به
 هغويٰ د روانو اوبو په خوا کبنيٰ او په هواره لاره بوخم هسي
 نه چې چرته تيندک و خوري، ځکه چې زه د بني اسرائيلو پلار
 يم، او افرائيم زما مشر زوي دى. ﴿١٠﴾ مالک خدائ فرمائي،
 ”اے قومونو، د مالک خدائ کلام واورئ، او هغه لرې
 ساحلي وطنونو ته يې بيان کړئ. هغه چا چې بني اسرائيل
 خواره کړي دى هم هغه به يې راغونډ کړي. لکه څنگه چې
 شيونکي د خپلي رمې ساتنه کوي هم داسې به هغه د هغويٰ
 خيال ساتي. ﴿١١﴾ مالک خدائ به د بني اسرائيلو فديه ورکړي
 او هغويٰ به د هغه کسانو نه آزاد کړي چې د دوي نه زورور
 دي. ﴿١٢﴾ هغويٰ به راشي او پاس د صيون په غره به د
 خوشحالي چغې ووهي، او هغويٰ به د مالک خدائ په
 برکتونو لکه غله دانه، مے، تېل، او د رمو په زياتولو
 خوشحاله شي. د هغويٰ ژوند به لکه د سيرا به باغ په شان
 وي، او هغويٰ به نور غمژن نه شي. ﴿١٣﴾ نو پېغلي به د
 خوشحالي نه گډيري، ځوانان او بوډاگان به هم خوشحالي
 کوي. زه به د هغويٰ غم په خوشحالي باندې بدل کړم، او زه
 به هغويٰ له تسلي ورکړم، او زه به د هغويٰ خفگان په
 خوشحالي بدل کړم. ﴿١٤﴾ زه به د هغويٰ امامان په غوړو
 زېړو خوراکونو ماړه کړم، او زما خلق به زما په نعمتونو
 باندې ماړه پټ شي. مالک خدائ دا فرمائي.“

په بنی اسرائیلو د مالک خدائ رحم

﴿١٥﴾ مالک خدائ فرمائی چې، ”په راما کبني د چغو آواز

واورېدلے شو، د ماتم او لوی ژړا آواز. راحیل په خپلو بچو

باندې ژړا کوی، هیڅ قسم تسلی نه قبلوی ځکه چې د هغې

ماشومان غېب کړے شوی دی.“ ﴿١٦﴾ خو مالک خدائ

فرمائی چې، ”ژړا او اوبنکې توپدل بس کړئ، تاسو ته به د

خپلو کارونو اجر ملاو شی.“ مالک خدائ داسې فرمائی چې،

”ستاسو ماشومان به د دشمن د ملک نه راوایس شی.“ ﴿١٧﴾

مالک خدائ داسې فرمائی چې، ”ستا د راتلونکي ژوند دپاره

امید شته دے، ستاسو ماشومان به خپل ملک ته بیا وایس

راشی. ﴿١٨﴾ د افرائیم ژړا او فریاد ما ته رارسېدلے دے، تا ما

ته تربیت راکړو چې په لاره شم، لکه د ناجوته سخی په شان

دې تربیت راکړو او زه اوس په لاره شوے یم. ما دې خپل

حضور ته وایس راوله، نو زه به وایس راشم، ځکه چې ته زما

مالک خدائ او خدائ پاک یې. ﴿١٩﴾ ستا نه د اوږدو نه پس

مونږ توبه وکړه، د پوهېدو نه وروستو مونږ خپله سینه ووهله.

مونږ چې کوم کم عقل کارونه په ځوانۍ کبني کړی وؤ د هغې

په وجه سپک او شرمنده شو.“ ﴿٢٠﴾ مالک خدائ فرمائی

چې، ”ولې اسرائیل تر اوسه زما محبوب زوی نه دے ځه په

چا کبني چې زه خوشحالیږم؟ که ځه هم چې زه د ده خلاف

بار بار خبرې کوم، نو بیا هم هغه یادوم. نو په دې وجه زما

زړه وړسې زهیرېږی، زما په زړه کبني د ده دپاره ډېر رحم

دے. ﴿٢١﴾ اے زما قوم، تاسو د تلو په وخت په خپله لار

داسې نېني ودری چې د هغې نه په وایسې کبني خلقو ته د

صحيح لارې پته ولگی. اے پېغلي اسرائیله راوگرځه، خپلو

بنارونو ته راوگرځه. (۲۲) اے زما بې وفا لورې، ته به ترڅو پورې سرگردانه گرځې؟ مالک خدائى به يو نوے کار وکړي او هغه دا دے چې بنى اسرائيل به خپل مالک خدائى ته غاړه ورکړي.“

د مالک خدائى د خلقو بيا آبادېدل

(۲۳) مالک خدائى رب الافواج، د بنى اسرائيلو خدائى پاک فرمائى، ”کله چې زه هغوى د غلامى نه واپس راولم، په يهوداه او د هغې په بنارونو کښې به هغوى بيا داسې ووائى چې، اے د صداقت ځايه، اے مقدس غره، مالک خدائى دې تا له برکت درکړي. (۲۴) بناريان او زمينداران او شپونکى به د خپلو رمو سره په شريکه د يهوداه په ملک کښې اوسېږي. (۲۵) زه به سترو ستومانو ته طاقت ورکړم او مړاوى شوى به تازه کړم. (۲۶) نو کله چې زه راپاخېدم او خپلې سترگې مې پرانستلې، نو زه پوهه شوم چې په خوږ خوب اوده وم.“ (۲۷) مالک خدائى فرمائى چې، ”هغه ورځ راروانه ده چې زه به د اسرائيل او يهوداه او د هغوى د ځناورو نسلونه زيات کړم. (۲۸) او لکه څنگه چې ما هغوى د ببخ نه راويستل، او ټوکړې ټوکړې مې کړل، او راومې غورزول، او تباه مې کړل او افتونه مې پرې نازل کړل، نو دغه شان به زه هغوى دوباره آباد او قائم کړم. (۲۹) په هغه ورځو کښې به نور خلق داسې نه وائى چې، تراوه انگور يې پلارانو وخورل، او غابښونه يې د بچو وېرېښېدل. (۳۰) خو هر سرې به د خپلې گناه په وجه مړ کيږي، هر څوک چې تراوه انگور وخورى هم د هغه غابښونه به برېښيږي.“ (۳۱) مالک خدائى فرمائى چې، ”هغه وخت

راروان دے چي ڪله زه د اسرائيل او د يهوداه د خلقو سره يو
نوي لوظ وڪرم. (۳۲) دا به د هغه لوظ په شان نه وي كوم
چي ما د هغوي د پلار نيڪه سره ڪري و و ڪله چي ما هغوي
د لاس نه ونيول او د مصر نه مي بهر وويستل، ڪه چي
هغوي ما سره ڪري لوظ مات ڪرو، ڪه ڪه هم چي زما مثال
هغوي ته د وفادار خاوند په شان وو. مالڪ خدائ داسي
فرمائي. (۳۳) خو دا هغه نوي لوظ دے كوم به چي زه پس د
دي نه د بني اسرائيلو د قبيلي سره وڪرم، زه به خپل شريعت
د هغوي په مازغو ڪبني واچوم او د هغوي په زړونو به پي
وليڪم. زه به د هغوي خدائ پاك يم او هغوي به زما بنده گان
وي. (۳۴) نور به د هغوي نه يو ڪس هم خپل گاونډي ته، او يا
خپل ورور ته دا تعليم نه وركوي چي مالڪ خدائ وپڙنه،
ڪه چي د وړو نه واخله تر لويو پوري به هغوي ٽول ما
پڙني، مالڪ خدائ داسي فرمائي. زه به د هغوي شرارتونه
معاف ڪرم او د هغوي گناهونه به نور نه يادوم. (۳۵) مالڪ
خدائ داسي فرمائي، هغه څوڪ چي نمر په دي مقرر وي چي
د ورخي وځليزي، او هغه چا چي سپورمي او ستوري مقرر
ڪرل چي د شپي وځليزي، څوڪ چي سمندر راپاخوي چي د
هغي چپي شور وڪري نو د هغه نوم مالڪ خدائ رب الافواج
دے. (۳۶) مالڪ خدائ داسي فرمائي چي، ”ترڇو پوري د
ڪائنات دا نظام موجود وي، نو تر هغه وخته پوري به د بني
اسرائيلو قوم زما د وړاندي قائم وي.“ (۳۷) مالڪ خدائ
داسي فرمائي چي، ”لکه څنگه چي د آسمان د ناپ تول اندازه
نه شي لگولي او د زمڪي د بنياد اندازه نه شي معلومولي نو
زه به هم د اسرائيل د گناهونو په وجه د هغوي نه انڪار ونه
ڪرم.“ دا د مالڪ خدائ فرمان دے. (۳۸) ”هغه ورغ راتلونڪي

ده، “مالِك خُدائِ فرمائی چي، ”كله چي دا بنار د حنن ايل د برج نه واخله تر د گوټ د دروازي پورې به دوباره زما دپاره آباد شي. ﴿٣٩﴾ او د هغه خائِ نه به سيدها د بنار حدود جارب غونډي پورې ورسپري او بيا به د جوعه طرف ته راتاو شي. ﴿٤٠﴾ نو بيا به ټوله دره چرته چي د مړو لاشونه او ايرې غورزولې شي او هغه ټوله زمكه د كومي مېدانونه چي د قدرون د درې د نمرخاتۍ پورې پراتۍ دي، او د آسونو د دروازي پورې، ټوله به مالِك خُدائِ ته مقدسه وي. دا بنار به هيڅكله بيا د ببخ نه راونه ويستلې شي او نه به تباه شي.“

د یرمياہ زمکہ اخستل

٣٢ ﴿١﴾ د يهوداه د مُلك د صدقياہ بادشاه د بادشاهي په لسم كال كوم چي اتلسم كال د نبوكدنصر د بادشاهي وو، د مالِك خُدائِ كلام یرمياہ ته ورکړې شو. ﴿٢﴾ په هغه وخت کښي چي د بابل د بادشاه لبڼکرو د يروشلم نه گېره اچولې وه نو یرمياہ په دې ورځو کښي د يهوداه د شاهي محل دننه په فوجي چاوني کښي بند وو. ﴿٣﴾ نو صدقياہ بادشاه هغه هلته قېد کړو او ورته يې ووييل چي، ”ته ولې دا پېشگوڼي کوي؟ چي مالِك خُدائِ فرمائي چي زه دا بنار د بابل بادشاه ته حواله كوم نو بيا به هغه په دې بنار قبضه وکړي. ﴿٤﴾ صدقياہ بادشاه به د بابليانو د لاس نه ونۍ تښتي، او هغه به په يقين سره د بابل بادشاه ته حواله کړې شي، او هغه به ده سره مخامخ خبرې وکړي او دې به يې په خپلو سترگو سره وگوري. ﴿٥﴾ هغه به صدقياہ بابل ته بوځي او هغه به تر هغې

پورې هلته پاتې وی چې ترڅو مې ورسره خپل عمل نه وی
 کړې، مالک خدای فرمائی. که چېرې ته د بابلیانو خلاف
 جنگ وکړې، نو ته به کامیاب نه شې. ﴿٦﴾ یرمیاه وفرمائیل
 چې، ”نو په دغه وخت کبني د مالک خدای کلام په ما نازل
 شو چې ﴿٧﴾ ستا د تره زوی حنم ایل د سلوم زوی به تا له
 راشی او درته به وائی چې په عنوت کبني زما زمکه واخله،
 ځکه چې ته زما نزدې خپلوان یې نو اول د اخستو حق ستا
 دے او دا ستا فرض هم جوړېږي چې ته یې واخلي. ﴿٨﴾ نو
 بیا لکه څنگه چې مالک خدای فرمائیلی ؤو، زما د تره زوی
 حنم ایل فوجی چا ونی ته راغلو او هغه وویل چې په عنوت
 کبني زما زمکه واخله کومه چې د بنیامین په علاقه کبني ده.
 ځکه چې دا ستا حق دے چې ته یې خلاصه کړې او د خپل
 ځان دپاره یې واخلي. نو زه په دې پوهه شوم چې مالک
 خدای ما سره په هم دې حقله خبره کړې وه. ﴿٩﴾ نو بیا ما
 هغه زمکه د تره زوی حنم ایل نه د اولسو سپینو زرو سیکو
 په بیعه واخستله. ﴿١٠﴾ ما د گواهانو په وړاندې د هغه زمکې
 انتقال نامه ولیکله او په هغې مې دستخط وکړو او مهر مې
 پرې ولگولو او هغه سپین زر مې په تله کبني وتلل. ﴿١١﴾ بیا ما
 د مهر شوې انتقال نامې چې د خرڅولو ټول اصول او شرائط
 په کبني درج شوی ؤو او هم یوه غبر مهر شوې کاپي
 راواخسته. ﴿١٢﴾ او دواړه مې باروک د نیریا زوی او د
 محسیاه نمسی ته د حنم ایل او د هغه گواهانو چا چې په
 انتقال دستخط کړے وو او د هغه ټولو خلقو په موجودگی
 کبني چې په فوجی چا ونی کبني ناست ؤو حواله کړل. ﴿١٣﴾
 د هغه ټولو کسانو په مخکبني ما باروک ته هدایت ورکړو
 چې، ﴿١٤﴾ مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای

پاک فرمائی چې، د سودا دا دواړه کاغذونه واخله چې په یو باندې مهر شته او په بل نشته او دواړه په خاورین منگی کبښې واچوه ترڅو چې د ډېر وخت دپاره محفوظ پاتې شی. (۱۵) نو مالک خدای ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، په دې ملک کبښې به بیا کورونه، پتی او د انگورو باغونه اخستل کیری.

د یرمیاہ دُعا

(۱۶) ”د هغې نه وروستو کله چې ما د زمکې کاغذونه باروک د نیریاہ زوی له ورکړل نو بیا ما دُعا وکړه، (۱۷) اے مالک قادر مطلق خدایه، تا په خپل لوی طاقت او قُدرت سره او په خپل زورور لاس سره آسمان او زمکه جوړ کړل. ستا دپاره یو کار هم ناممکن نه دے. (۱۸) تہ زرگونو خلقو سره مینه کوې، خو د مور پلار د گناهونو په وجه تہ د هغوی بچو له سزا ورکوې. اے عظیم او طاقتور خدایه، د چا نوم چې مالک خدای ربُ الافواج دے، (۱۹) ستا مقصد عظیم او ستا کارونه زورور دی. ستا سترگې د انسان ټولې لارې وینی، او تہ هر یو ته د خپل چال چلن او عمل په مطابق اجر ورکوې. (۲۰) تا په مصر کبښې معجزې او حیرانونکی کارونه کړی دی، او ستا دا سلسله په بنی اسرائیلو او په ټولو انسانانو کبښې تر ننه پورې راروانه ده، او تر نن ورځ پورې تا خپل نوم ته جلال ورکړو. (۲۱) تا په خپل زورور لاس، لوی دهشت، عجیبه کارونو او معجزو سره خپل خلق بنی اسرائیل د مصر نه راوویستل. (۲۲) تا هغوی ته هغه زرخیزه زمکه ورکړه د کومې دې چې د هغوی د پلار نیکه سره وړاندې وعده کړې

۵. (۲۳) خو چي ڪله زمونڊر پلار نيڪهه په دې مُلڪ ڪبني داخل شول او په دې يي قبضه وڪره نو هغوي نه ستا واوربدل او نه يي ستا د شريعت پيروي وڪره. او هغوي په هغه خه باندې عمل ونه ڪرو د کوم چي ورله تا حڪم ڪري وو. نو بيا حڪه تا دا ٽول افتونه په هغوي رانازل ڪرل. (۲۴) وگوري چي بابليانو د بشار د نيولو دپاره گهرچاپره څنگه د خاورو دپري جوڙ ڪرل. د جنگ، قحط او ويا په وجه به دا بشار بابليانو ته څوڪ چي پرې حمله کوي حواله شي. تا چي خه وئيلي وُو نو هغه ڪارونه وشول، اوس يي په خپله وگوره. (۲۵) خوائ مالڪه خدائيه زما ربه ته هغه ذات يي چي ما ته دې حڪم راکرو چي د گواهانو په مخڪبني هغه زمڪه واخله، سره د دې چي د بشار حالت داسي خراب وو چي بابليانو نيولو. (۲۶) نو بيا د مالڪ خدائ له طرفه دا پيغام ڀرميا ته راغلو چي، (۲۷) ”زه مالڪ قادر مطلق خدائ يم، او د ٽولو مخلوقاتو رب العالمين يم. آيا داسي ڪار شته چي د هغي ڪول زما دپاره ناممڪن وي؟“ (۲۸) نو حڪه زه دا بشار د بابل بادشاه نيوڪدنضر او د هغه لبسڪر ته حواله کوم، نو هغوي به دا قبضه ڪري (۲۹) او د دېوال نه اخوا بابليان به راشي او په دې بشار به اور بل ڪري. هغوي به ٽول ڪورونه وسوزوي، چرته چي خلقو زه په دې غصه ڪرم چي د ڪوٽو په چتونو يي بعل ته خوشبويي وسوزولي او نورو معبودانو ته يي د څڻلو نذراني پيش ڪري. (۳۰) نو د اسرائيل او د يهوداه خلقو د ځواني نه واخله تر اوسه پوري د شرارت نه بغير بل کوم ڪار نه دے ڪري او هر وخت يي زه په خپل ڪردار سره غصه ڪري يم. (۳۱) د کومي ورځي نه چي دا بشار جوڙ شو دے نو د هغي ورځي نه تر ننه پوري زه دې خلقو غصه ڪري او

په قهر کړې يم. نو ځکه زه دا بشار د خپل مخ نه اخوا کوم. (۳۲) د اسرائيل او د يهوداه خلقو زه په هغه ټولو شرارتونو، کوم چې دوى وکړل غصه کړم که هغه بادشاهانو، آفسرانو، مشرانو، امامانو او که نبیانو هم کړى وى. (۳۳) زما خلقو ما ته شا کړې ده، او ما ته د کتلو نه يې انکار کړې دى، سره د دې چې ما بار بار په نرمۍ سره هغوى ته تعليم ورکړې دى، خو هغوى زما خبرو ته غوږ نه دى نيولې او نه يې زما اصلاح قبوله کړې ده. (۳۴) هغوى خپل حرام بتان زما په کور کښې اېښى دى، کوم کور چې زما د عبادت دپاره جوړ شوى وو او هغوى په دې زما کور پلټ کړې دى. (۳۵) هغوى د هنوم په وادى کښې بعل ته علاقائى عبادتخانې د دې دپاره جوړې کړې چې مولک بت ته خپل زامن او لوڼه قربانى کړى. نه خو ما هغوى له داسې کولو حکم ورکړو او نه زما ذهن ته داسې خرابه خبره راغلې ده چې هغوى به داسې په بد او پلټ کار کولو سره يهوداه گناه گار کړى.

د اُميد وعده

(۳۶) ”تاسو وايئ چې، دا بشار به د جنگ، قحط، او وبا په وجه د بابل بادشاه قبضه کړى، خو مالک خدائ د بنى اسرائيلو خدائ پاک د دې بشار په حقله فرمائى چې، (۳۷) زه به په يقين سره خپل غوره شوى خلق د ټولو ملکونو نه واپس دې ځائ ته راولم کوم چې ما د خپلې غصې او لوى غضب په وخت کښې خواره واره کړى ؤو. او هغوى به واپس راولم او په دې ځائ کښې به نور په امن او سکون سره اوسېږى. (۳۸) بيا به هغوى زما خلق وى او زه به د هغوى خدائ پاک

۳۹) زه به هغوى ته د زړه او د سوچ يووالې وركړم چې
د خپل ځان د خوشحالي او د خپل نسل د آبادۍ او سكون
دپاره به زما نه همپشه یرپری. (۴۰) زه به د هغوى سره ابدى
لوظ وکړم، چې زه به د هغوى سره بښگره کول هيڅکله نه
پرېردم. او زه به خپله یره د هغوى په زړونو کېني و اچوم،
ترڅو چې نور هغوى ما نه لرې لار نه شى. (۴۱) هغوى ته په
برکت وركولو سره ما ته خوشحالي ملاوېری، او زه به په
وفادارى او پوره زړه سره هغوى په دې ملك کېني دوباره
آباد کړم. (۴۲) لکه څنگه چې ما په دې خلقو دا لوى افت
راوستو، نو دغه شان به زه دوى ته هغه ټولې سوکالي هم
ورکړم د کومې چې ما هغوى سره وعده کړې ده. (۴۳) نو يو
ځل به بيا په دې ملك کېني زمکې واخستلې شى، د کوم
چې تاسو وایئ چې دا خو صحرا او بې کاره زمکه ده، بغير د
انسانانو او ځناورو، ځکه چې دا خو بابليانو ته په قبضه
کېني وركړې شوې وه. (۴۴) او، د بنيامين په علاقه، د
يروشلیم په خوا او شا، د يهوداه په ښارونو، غريزه علاقه، د
غرونو په کلو، مغربى صحراگانو او په نجب کېني به زمکې د
سپينو زرو سيکو باندې اخستلې کيږي او مهر شوى
انتقالونه او گواهان به په کېني نيولې کيږي، ځکه چې زه به
دا قوم د غلامۍ نه واپس راولم. دا د مالک خدائى فرمان
دې.

د آبادۍ او سکون وعده

۳۳) یرمياہ چې لا د فوجيانو په چاونۍ کېني بند وو نو

د مالڪ خُداي پيغام په دويم ځل هغه ته راغلو، ﴿٢﴾ ”مالڪ خُداي چا چې، زمكه جوړه كړه، او هغې ته يې شكل وركړو او قائمه يې كړه او د چا نوم چې مالڪ خُداي دے هغه فرمائي، ﴿٣﴾ د مدد دپاره ما ته ووايه او زه به جواب دركړم او زه به تا ته هغه لوي او پټ رازونه او خبرې څرگندي كړم چې ته پرې نه پوهېږي. ﴿٤﴾ نو مالڪ خُداي د بني اسرائيلو خُداي پاك داسې فرمائي چې، تاسو د بنار كورونه او تر دې چې شاهي محل هم راوغورزولو د دې دپاره چې د دشمن د محاصرې او حملې په وخت كښې تاسو د هغې په ملې خپل د خاورو دپرو دېوالونه مضبوط كړئ. ﴿٥﴾ د بابليانو سره په جنگ كولو كښې به دا بنار او د دې كورونه د خلقو د مرو د لاشونو نه پك كړم. زه به دوي په خپل قهر او غضب كښې تباه كړم. زه به د دې بنار نه د دوي د گناهونو په وجه خپل مخ پټ كړم. ﴿٦﴾ خو باوجود د دې به هغه وخت راشي چې زه به د يروشلم زخمونو ته شفا وركړم او هغې ته به حقيقي امن او سكون وركړم. ﴿٧﴾ زه به يهوداه او اسرائيل د غلامۍ نه واپس راولم او هغوي به بيا هغه شان آباد كړم لكه څنگه چې هغوي وړاندې وو. ﴿٨﴾ زه به هغوي د هغه ټولو گناهونو نه پاك كړم كوم چې هغوي زما خلاف كړي دي، او زه به د هغوي هغه سرڪشي معاف كړم كومه چې هغوي زما خلاف كړې ده. ﴿٩﴾ نو بيا به دا بنار ما ته د ټولې دنيا د خلقو په وړاندې خوشحالي، شهرت، او عزت راكړي، كله چې دوي د هغه ټولو بنه څيزونو په حقله واورى كوم چې زه د يروشلم سره كوم. او خلق به د دې ټول امن او آبادۍ نه متاثره شي او د يرې نه به په لړزان شي. ﴿١٠﴾ مالڪ خُداي فرمائي چې، تاسو د دې ځاي په حقله وايئ چې، دا ځاي خو د صحرا په

شان دے چي په کبني نه انسان او نه خُناور شته. خو د

يهوداه بنارونه او د يروشلم کوڅي خالي دي کومې چي په
ميرو بدلي شوې چي نه په کبني انسان او نه په کبني خُناور

شته، نو يو ځل بيا به هلته، (۱۱) د خوشحالي او د خدا

آوازونه واورېدلې شي او په کبني به د ناوې او د زلمي

آوازونه واورېدلې شي، او د هغوي آوازونه چي د مالک

خُدای په کور کبني د شکراني نذراني پېش کوي، واورېدلې

شي. او هغوي به داسې وائي چي، د مالک خُدای ربُ الافواج

شکر گزارى وکړئ، ځکه چي هغه بنه دے، د هغه مينه نه

ختمېدونکې ده. مالک خُدای دا فرمائي چي، زه به دا مُلک د

غلامي نه واپس راوړم لکه څنگه چي وړاندې وو. (۱۲) مالک

خُدای ربُ الافواج فرمائي، که څه هم چي دا مُلک اوس د

صحرا په شان دے او د انسانانو او خُناورو نه خالي دے خو

په دې کبني به بيا د څرن زمکه راپېدا شي چي شپونکي به

ورته خپلې رمې څرولو دپاره راولي. (۱۳) مالک خُدای

فرمائي چي، د غريزه مُلک په بنارونو، او د غونډو په شا او

خوا، او د نجب په صحرا، د بنيامين په علاقه کبني، د

يروشلیم په شا او خوا، او د يهوداه په بنارونو کبني به

شپونکي يو ځل بيا خپل گپوري وشماري. (۱۴) مالک خُدای

فرمائي چي، هغه وخت راتلونکے دے چي زه به خپله هغه

مهربانه وعده پوره کړم چي کومه ما د يهوداه او د اسرائيل

سره کړې وه. (۱۵) په هغه وخت کبني به زه د داؤد د اولاد نه

يوه صادقه څانگه راوتوکوم، هغه به په ټول مُلک کبني هغه

کارونه کوي کوم چي د انصاف او صداقت وي. (۱۶) په هغه

ورځو کبني به يهوداه بچ کړے شي او يروشلم به د سلامتي

سره ژوند کوي. او دا هغه نوم دے چي په کوم سره به هغه

يادپڙي، مالک خُدايَ زمونږ خلاصونکي دے. (۱۷) مالک خُدايَ داسي فرمائي چي، د داؤد په اولاد کښي به هميشه يو کس د بني اسرائيلو په تخت ناست وي. (۱۸) او هم داسي به امامان هميشه د ليوي قبيلي نه وي څوک به چي تل زما خدمت کوي او ما ته به سوزېدونکي نذراني، او د غلو نذراني او قرباني پېش کوي. (۱۹) نو بيا د مالک خُدايَ پېغام یرمياہ ته راغلو چي، (۲۰) ”مالک خُدايَ فرمائي چي، که چرې تاسو زما لوظ د ورځي او د شپي د مقرر شوي نظام په حقله ماتولې شي، چي شپه او ورځ په خپل مقرر شوي وخت رانه شي (۲۱) نو بيا به هغه وخت زما لوظ زما د خدمتگار داؤد سره او زما لوظ د ليويانو سره چي زما امامان دي او زما په حضور کښي خدمت کوي به هم ماتېدې شي، نو بيا به د داؤد اولاد کښي نور څوک نه وي چي د هغه په تخت بادشاهي وکړي. (۲۲) زه به د خپل خدمتگار داؤد نسل او ليويان کوم چي زما امامان دي او زما په وړاندې خدمت کوي د آسمان د ستورو او د سمندر د شگو په شان بي شمېره زيات کړم.“ (۲۳) مالک خُدايَ بل پېغام یرمياہ ته ورکړو، (۲۴) ”آيا تا د خلقو خبرو ته غور نه دے نيولې چي هغوي وائي، مالک خُدايَ اوس هغه دوه قومونه رد کړي دي کوم چي اول هغه غوره کړي وو؟ نو هغوي زما د قوم سپکوالې کوي او د يو قوم په حيثيت پي نه مني. (۲۵) خو مالک خُدايَ داسي فرمائي چي، که چرې ما د ورځي او د شپي سره لوظ نه وو کړې او د زمکې او آسمان نظام مې نه وو جوړ کړې، (۲۶) نو بيا به زه د يعقوب او د خپل خدمتگار داؤد اولاد نامنظور کړم، او نه به د يعقوب او د داؤد د اولاد نه څوک خوښ کړم چي د ابراهيم، اسحاق او يعقوب په اولاد حکومت

وڪري. ڪڪه ڇي زه به هغوي د غلامي نه واپس راولم او په هغوي به رحم وڪرم.“

د صدقياہ د مرگ پيغام

۳۴ ﴿۱﴾ ڪله ڇي د بابل بادشاه نبوڪدنضر او د هغه ٽولو

لبڪرو او د هغه د بادشاهت د لاندې ٽولو ملڪونو ڇي په

يروشلیم او د هغه په خوا او شا بشارونو باندې حملہ ڪوله نو د

مالڪ خدائ پيغام یرمياہ ته ورڪري شو. ﴿۲﴾ مالڪ خدائ

د بني اسرائیلو خدائ پاک یرمياہ ته وفرمائيل ڇي، ”لاڙ شه

او د يهوداه بادشاه صدقياہ ته ووايه ڇي، مالڪ خدائ

فرمائي ڇي زه دا بشار د بابل بادشاه ته حواله ڪرم، او هغه به

اوس دې بشار ته اور واچوي. ﴿۳﴾ ته به د هغه د گرفتاري نه

ونه تبستي بلڪي په يقين سره به ته گرفتار شي او هغه ته به

حواله ڪري شي. ته به د بابل بادشاه په خپلو سترگو وويني،

او هغه به تا سره مخامخ خبري وڪري. او هغه به تا بابل ته

جلاوطن ڪري. ﴿۴﴾ نو بيا اے صدقياہ د يهوداه بادشاه، ما

ته غور شه. مالڪ خدائ ستا په حقله فرمائي ڇي، ته به په

جنگ کبسي قتل نه شي، ﴿۵﴾ بلڪي ته به په خپل عام مرگ

باندې مړ شي. څنگه ڇي خلقو ستا د پلار نيڪه د جنازي د

عزت دپاره خوشبو سوزوله څوڪ ڇي ستا نه وړاندې

بادشاهان وُو، نو دغه شان به خلق ستا د جنازي د عزت

دپاره خوشبو وسوزوي. او هغوي به ماتم کوي او وائي به

ڇي، افسوس، اے زمونڙه بادشاه، ته مړ شوې. دا د مالڪ

خدائ فرمان دے.“ ﴿۶﴾ نو بيا یرمياہ پيغمبر دا پيغام د

يهوداه بادشاه صدقيه ته په يروشلم کښې ورکړو. (۷) په هغه وخت کښې د بابل بادشاه لښکرو د يروشلم او د يهوداه د نورو ښارونو په خلاف جنگ کولو کوم چې لکيس او عزيقه ؤو. صرف دا مضبوط ښارونه ؤو چې د قبضې نه پاتې شوي ؤو.

د نوکرانو دپاره آزادي

(۸) د مالک خدای دا پېغام يرميا ته ورکړې شو پس د دې نه چې صدقيه بادشاه او د يروشلم ټولو خلقو د غلامانو د آزادولو دپاره لوظ وکړو (۹) او ټولو په دې اتفاق وکړو چې هر څوک به خپل عبراني غلامان او وينځي آزادوي، او هيڅ څوک به خپل د ملک سرې يا ښځه بند نه ساتي. (۱۰) ټولو مشرانو او خلقو چا چې هم دا لوظ کړې وو هغوی دا خبره ومنله چې هغوی به خپل غلامان او وينځي آزادوي او نور به هغوی په خپله قبضه کښې نه ساتي او هغوی يې آزاد کړل. (۱۱) خو وروستو هغوی خپله فېصله بدله کړه، هغوی آزاد شوي غلامان واپس راوستل او هغوی يې بيا په زور سره دوباره خپل غلامان او وينځي جوړ کړل. (۱۲) نو بيا د مالک خدای کلام په يرميا نازل شو، (۱۳) ”ما ستاسو د پلار نيکه سره لوظ وکړو کله چې ما هغوی د مصر نه د غلامۍ د ملک نه رابهر او آزاد کړل. نو ما وفرمائيل چې، (۱۴) په هر يو اووم کال تاسو هر هغه عبراني چې خپل ځان يې په تاسو خرڅ کړې دې آزاد کړئ. د شپږ کاله د خدمت کولو نه وروستو، نو په کار دې چې تاسو هغه آزاد کړئ او رخصت يې کړئ. خو ستاسو پلار نيکه زما خبرو ته نه غوږ ونيولو او نه يې

ورته توجو ورکړه. (۱۵) خو اوس تاسو پښېمانه شوی او توبه مو وويستله او خپله فېصله مو بدله کړه او هغه کار مو وکړو چې څه زما په نظر کښې صحيح وو، او تاسو هر يو د خپلو غلامانو د آزادولو اعلان وکړو. او دا چې تاسو زما په کور کښې چې زما د نوم مهر پرې لگولې شوې دې ما سره لوظ وکړو. (۱۶) خو تاسو بيا خپله فېصله بدله کړه او زما د نوم بې حرمتی مو وکړه، او تاسو بيا هر يو سرې غلام او ښځه مو واپس وينځه کړه څوک چې تاسو آزاد کړی ؤو. نو بيا تاسو هغوی په زور سره دوباره غلامان او وينځې کړل. (۱۷) نو ځکه مالک خدای فرمائی چې، تاسو زما پيروي ونه کړه، تاسو د خپل ملک خلقو ته د آزادۍ اعلان ونه کړو. نو زه اوس بيا تاسو ته دغه شان د آزادۍ اعلان کوم. مالک خدای فرمائی چې ستاسو آزادۍ به داسې وی چې زه به تاسو په توري، ويا او قحط باندې مړه کړم. زه به تاسو ټولې دنيا ته د عبرت او د يرې سبب وگرځوم. (۱۸) ځکه چې تاسو ما سره د لوظ شرائط مات کړل نو زه به تاسو هم دوه ځايه لکه څنگه چې تاسو سخی دوه ځايه کړی ؤو او د هغې په مينځ کښې تېر شوی. (۱۹) او، زه به تاسو په مينځ وشلوم، هغه که تاسو د يهوداه او يروشلم آفسران، د دربار خصيان آفسران، امامان او يا عام خلق هم یی، ځکه چې تاسو ما سره خپل لوظ مات کړو. (۲۰) نو زه به مو خپلو دشمنانو ته حواله کړم څوک چې ستاسو مرگ پسې گرځی. ستاسو د مړو لاشونه به د هوا د مارغانو او د گيډرانو خوراک کړم. (۲۱) زه به د يهوداه بادشاه صدقيه او د هغه آفسران هم د هغوی دشمنانو ته حواله کړم څوک چې د هغوی مرگ پسې گرځی. که څه هم چې د بابليانو د بادشاه لښکرو خپلې حملې ستاسو خلاف

بندی کړی دی، (۲۲) مالک خدای فرمائی چې، زه به هغوی ته حکم ورکړم او بیا به زه هغوی واپس دې ښار ته راولم. هغوی به ستاسو خلاف جنگ وکړی او هغوی به دا ښار قبضه کړی او وپه پې سوزوی. او زه به د یهوداه ښارونه وران او تباه کړم نو بیا به څوک هم هلته نه اوسېږي.

حضرت یرمیاہ او ریکابیان

۳۵ (۱) د مالک خدای پېغام یرمیاہ ته د یهوېقیم د یوسیاہ د زوی د حکومت په دوران کښې ورکړې شو او هغه ته پې وفرمائیل چې، (۲) ”د ریکاب خاندان ته لار شه او هغوی ته دعوت ورکړه چې د مالک خدای کور ته راشی نو بیا هغوی هلته یوې کوتې ته بوځه او د څښلو دپاره ورله مې ورکړه.“ (۳) نو بیا زه یازنیاہ د یرمیاہ زوی او د حبصنیا نمسی ته او د هغه زامنو او ورونیو او د ریکاب مکمل خاندان ته ورغلم. (۴) ما هغوی ټول د مالک خدای کور ته او د یجدلیا د زوی حنان پېغمبر او د هغه د زامنو کوتې ته راوستل چې د خدای پاک خادم وو. دا کوټه د آفسرانو د کوتې سره خوا کښې او د معسیاه د سلوم زوی چې چوکیدار وو د هغه د کوتې دپاسه وه. (۵) نو بیا ما جامونه سره د پیالو راواخستل او د میو نه مې پک کړل او هغه مې د ریکاب خاندان ته پیش کړل او ورته مې ووئیل چې، ”راشی او مې وڅښئ.“ (۶) خو هغوی راته په جواب کښې ووئیل چې، ”مونږ مې نه څښو، ځکه چې زموږ نیکه یوندب د ریکاب زوی مونږ ته دا حکم راکړې دے چې تاسو او ستاسو اولاد دې کله هم مې نه څښئ. (۷) او تاسو کورونه مې جوړوئ، او تخم مې کړئ، او

مہ د انگورو باغونہ کڙی او تاسو چي هيڻڪله دا کارونه ونه
 کڙي، او ضروري ده چي په خپلو خېمو کښي اوسېږي. نو
 بيا به تاسو په هغه زمکه تر ډېره وخته پورې ژوندي پاتي شئ
 چرته چي تاسو د مسافرو په شان ژوند کوي. (۸) مونږ د
 هغه هر څه تابع يو د څه چي مونږ ته زمونږ نيکه يوندب د
 ريکاب زوي تعليم راکړي دے. نه خو مونږ او نه زمونږ
 ښځو او نه زمونږ زامنو لونيو کله مے څښلي دي. (۹) او نه
 مونږ د اوسېدو ډپاره کورونه جوړ کړي او نه مو د انگور باغ،
 پتي يا فصلونه کړلي دي. (۱۰) مونږ په خېمو کښي اوسېدلو
 او په هر هغه څه مو پوره عمل کړي دے څه چي مونږ ته
 زمونږ نيکه يوندب حکم کړي وو. (۱۱) خو کله چي
 نبوکدنصر بادشاه په دې ملک باندې قبضه وکړه، مونږ
 ووئيل، راځئ چي، مونږ يروشلم ته د بابليانو او د شام د
 لښکرو نه وتښتو. نو بيا ځکه مونږ په يروشلم کښي پاتي شو.“
 (۱۲) نو بيا د مالک خدائ کلام په يرميا نازل شو، او وې
 فرمائيل چي، (۱۳) ”دا هغه کلام دے چي مالک خدائ رب
 الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چي، لاږ شه او د
 يهوداه سږو او د يروشلم خلقو ته ووايه چي، آيا تاسو د دې
 نه سبق نه زده کوي او زما د کلام پيروي نه کوي؟ (۱۴)
 يوندب د ريکاب زوي خپلو بچو ته حکم وکړو چي مے مہ
 څښي نو هغوي د هغه دا حکم ومنلو. تر نن ورځ پورې چا هم
 په هغوي کښي مے ونه څښل، ځکه چي هغوي د خپل پلار
 نيکه د حکم پيروي کوي. خو ما تاسو سره په څو څو ځله
 خبرې وکړې خو تاسو زما د خبرو پيروي ونه کړه. (۱۵) ما
 تاسو ته بار بار خپل نبیان درولېږل. هغوي تاسو ته وفرمائيل
 چي، په تاسو کښي دې هر يو د خپلو بدو کارونو نه واورې او

بنهٔ کارونه دې کوی، او مهٔ تاسو د نورو معبودانو پیروی کوئ او مهٔ یې خدمت کوئ. نو بیا به تاسو په هغه زمکه کښې اوسېرئ کومه چې ما ستاسو پلار نیکهٔ ته ورکړې ده. خو تاسو زما خبرو ته توجه ورنهٔ کړه او نهٔ مو غوږ ونیولو. (۱۶)

یونډب چې د ریکاب زوی د هغهٔ اولاد د خپل پلار حکم ومنلو او د هغې پیروی یې وکړه، خو تاسو خلقو زما خبره ونهٔ منله. (۱۷) نو د دې په وجه مالک خدای ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، ما ته غوږ شی. زهٔ اوس د یهوداه او د یروشلم په ټولو خلقو باندې هغهٔ ټول افتونه راولم د کومو چې ما د هغوی خلاف اعلان کړم دے. ما هغوی ته ووئیل، خو هغوی غوږ ونهٔ نیولو. ما هغوی ته آواز وکړو، خو هغوی ما ته جواب رانهٔ کړو. (۱۸) نو یرمیاہ د ریکاب خاندان ته وفرمائیل، ”مالک خدای، ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، تاسو خو د خپل پلار نیکهٔ یونډب حکم ومنلو او د هغهٔ د ټولو هدایاتو مو تابعداری وکړه او په هر هغهٔ څهٔ باندې مو عمل وکړو چې هغهٔ درته وئیلی و. (۱۹) نو په دې وجه مالک خدای ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، د یونډب د ریکاب د زوی په خاندان کښې به همپشه یو سرے داسې وی چې زما خدمت به کوی.“

د باروک د خدای پاک په کور کښې د حضرت یرمیاہ طومار لوستل

۳۶ (۱) په یهوداه کښې د یهوئیم د یوسیاہ د زوی د بادشاهی په څلورم کال، مالک خدای یرمیاہ ته پېغام ورکړو چې، (۲) ”یو طومار راواخله او په هغې زما ټول کلام کوم

چي ما درته د يهوداه، د اسرائیل او د ټولو قومونو په خلاف د
 يوسياه د بادشاهي د وخت نه تر اوسه پورې نازل کړې دے
 وليکه. (٣) شايد چي د يهوداه خلق د هغه ټولو افتونو په
 حقله واورى کوم چي زما په هغوى د راوستلو نيت دے، نو
 که هر يو د خپلي بدعملۍ نه راوگرځي نو بيا به زه د هغوى
 گناهونه او بدعملونه معاف کړم. (٤) نو بيا یرمياہ باروک د
 نيرياه زوى راوغوښتلو، او کله چي یرمياہ هغه ته هغه هر څه
 ووئيل کوم چي مالک خدائ هغه ته فرمائيلی ؤو، نو باروک
 هغه په يو طومار کښې وليکل. (٥) نو بيا یرمياہ باروک ته
 وفرمائيل چي، ”زه دلته نظر بند یم نو د مالک خدائ کور ته
 دننه تلے نه شم. (٦) نو بيا تاسو د مالک خدائ کور ته کله
 چي روژه وى لاړ شئ او خلقو ته هغه څه ولولئ کوم چي ما
 تاسو ته وفرمائيل او تاسو هغه په يو طومار کښې وليکل. دا د
 يهوداه ټولو هغه خلقو ته ولوله کوم چي د خپلو ښارونو نه د
 عبادت دپاره دلته راغلي وى. (٧) شايد چي هغوى مالک
 خدائ ته عرض او منت زارى وکړى او ټول د خپلو بدو لارو
 نه راوگرځي، ځکه چي د مالک خدائ قهر او غضب پېر لوى
 دے کوم چي پي د دې خلقو خلاف اعلان کړې دے. (٨)
 باروک د نيرياه زوى هم هغه شان وکړل څنگه چي ورته
 یرمياہ نبى حکم کړې وو، نو د هغه طومار نه پي د مالک
 خدائ کلام د مالک خدائ په کور کښې ولوستلو. (٩)
 يهويعقيم د يوسياه زوى د يهوداه بادشاه د بادشاهي د پينځم
 کال په نهمه مياشت د يروشلم ټولو خلقو ته او د هغوى دپاره
 څوک چي د يهوداه د ښارونو نه راغلي ؤو، د روژې اعلان
 وکړو او هغوى د مالک خدائ دپاره روژه ونيوله. (١٠) د
 مالک خدائ په کور کښې د گمرياه د سافن زوى منشى د

کوټې نه، کومه چې د دربار په بره حصه کښې وه او د مالک خدای د کور د داخلېدو د نوې دروازې سره نږدې وه، باروک ټولو خلقو ته چې هلته موجود ؤو د یرمیاہ کلام د طومار نه تلاوت کړو.

په شاهي محل کښې د طومار تلاوت

۱۱) کله چې میکایاه د گمریاه زوی او د سافن نمسی د مالک خدای کلام د طومار نه واورېدو، ۱۲) نو هغه په شاهي محل کښې لاندې د منشي کوټې ته لاړو، چرته چې ټول آفسران ناست ؤو. ایسمع، د دربار منشي، د سمعیاه زوی د لایاه، د عکبور زوی الناتن، د سافن زوی گمریاه، د حننیاہ زوی صدقیاه او نور ټول آفسران هلته موجود ؤو. ۱۳) نو میکایاه هغوی ته هغه هر څه ووئیل څه چې باروک خلقو ته د طومار نه بیانول او هغه ترې اورېدلی ؤو. ۱۴) نو ټولو آفسرانو په مشورې سره یهودی د نتنیاہ زوی، د شلمیاه نمسی او د کوشی کپروسے باروک ته ورولېږلو چې ورته دا ووائی، ”آفسران وائی چې راشه، او ځان سره هغه طومار هم راوړه کوم چې تا ټولو خلقو ته ولوستلو.“ نو باروک د نیریاه زوی د هغه طومار سره چې کوم یې په لاس کښې وو هغوی له ورغلو. ۱۵) نو هغوی هغه ته ووئیل چې، ”مهربانی وکړه دلته کښېنه او مونږ ته دا طومار ولوله.“ نو باروک ورته هغه طومار ولوستلو. ۱۶) نو کله چې هغوی دا کلام واورېدو، نو بیا هغوی یو بل ته یرې سره کتل او باروک ته یې ووئیل چې، ”مونږ به ضرور بادشاه د دې ټول کلام نه خبر کړو.“ ۱۷) نو بیا هغوی د باروک نه تپوس وکړو چې، ”ته مونږ ته دا ووايه

چي دا هر څه تا څنگه وليکل؟ آيا يرمياہ نبي تا ته وفرمائيل او تا وليکل؟“ (١٨) باروک ورته جواب ورکړو چې، ”آو، هغه دا هر څه ما ته وفرمائيل او ما هغه په دې طومار کښي په سياهي باندې وليکل.“ (١٩) نو آفسرانو باروک ته ووئيل چې، ”ته او يرمياہ لار شئ او خپل ځان پټ کړئ. او هيچا ته مه وايئ چې تاسو چرته يئ.“

يهويقيم طومار سوزوي

(٢٠) نو بيا آفسرانو هغه طومار د دربار د منشي اليسمع په کوټه کښي کېښودو، نو بيا هغوی د بادشاه دربار ته لاړل او د دې ټول کلام نه يې بادشاه خبر کړو. (٢١) نو بادشاه يهودی نومې سرې وروپېرلو چې هغه طومار راوړي، نو يهودی هغه د اليسمع منشي د کوټې نه راوړو او بادشاه او هغه ټولو آفسرانو ته چې ورسره په خوا کښي ولاړ وو ولوستلو. (٢٢) نو د کال نهمه مياشت وه، د يخني موسم وو نو بادشاه په شاهي محل کښي د ژمي دپاره په جوړه شوې کوټه کښي نغري ته ناست وو. (٢٣) هرکله چې يهودی درې څلور عنوانونه ولوستل، نو بادشاه دا طومار په چاقو وشلولو او هغه يې په نغري کښي اور ته واچولو، تر دې چې هغه طومار ټول په اور کښي وسوزېدو. (٢٤) بادشاه او د هغه ټولو خدمتگارانو چا چې دا کلام واورېدو هغوی ونه یرېدل او نه يې د غم نه جامې وشلولې. (٢٥) که څه هم چې الناتن، دلایاه او گمرياه بادشاه ته منتونه کول چې طومار مه سوزوه خو هغه د هغوی خبرې ته غوږ ونه نيولو. (٢٦) نو بيا د دې په ځای بادشاه يرحمئيل شهزاده او ورسره سراياه د عزرائيل زوی او شلمياه د

عبدائیل زوئ ته حکم وکړو چې باروک منشی او یرمیاہ نبی گرفتار کړی. خو مالک خدای هغوی پټ کړل.

د یرمیاہ یو بل طومار لیکل

٢٧ کله چې یهو یقیم هغه طومار وسوزولو چې په کبني هغه الفاظ ؤو کوم چې باروک ته یرمیاہ فرمائیلی ؤو او هغه لیکلی ؤو، نو د مالک خدای کلام په یرمیاہ نازل شو او ورته یې وفرمائیل چې، ٢٨ ”یو بل طومار راواخله او په هغې کبني هغه هر څه ولیکه څه چې په اول طومار کبني لیکلے شوی ؤو کوم چې یهو یقیم د یهوداه بادشاه وسوزولو. ٢٩ نو همدارنگه یهو یقیم د یهوداه بادشاه ته ووايه، مالک خدای داسې فرمائی چې، تا دا طومار وسوزولو او یرمیاہ ته دې وئیل چې، تا ولې په دې کبني دا لیکلی دی چې په یقین سره به د بابل بادشاه راشی او په حقیقت کبني به دا ملک تباہ کړی او انسان او ځناور دا وره به په کبني جارو کړی؟ ٣٠ نو په دې وجه مالک خدای د یهو یقیم د یهوداه بادشاه په حقله فرمائی چې، د هغه په اولاد کبني به څوک هم د داؤد په تخت بادشاهی ونه کړی، او د هغه لاش به په خوشی مېدان وغورزولے شی چرته چې په ورځ کبني به نمر او په شپه کبني به سختې یخنی او پرڅې ته پروت وی. ٣١ زه به هغه ته او د هغه اولاد او د هغه نوکرانو ته د هغوی د غلطو کارونو په وجه سزا ورکړم، زه به په دوی او په هغه چا باندې چې په یروشلم کبني اوسیري او د یهوداه په ټولو خلقو به هغه افتونه راولم کوم چې ما د هغوی خلاف اعلان کړی دی، ځکه چې هغوی ما ته غور ونه نیولو.“ ٣٢ بیا یرمیاہ یو بل تش طومار

راواخستلو او باروک لیکوال د نیریاہ زوی له یې ورکړو، نو څنگه به چې یرمیاہ فرمائیل نو هغه ټول الفاظ یې په کبني دوباره ولیکل کوم چې په هغه طومار کبني لیکلے شوی وؤ چې یهو یقیم د یهوداه بادشاه په اور کبني اچولے او سوزولے وو. او د هغې نه علاوه یې نوره هم په دې موضوع رڼا واچوله.

د صدقیاه حضرت یرمیاہ ته درخواست کول

۳۷ (۱) د یهوداه بادشاه یهو یاکین د یهو یقیم زوی د تخت

نه د راکوزولو نه وروستو د بابل بادشاه نبوکدنضر د هغه په

ځای صدقیاه د یوسیاہ زوی د یهوداه بادشاه مقرر کړو. (۲)

نہ خو صدقیاه او نہ د هغه خدمتگارانو او نہ په یهوداه کبني

پاتي شوی خلقو د مالک خدای په کلام عمل کولو کوم چې د

یرمیاہ په وسیله اورولے شوے وو. (۳) خو بیا هم صدقیاه

بادشاه یهوکل د شلمیاہ زوی او صفنیاہ امام د معسیاه زوی

یوه ورځ دواړه یرمیاہ نبی ته ورو لېږل او د هغه ته یې خواست

وکړو چې، ”مونږ ته زمونږ د مالک خدای نه دُعا وغواړه.“

(۴) تر اوسه یرمیاہ په قېدخانه کبني نہ وو اچولے شوے او

هر چرته چې یې زړه غوښتل هلته په خلقو کبني آزاد

گرځېدلو. (۵) په هم هغه وخت کبني د فرعون فوجیانو

مصر پرېښودو او د یهوداه خوا ته روان شول، نو کله چې د

بابلیانو فوجیانو چا چې یروشلم محاصره کړے وو د هغوی

د راتلو په حقله واوړېدل نو هغوی د یروشلم نه وروستو

شول. (۶) نو بیا په هغه وخت کبني مالک خدای یرمیاہ نبی

ته پیغام ورکړو (۷) او وې فرمائیل چې، ”صدقیاه د یهوداه

بادشاه چا چې تہ رالہرلے یی چې زما نہ تپوس وکری هغه تہ
 ووايه، د مصر فوجيان کوم چې په دې تکل راروان ؤو چې
 ستاسو مدد وکړی هغوی به زر خپل ملک مصر ته واپس لاړ
 شی. (۸) نو بابليان به واپس راوگرځی او په دې ښار باندې
 به حمله وکړی، هغوی به دا ښار قبضه کړی او اور به ورته
 واچوی. (۹) مالک خدای داسې فرمائی چې، خپل ځان ته دا
 دوکه مه ورکوی چې گنې د بابليانو فوج ستاسو نه لاړو او بيا
 به نه راځی، ځکه چې هغوی به بيا واپس راځی. (۱۰) تر دې
 چې که تاسو د بابليانو ټولو لښکرو ته په جنگ کښې شکست
 هم ورکړئ او د هغوی په خپمو کښې صرف هغه زخميان
 سپری ؤو چې د جنگ نه ژوندی پاتې شوی ؤو، نو هغوی به
 راپاڅی او دا ښار به ټول وسوزوی.

د حضرت یرمياہ گرفتارول

(۱۱) کله چې د بابليانو فوجيان د مصریانو د فوجيانو د
 رارسېدو په وجه د يروشلم د محاصرې نه راواپس او په شا
 شو، (۱۲) نو یرمياہ د دې دپاره د يروشلم د ښار نه د بنيامين
 قبائیلی علاقې ته په سفر روان شو ترڅو چې هلته کښې د
 خپلو خپلوانو نه زمکه کښې خپله برخه جائیداد جدا کړی.
 (۱۳) خو کله چې هغه د بنيامين دروازې ته ورسېدو، نو هلته
 د چوکيدارانو آفسر د ارياه په نوم چې د شلمياہ زوی او د
 حننياه نمسے وو هغه ونيولو. او ورته یې ووئيل، ”تہ بگوره
 شوے یې او د بابليانو سره ملگرے کېرې.“ (۱۴) خو یرمياہ
 ورته وفرمائيل چې، ”دا رښتيا نه دی. زه بگوره نه یم او
 بابليانو سره نه ملگرے کېرم.“ خو ارياه هغه ته غوږ ونه

نيولو، او یرمياہ يې ونيولو او آفسرانو ته يې پېش کړو. (۱۵)

هغوی یرمياہ ته سخت غصه شول او وې وهلو او د يونتن منشی په کور کښې يې بند کړو، د کوم نه چې هغوی جيل جوړ کړے وو. (۱۶)

یرمياہ يې په يوه تاخانه کښې بند کړو او تر ډېره وخته پورې هلته په کښې وو. (۱۷)

نو څه موده پس صدقياہ بادشاہ څوک ورولېرلو او یرمياہ يې خپل محل ته راوغوښتلو، او هغه نه يې په راز کښې تپوس وکړو چې، ”د مالک خدای د طرف نه څه پېغام شته څه؟“ یرمياہ جواب ورکړو چې، ”آو، تہ به د بابل بادشاہ ته په حواله کړے شې.“

(۱۸) نو بيا یرمياہ د صدقياہ بادشاہ ته وفرمائيل چې، ”ما ستا يا ستا د آفسرانو او يا د دې خلقو خلاف څه داسې بد کړی دی چې د هغې په وجه تاسو زه په دې قېد کښې اچولے يم؟“

(۱۹) ستاسو په هغه نبیانو باندې څه چل وشو چې تاسو ته به يې وئيل چې، د بابل بادشاہ به نه په تاسو او نه په دې ملک باندې حمله وکړی؟ (۲۰) نو اوس، بادشاہ سلامتہ، زه تا ته سوال او منت کوم چې زما خبره واوره. ما د يونتن منشی کور ته واپس مہ لېره، گڼې زه به هلته مړ شم.“ (۲۱) نو صدقياہ بادشاہ حکم وکړو چې یرمياہ د يونتن منشی کور ته مہ استوی بلکې د هغې په ځای يې د فوجيانو په چاونۍ کښې بند کړی. او بيا بادشاہ دا حکم هم وکړو چې هره ورځ ورته د تنور يوه روتۍ تر هغه وخته پورې ورکوی ترڅو چې په ټول ښار کښې يوه روتۍ هم وی. نو یرمياہ بيا د فوجيانو چاونۍ کښې بند کړے شو.

د حضرت یرمیاہ د اوبو په ډیگی کښې بندول

۳۸

﴿۱﴾ سفتیاه د متان زوی، جدلیاه د فشحور زوی،

یهوکل د شلمیاه زوی او فشحور د مُلکیاه زوی هغه څه

واورېدل چې یرمیاہ ټولو خلقو ته وفرمائیل چې، ﴿۲﴾ ”مالک

خدای فرمائی چې، هر څوک چې په دې ښار کښې ایسار شی

نو هغوی به په جنگ، قحط او د وبا په وجه مړه شی. خو هر

څوک چې خپل ځان بابلیانو ته حواله کړی، نو هغوی به

ژوندی پاتې شی. ﴿۳﴾ مالک خدای داسې هم فرمائی چې، دا

ښار به په یقین سره د بابل د بادشاه فوجیانو ته حواله کړی

شی او هغوی به یې قبضه کړی. ﴿۴﴾ نو بیا آفسران بادشاه

له ورغلل او ورته یې وویل چې، ”دا سرې دې خامخا قتل

کړی شی، ځکه چې هغه په ښار کښې زمونږ خلق او په

جنگ کښې بچ شوی فوجیان په خپلو دې خبرو باندې بې زړه

کوی. هغه د خلقو ښېگړه نه لټوی بلکې په دې خبرو سره

ورته نقصان ورکوی. ﴿۵﴾ صدقیاه بادشاه ورته په جواب

کښې وویل چې، ”صحیح ده، هغه اوس ستاسو په لاس کښې

دے. زه تاسو نه شم منع کولے. ﴿۶﴾ نو بیا هغوی یرمیاہ

ونیولو او په پرو یې د قېدخانې په دربار کښې ډیگی ته ورکوز

کړو کوم چې د مُلکیاه شهزاده ملکیت وو. نو په هغه ډیگی

کښې اوبه نه وې، خو لاندې په ببخ کښې ډیرې بوختې وې او

یرمیاہ په هغې کښې پوب شو. ﴿۷﴾ خو د ایتھوپیا خصی

عبیدمک د دربار یو اهم شخصیت د دې نه خبر شو چې

هغوی یرمیاہ په ډیگی کښې اچولے شوے دے. په دغه وخت

کښې بادشاه د بنیامین په دروازه کښې ناست وو او عدالت

یې شروع کړے وو. ﴿۸﴾ نو عبیدمک هلته لاړو او بادشاه ته

یې ووئیل چې، ﴿٩﴾ ”بادشاه سلامت، دې سړو پېر زیات بد کار وکړو په دې چې هغوی یرمیاہ نبی د اوبو په پیگی کښې واچولو. هغه به پېر زر د لوږې نه مړ شی، ځکه چې په ښار کښې روتی ختمه شوه.“ ﴿١٠﴾ نو بادشاه عبیدمَلک له حکم ورکړو چې، ”د دې ځای نه ځان سره دېرش سړی بوځه او یرمیاہ د مړ کېدو نه وړاندې د هغه پیگی نه راوباسه.“ ﴿١١﴾ نو عبیدمَلک د ځان سره کسان واخستل او په شاهي محل کښې د خزانې نه لاندې کمرې ته لاړو او د خپل ځان سره یې څه زرې جامې چرې راواخستې. او هغه یې یرمیاہ ته د پری په ذریعه پیگی ته بشکته کړې. ﴿١٢﴾ عبیدمَلک یرمیاہ ته آواز ورکړو او ورته یې ووئیل چې، ”دا زرې کپړې او جامې په خپلو ترخونو کښې کېږده چې د راختو په وخت کښې دې پرې زخمی نه کړی.“ یرمیاہ هم هغه شان وکړل، ﴿١٣﴾ او هغوی هغه د پیگی نه په پړو راووېستلو. او بیا یرمیاہ د فوجیانو په چاوښ کښې بندی پاتې شو.

د صدقیاه د حضرت یرمیاہ نه تپوس کول

﴿١٤﴾ یوه ورځ صدقیاه بادشاه، یرمیاہ پسې کسان وروپېرل او هغه یې خپل ځان ته د مالک خدای د کور درېمې دروازې ته راوستو. بادشاه ورته ووئیل چې، ”زه غواړم چې تا نه یو څو تپوسونه وکړم. نو د هیڅ قسمه حقیقت او رښتیا پتولو کوشش مه کوه.“ ﴿١٥﴾ یرمیاہ ورته وفرمائیل، ”که چېرې زه تاسو ته رښتیا ووايم، نو تاسو به ما مړ کړئ. او که چېرې زه تاسو ته نصیحت وکړم، نو تاسو به ما ته غوږ ونه نیسئ.“ ﴿١٦﴾ نو بیا صدقیاه بادشاه د هغه سره په پټه وعده وکړه او

ورته يې ووئيل چې، ”زه په مالک خدای درته قسم خورم
څوک چې ژوندې دې، او څوک چې مونږ ته ژوند راکوی،
نه به زه تا مړ کړم او نه به دې هغه کسانو ته حواله کړم
څوک چې تا وژل غواړي.“ (۱۷) نو په هغه وخت کښې بيا
يرمياہ صدقياہ د يهوداه بادشاه ته وفرمائيل چې، ”مالک
خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائي
چې، که چېرې تاسو خپل ځان د بابل آفسرانو ته حواله کړئ،
تاسو او ستاسو خاندان به ژوندی پاتې شئ، او دا ښار به د
سوزېدو نه بچ شئ. (۱۸) خو که تاسو د خپل ځان د حواله
کېدو نه انکار وکړئ، نو دا ښار به بابليانو ته حواله کړې
شي، او هغوی به دا ښار د سر نه تر آخره پورې وسوزوي. او
تاسو به ترې نه شئ تبستېدلې.“ (۱۹) خو صدقياہ بادشاه
يرمياہ ته ووئيل چې، ”زه د خپل ملک د هغه خلقو نه یرېرم
چا چې غداري وکړه او بابليانو له ورغلل، کېدې شي چې د
بابل فوجيان ما هغوی ته حواله کړي او بيا به هغوی ما سره
بد سلوک وکړي.“ (۲۰) یرمياہ ورته وفرمائيل چې، ”هغوی به
تاسو چا ته نه حواله کوي که چېرې ته د مالک خدای
تابعداري غوره کړې. هغه به ستا ژوند بچ کړي او تا ته به
خير شي. (۲۱) خو که چېرې تاسو نه غواړئ چې خپل ځان
هغوی ته حواله کړئ نو بيا مالک خدای ما ته دا موضوع په
رويا کښې ښکاره کړې ده چې (۲۲) څومره ښځې چې په دې
شاهي محل کښې ژوندی پاتې وي نو هغوی به فوجيان د
بابليانو آفسرانو ته ستاسو نه بوځي. نو بيا به د تلو په وخت دا
ښځې تاسو ته داسې پېغور درکوي او درته به وائي چې،
”ستاسو څومره ښه دوستان وو، ټولو تاسو سره دوکه وکړه
او بې لارې يې کړئ. او کله چې ستا پښه په دلدل کښې

کېښودے شوه نو بيا يې ته خپل نصيب ته پرېښودلې. (۲۳)

ستاسو ټولې ښځې او ماشومان به بابليانو ته بهر راوويستلے شې، او ته به هم د هغوی د نيولو نه بچ نه شې. تاسو به د بابل د بادشاه له خوا گرفتار شې، او دا ښار به وسوزېږي. (۲۴)

نو بيا صدقيا ه يرميا ه ته ووييل چې، ”چا ته داسې ونه وائي چې تا ما ته دا خبره وکړه، گنې ته به مړ شې. (۲۵) که آفسرانو ته زما او ستا د ملاقات پته ولگي او راشي او ستا نه تپوس وکړي چې تاسو يو بل ته څه ووييل نو مونږ ته سمه خبره وکړه او دروغ مه وايه گنې مړ به دې کړو، (۲۶) نو بيا هغوی ته ووايه چې ما بادشاه ته منت او زاري وکړه چې بيا مې د يونتن د کور تاخاني ته مه لېږه گنې زه به هلته مړ شم.“

(۲۷) هم هغه شان وشول، لږ وخت تېر شوه نه وو چې د بادشاه ټول آفسران راغلل او د يرميا ه نه يې تپوسونه شروع کړل چې بادشاه د څه دپاره راغوبسته وي. خو يرميا ه د بادشاه په هداياتو عمل وکړو. خو د بادشاه او د يرميا ه په مينځ کښې شوې خبرې هيچا هم نه وې اورېدلې. (۲۸) نو بيا يرميا ه د دې نه وروستو د يروشلم د شکست پورې د فوجيانو په چا وني کښې بندي پاتې شو.

د يروشلم زوال

۳۹ (۱) د صدقيا ه د بادشاهي د نهم کال په لسمه مياشت د بابل نبوکدنضر بادشاه د خپل ټول لښکر سره راغلو او د يروشلم نه يې گېره واچوله. (۲) د صدقيا ه د بادشاهي په يوولسم کال د څلورمې مياشتې په نهمه ورځ هغوی د ښار دېوالونه مات کړل او ښار ته ورننوتل. (۳) د يروشلم د نيولو

نه وروستو، د بابل د بادشاه ټول فوجي آفسران د ښار د مينځني دروازي سره خپله ډېره واچوله چې په هغوي كښي نرگل شراضر د سمگر، او نيوسرسكيم سر لښكر، او نرگل شراضر د بادشاه مشاور، او نور ټول آفسران شامل وو. (۴) كله چې صدقيه بادشاه او د هغه ټولو فوجيانو چې دا هر څه وليدل چې بابليان ښار ته رانوتل، نو هغوي وتبستېدل. هغوي شپه په شپه ښار پرېښودو او د شاهي باغ شا ته د دوه دېوالونو تر مينځه د دروازي د لارې نه بهر ووتل او د اردن خوا ته روان شول. (۵) خو د بابليانو لښكر ورسې وو او د يريحو سره نژدې يې په هوار مېدان صدقيه ونيولو. هغوي هغه د بابل ښوكدنضر بادشاه له بوتلو، څوك چې په رېله كښي د حمات په علاقه كښي وو. هلته د بابل بادشاه په صدقيه د سزا فېصله واوروله. (۶) هغه په رېله كښي د صدقيه په وړاندې د صدقيه زامن او د يهوداه ټول مشران حلال كړل. (۷) بيا هغوي د صدقيه سترگې راوويستلې او هغه يې د پيتلو په زنځيرونو وتړلو او بابل ته يې بندي بوتلو. (۸) په دې دوران كښي بابليانو يروشلم، شاهي محل او د خلقو كورونه وسوزول او د ښار دېوالونه يې وړان كړل. (۹) بيا ښوژردان، د فوجيانو كمانډر هغه كسان چې ژوندی پاتې شوی وو او كوم كسان چې بگوره شوی وو هغوي يې بابل ته بنديوان بوتل. (۱۰) خو ښوژردان لږ څه غريبانان خلق په يهوداه كښي پرېښودل چا چې زمكه نه لرله، او هغه هغوي ته پتي او د انگورو باغونه په حواله كړل چې د هغې خيال ساتي.

د حضرت يرمياہ آزادېدل

۱۱) خو نبوکدنضر بادشاه فوجی آفسر نبوزردان ته دا حکم وکړو چې، ۱۲) ”لاړ شی او یرمیاہ پیدا کړی او د هغه ښه خیال وساتئ. هغه له تکلیف مه ورکوی او هغه چې څه غواړی هغه ورله وکړی.“ ۱۳) نو نبوزردان فوجی کمانډر، نبوشازبان مشر آفسر، نرگل شراضر د بادشاه مشاور، او د بابل بادشاه نورو ټولو آفسرانو ۱۴) حکم وکړو چې یرمیاہ د فوجیانو چاونی نه رابهر کړی. هغوی هغه جدلیاه د اخیقام زوی او د ساخن نمسی ته وسپارلو، چا چې هغه خپل کور ته واپس بوتلو. نو بیا هغه په یهوداه کښې د خپلو خلقو سره پاتې شو.

د عبیدمَلک دپاره اُمید

۱۵) په کوم وخت کښې چې یرمیاہ په فوجی چاونی کښې بند وو، نو د مالک خدای کلام په هغه نازل شو چې، ۱۶) ”لاړ شی او د ایتھوپیا عبیدمَلک ته ووايي چې مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، زه به د دې ښار سره هر هغه څه وکړم لکه څنگه چې ما هغوی ته دهمکي ورکړې ده. زه به په هغوی باندې افتونه نازل کړم، نه چې آبادی. ته به د هغوی تباہی وگورې، ۱۷) خو په هغه ورځ به زه تا بچ کړم او ته به هغه چا ته حواله نه کړې شي د چا نه چې ستا په زړه کښې یره ده. ۱۸) ځکه چې تا په ما باور وکړو، زه به ستا ژوند تا ته درکړم. زه به تا بچ کړم او محفوظ به دې وساتم. دا د مالک خدای فرمان دی.“

د حضرت یرمیاہ آزادېدل

۴۰ (۱) د مالک خُدای پېغام یرمیاہ ته پس د هغې نه

ورکړې شو کله چې د فوج کمانډر نبوزردان هغه په راما کښې آزاد کړو. نو هغه یرمیاہ هم د یروشلم او یهوداه په هغه کسانو کښې په زنځیرونو تړلې وموندلو څوک چې بابل ته جلاوطن کېدلو. (۲) د فوج کمانډر یرمیاہ ته آواز وکړو او ورته یې ووئیل چې، ”مالک خُدای ستا مقدس رب دا تباہی په دې مُلک نازلہ کړې ده. (۳) لکه څنگه چې هغه فرمائیلی ؤو هغه شان یې وکړل. ځکه چې دې خلقو د مالک خُدای خلاف گناه وکړه او د هغه نافرمانی یې وکړه. (۴) خو زه اوس ستا د لاسونو نه زنځیرونه اخوا کوم او تا آزادوم. که تۀ ما سره بابل ته تلل غواړې، نو راځه چې خو. زه به گورم چې ستا پوره خیال وساتلې شی. او که تۀ ما سره هلته تلل نه غواړې، نو دلته ایسار شه. ټول مُلک ستا د وړاندې دے.

چرته چې تۀ تلل غواړې نو هلته په آزاده توگه لاړ شه. (۵) که چرې تا دا فېصله کړې وی چې دلته پاتې شې، نو بیا جدلیاه د اخیقام زوی او د سافن نمسی ته واپس لاړ شه. هغه د بابل بادشاه له طرفه د یهوداه حکمران مقرر شوے دے. د هغه خلقو سره پاتې شه په چا چې هغه حکومت کوی. خو دا ستا خوبښه ده، چرته دې چې زړه غواړی هلته لاړ شه.“ نو بیا نبوزردان یرمیاہ ته څۀ خوراک او پېسې ورکړې او هغه ته یې ووئیل چې لاړ شه. (۶) نو بیا یرمیاہ جدلیاه د اخیقام زوی له په مصفاه کښې واپس لاړو، او هغه په یهوداه کښې د هغه خلقو سره اوسېدلو کوم چې په هغه مُلک کښې پاتې شوی ؤو.

په يهوداه کښې د جدلياہ حکمرانی

٧ د يهوداه څه فوجی آفسران چې په کلی والو علائقو کښې پټ شوی ؤو، هغوی دا واورېدل چې په يهوداه کښې جدلياہ د اخيقام زوی په غريبانانو خلقو باندې د بابل بادشاه حکمران مقرر کړی دی. په هغوی کښې نارينه، زنانه، او ماشومان شامل دی څوک چې بابل ته جلاوطن کړی شوی نه ؤو او په يهوداه کښې پاتې ؤو. ٨ په هغوی کښې دا آفسران شامل دی، اسمعيل د ننتياہ زوی، يوحانان او يونتن د قريح زامن، شراياہ د تنحومت زوی، د عيفای نطوفاتی زامن، يزناہ د معکاتی زوی او د هغوی فوجيان. هغوی د جدلياہ د ليدو دپاره مصفاہ ته لاړل. ٩ جدلياہ د اخيقام زوی او د سافن نمسی هغوی سره په قسم خوړلو وعده وکړه چې، ”د خپل ځان په حواله کېدو بابليانو نه مه یرېږئ. د هغوی د خدمت کولو نه مه یرېږئ. په دې ملک کښې اوسېږئ، او د بابل د بادشاه خدمت کوئ او هر څه به ستاسو دپاره د خير وی. ١٠ زه به په خپله په مصفاہ کښې اوسېږم او کله چې د بابليانو وفد دلته راشی نو زه به ستاسو د طرف نه نمائنده یم. خو په دې وخت کښې تاسو انګور، او د گرمی مېوې، او د زيتونو تېل په چاتو کښې جمع کړئ، او په کومو ښارونو مو چې قبضه کړې ده په هغوی کښې اوسېږئ.“ ١١ په دې دوران کښې چې کوم د يهوديانو خلق چې موآب، عمون، ادوم او نورو ملکونو ته مسافر شوی ؤو نو هغوی ټول په دې خبر شول چې د بابل بادشاه د يهوداه پاتې شوی خلقو له په يهوداه کښې د اوسېدو اجازت ورکړی دی او جدلياہ يې د هغوی حکمران جوړ کړی دی، ١٢ نو بيا هغوی ټول د

يهوداه مُلك ته واپس راغلل، په مصفاه کبني جدلياہ ته، د هغه ټولو مُکونو نه کوم ته چي هغوي خواره شوي وو. او هغوي د اوږي پيري مېوي او انگور راټول کړل.

د جدلياہ قتل

۱۳ د هغي نه پس، د قريح زوي يوحانان او هغه فوجي آفسران څوک چي په کلي والو علاقه کبني وو، په مصفاه کبني جدلياہ له راغلل، ۱۴ هغوي هغه ته ووييل چي، ”تا ته دا پته شته چي بعليس د عمون بادشاه اسمعيل د نتنياہ زوي ستا د قتلولو دپاره رالېږلې دي؟“ خو جدلياہ په دې خبره باندې يقين ونه کړلو. ۱۵ نو د قريح زوي يوحانان هغه ته پت غونډې ووييل، ”ما پرېږده چي د نتنياہ زوي اسمعيل ووژنم او هيچا ته به د دې پته ونه لگي. ولې مونږ هغه ته اجازت ورکړو چي هغه راشي او تا ووژني؟ د يهوداه د هغه خلقو به څه حال وي څوک چي واپس خپل مُلك ته راغلل او ستا په مشرۍ کبني راټول شول؟ نو بيا ولې دې مونږ د يهوداه دا لږ کسان کوم چي ژوندي يو خواره واره او ورک شو؟“ ۱۶ خو جدلياہ يوحانان ته په جواب کبني ووييل، ”زه تا په سختۍ سره منع کوم دا کار مه کوه. ته چي د اسمعيل په حقله څه وائي نو هغه رشتيا نه دي.“

۴۱ هم د هغه کال په اوومه مياشت، اسمعيل د نتنياہ زوي او د اليسمع نمسي چي د شاهي خاندان يو کس وو، او د اوچتي عهدې آفسر وو، هغه د لسو سپرو سره مصفاه ته د جدلياہ سره ملاوېدو له لارو. کله چي هغوي په شريکه روتي

خورله، (۲) نو ناگهانه د نتيابه زوی اِسْمَعيل او د هغه لسو
 کسانو ټوپ کړو او خپلې ټورې يې راوويستلې او جدلياه يې
 قتل کړو، څوک چې د بابل بادشاه په يهوداه کښې گورنر
 مقرر کړی وو. (۳) اِسْمَعيل هم هغه ټول يهوديان ووژل
 څوک چې په مصفاه کښې د جدلياه سره ؤو، او هغه بابليان
 فوجيان هم چې هلته ؤو. (۴) د جدلياه د قتلېدو نه يوه ورځ
 وروستو چې لا څوک هم د هغه په مرگ باندې خبر نه ؤو،
 (۵) اتيا کسان د شکم، سيلا او سامريه نه د خدای کور ته
 راغلل چې عبادت وکړي. هغوی خپلې ږيرې د غم په وجه
 خړيلې وې، او د غم په وجه يې خپلې جامې هم شلولې وې
 او خپل ځانونه يې هم زخمی کړي ؤو. او خپل ځان سره يې
 غله دانه او خوشبو مالک خدای ته د نذرانې پېش کولو په
 توگه راوړې وې. (۶) نو اِسْمَعيل د اوبسکو نه په پکو سترگو
 سره د مصفاه نه بهر ووتو او د هغه کسانو سره د ملاقات
 دپاره لاړو. کله چې هغه هغوی ته ورسېدلو نو ورته يې ووييل
 چې، ”راشئ، وگورئ چې د جدلياه د اخيقام زوی سره څه
 شوی دی.“ (۷) خو چې څنگه هغوی ښار ته ورننوتل، نو
 فوراً اِسْمَعيل او د هغه ملگرو ټول ووژل او د هغوی لاشونه
 يې په يوه ډيگي کښې وروغورزول. (۸) خو په هغه ډله کښې
 لس کسان ؤو چې هغوی اِسْمَعيل سره دا خبره وکړه او ورته
 يې ووييل چې، ”که چېرې ته مونږ ونه وژنې نو کوم غنم،
 اوريشې، او د زيتون تېل او شات چې مونږ پټ نخيره کړي
 دی هغه به تا له راوړو.“ نو په دې خبره هغه هغوی ژوندی
 پرېښودل. (۹) هغه د اوبو ډيگي چې اِسْمَعيل په کښې د هغه
 مړو لاشونه ورگزار کړل کوم چې هغه وژلی ؤو هم هغه لويه
 ډيگي وه چې آسا بادشاه جوړه کړې وه چې کله هغه د

مصفاہ دفاع مضبوطہ کرہ چي خپل ڄان د اسرائیلو د بعشا بادشاه نه وساتي. اسمعیل د ننتیاه زوی هغه د مرو نه پکه کره. (۱۰) بیا اسمعیل د بادشاه لویه او هغه ٽول کسان چي نبوزردان د فوج مشر په مصفاہ کبني جدلیاه ته پرپښی وُو هغوی ٽول پی گهر کړل او ڄان سره پی د عمون د علاقې په طرف روان کړل. (۱۱) خو کله چي یوحانان د قریح زوی او نور د فوج مشران د اسمعیل د جرم نه خبر شول، (۱۲) نو هغوی خپل ٽول سپاهیان راټول کړل او هغه پسي راووتل او په جبعون کبني د لوی تالاب سره نزدې هغوی هغه پیدا کړو. (۱۳) کله چي د اسمعیل سره قیدیانو یوحانان او ورسره نور فوجی مشران ولیدل نو هغوی پهر خوشحاله شول. (۱۴) او د مصفاہ نه ټول قیدیان وتښتېدل او د یوحانان مدد پی شروع کړو. (۱۵) خو اسمعیل سره د خپلو هغه اتو کسانو دوستانو د عمون ملک ته وتښتېدلو. (۱۶) نو بیا یوحانان د قریح زوی او نورو فوجی مشرانو، هغه ټول کسان د ڄان سره روان کړل کوم چي هغوی په جبعون کبني د اسمعیل نه خلاص کړی وُو چي په هغوی کبني سپاهیان، زنانہ، ماشومان او د دربار خصیان شامل وُو، څوک چي د جدلیاه د قتلولو نه وروستو اسمعیل گرفتار کړی وُو. (۱۷) هغوی مصر ته د تللو وخت کبني د کمهام سرائی چي بیت لحم سره نزدې وو هلته ایسار شو. (۱۸) نو د دې یرې نه چي که بابلیان په دې موضوع خبر شی چي اسمعیل جدلیاه قتل کړی دے، هغه څوک چي د بابل بادشاه د یهوداه گورنر مقررولو، نو هغوی به بیا څه کوی.

خلقو د حضرت یرمیاہ نہ د دُعا درخواست وکړو

۴۲ ﴿۱﴾ نو بیا د فوج ټول جنگی مشران، یوحانان د قریح

زوی او یزنیاه د هوسعیاه زوی، او د وړو نه تر لویو پورې
ټول خلق ﴿۲﴾ یرمیاہ نبی ته راغلل او ورته یې ووئیل، ”مونږ
ستا منت کُوو چې زمونږ دپاره د مالک خُدای ستا مقدس
خُدای نه دُعا وغواړه، کوم چې پاتې شوی کسان یو. لکه
ځنگه چې تَه وینې چې د مخکښې په مقابل کښې اوس مونږ
ډېر لږ یو. ﴿۳﴾ زمونږ دپاره دُعا وکړه چې مالک خُدای
زمونږ خُدای پاک مونږ ته لارښودنه وکړی چې څه وکړو او
چرته لار شو.“ ﴿۴﴾ یرمیاہ هغوی ته په جواب کښې وفرمائیل
چې، ”صحیح ده، زه به مالک خُدای ستاسو خُدای پاک ته
هم هغه شان دُعا وکړم لکه ځنگه چې تاسو ما ته خواست
وکړو، او زه به هر هغه څه تاسو ته ووايم چې هغه څه ما ته
وفرمائی. زه به ستاسو نه هیڅ څیز هم نه پتوم.“ ﴿۵﴾ بیا
هغوی یرمیاہ ته ووئیل، ”نو بیا دې مالک خُدای په مونږ په
دې خبره رښتینې او وفادار گواه وی که چېرې مونږ ستا په
هغه ټولو خبرو عمل ونه کړو کومې چې مالک خُدای ستا
خُدای پاک زمونږ دپاره تا ته فرمائیلی دی چې تَه یې مونږ ته
بیان کړې. ﴿۶﴾ که هغه کلام زمونږ خوښ شی او که خوښ
نه شی، مونږ به د مالک خُدای د کلام پیروی کُوو چا ته چې
تَه مونږ د خپل خواست دپاره لېږې. ځکه که چېرې مونږ د
هغه د کلام پیروی وکړو، نو هر څه به زمونږ دپاره د خیر
وی.“

د حضرت یرمیاہ دُعا ته د مالک خُدائِ جواب

٧ لس ورځې وروستو د مالک خُدائِ کلام په یرمیاہ نازل شو. ٨ نو بیا هغه یوحنان د قریح زوی او نورو فوجی آفسرانو ته، او ٩ ټولو خلقو لویو او وړو ته آواز وکړو، هغه هغوی ته وفرمائیل چې، ”تاسو زه مالک خُدائِ، د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک ته د خپل درخواست سره ولېرلم، هغه داسې فرمائی چې، ١٠ که تاسو په دې مُلک کښې پاتې شئ، نو زه به تاسو بیا آباد کړم او نه به مو خرابوم، زه به تاسو وکړم او تاسو به د ببخ نه نه وباسم. زه ستاسو په هغه افت کوم چې ما په تاسو نازل کړی دے پښېمانه یم. ١١ مالک خُدائِ فرمائی چې، د بابل بادشاه نه نور مه یرېږئ. ځکه چې زه تاسو سره یم او د هغه نه به مو بچ کړم او د هغه د لاس نه به خلاصون درکړم. ١٢ زه به په تاسو دا رحم وکړم چې هغه به درباندي مهربانه کړم، نو بیا به هغه تاسو ته په خپل مُلک کښې د پاتې کېدو اجازت درکړی. ١٣ خو که چېرې تاسو د مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک د دې پېغام نه انکار وکړئ، او که چېرې تاسو ووايئ چې، نه، مونږ به دلته نه پاتې کېږو، ١٤ خو د دې په ځای به مصر ته لاړ شو، چرته چې به مونږ د جنگونو، د جنگ د بیگل آوازونو او قحط نه آزاد شو، ١٥ نو بیا تاسو د مالک خُدائِ پېغام د یهوداه پاتې خلقو ته واوروئ. مالک خُدائِ ربُ الافواج داسې فرمائی چې، که چېرې تاسو دا ضرور غوره کړئ چې مصر ته لاړ شئ او هلته پاتې شئ ١٦ د کوم جنگ او قحط نه چې تاسو یرېږئ نو هم هغه به تاسو راگېر کړی، او تاسو به هلته مړه شئ. ١٧ نو په حقیقت کښې چې څوک هم په تلو کلک ولاړ وی او هلته د

اوسېدو اراده لری نو هغه به په جنگ، قحط او په وبا مړ شی. په تاسو کبني به یو کس هم د هغه افت نه ونه تښتی کوم چې زه په تاسو باندې هلته راوړم. (۱۸) مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی، لکه څنگه چې زما قهر او غضب د یروشلم په خلقو نازل شوې وو، نو که تاسو مصر ته لاړئ نو زما غضب به په تاسو هم نازل شی. نو ستاسو نوم به د تل دپاره د لعنت، یرې او مسخرې په توگه اخستلې کیږی او خپل ملک به دوباره ونه وینی. (۱۹) اے د یهوداه ژوندی پاتې شوی خلقو، مالک خدای تاسو ته فرمائی دی چې مصر ته مه ځئ. زه چې دا خبردارم نن تاسو ته درکوم دا مه هېروئ. (۲۰) ځکه تاسو چې کله زه مالک خدای ته د خواست کولو دپاره ولېږلم نو تاسو غټه غلطي وکړه، ځکه چې تاسو ووئیل، د څه چې مالک خدای مونږ ته حکم کړې دې هغه مونږ ته ووايه، مونږ به په هغې باندې پوره عمل کوو. (۲۱) خو ما تاسو ته نن د هغه حکم واورولو، خو تاسو تر اوسه پورې د مالک خدای د هغه پېغام پیروی نه کوئ د کوم دپاره چې تاسو زه استولې وم. (۲۲) نو اوس په دې خبره باندې یقین ساتئ چې، تاسو چې کوم ځای ته تلل او اوسېدل غواړئ نو تاسو به هلته په جنگ، قحط او وبا مړه شی.

مصر ته د حضرت یرمیاہ بوتلل

۴۳ (۱) کله چې یرمیاہ د مالک خدای د دوی د خدای پاک هغه پېغام بیانول ټولو خلقو ته ختم کړو کوم یې چې دوی ته رالېږلې وو، (۲) نو عزریاه د هوسعیاه زوی او یوحانان د قریح زوی او نورو ټولو کبرژنو خلقو یرمیاہ ته

ووئیل چې، ”تہ دروغ وائی، مالک خدای زمونږ خدای پاک
 مونږ کله هم مصر ته د تلو نه منع کړی نه یو. (۳) تہ باروک
 د نیریاه زوی په دې رضا کړی یې چې داسې خبرې کوه،
 ځکه هغه غواړی چې مونږ دلته پاتې شو او د بابلیانو د لاسه
 مړه شو او یا بابل ته جلاوطن کړی شو.“ (۴) نو بیا د قریح
 زوی یوحانان او نورو فوجی مشرانو او نورو ټولو خلقو د
 مالک خدای د حکم نه انکار وکړو چې په یهوداه کښې پاتې
 شی. (۵) یوحانان او نورو مشرانو ځان سره ټول خلق بوتلل
 څوک چې د نزدې ملکونو نه راوایس شوی و او کوم ځای ته
 چې دوی خواره شوی و. (۶) او په هغوی کښې نارینه،
 زنانه، ماشومان، د بادشاه لویه، او ټول هغه خلق شامل و
 چې نبوزردان د محافظانو آفسر جدلیاه ته سپارلی و. په
 دوی کښې یرمیاہ پغمبر او باروک هم شامل و. (۷) خلقو
 د مالک خدای د حکم نه انکار وکړو او د مصر تحفنجیس
 ښار ته ورسېدل. (۸) په تحفنجیس کښې مالک خدای یرمیاہ
 ته بل پېغام ورکړو. هغه وفرمائیل چې، (۹) ”کله چې د
 یهوداه خلق درته گوری، نو دلته په تحفنجیس کښې یو څو
 غټ کانی راواخله او د فرعون د محل په دروازه کښې یې د
 فرش لاندې ښخ کړه. (۱۰) نو بیا د یهوداه خلقو ته ووايه چې،
 مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې
 فرمائی چې زه به په یقین سره خپل خدمتگار نبوکدنضر د
 بابل بادشاه دلته مصر ته راولم. زه به د هغه تخت په دې کانیو
 د پاسه جوړ کړم کوم چې یرمیاہ دلته ښخ کړل. هغه به په دې
 کانیو خپل شاهي تمبو وغوروی. (۱۱) او کله چې هغه راشی،
 نو هغه به د مصر ملک تباہ کړی. هغه څوک به مړ کړی د
 چا دپاره چې د مرگ سزا مقرر شوې وی، د قېد سزا به هغه

ته ورکړی چا ته چې د قېد سزا مقرر شوې وی، او څوک به په توره مړه کړی د چا دپاره چې په توره مړ کېدل مقرر شوی وی. (۱۲) هغه به د مصر د معبودانو په مندرونو او ربل کړی، هغه به مندرونه وسوزوی او بتان به قبضه کړی او د غنیمت په توگه به یې یوسی. هغه به د مصر مال متاع داسې صفا کړی لکه څنگه چې یو شپون د خپلې چوغې نه وړې صفا کوی. او بې نقصانه به هغه خپل ملک ته واپس شی. (۱۳) هغه به د مصر په بیت شمس مندر کښې مقدسې ستنې راوغورزوی کومې چې په هغې کښې ولاړې دی، او هغه به د مصر د معبودانو مندرونه وسوزوی.

په مصر کښې د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خدای پیغام

۴۴ (۱) دا پیغام یرمیاه ته د یهوداه د خلقو په حقله ورکړی شو څوک چې د مصر په جنوبي ښارونو کښې لکه مجدال، تحفحیس، میمفس او څوک چې په بره برخو کښې اوسېدل، (۲) ”مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، تاسو هغه تباهی په خپله ولیده چې کومه ما په یروشلم او د یهوداه په نورو ټولو ښارونو باندې راوستله. او نن دا شار او تباہ شوی پراته دی، (۳) ځکه کوم بد کارونه چې هغوی وکړل. هغوی زما قهر په هغه خوشبو سوزولو او غېرو معبودانو ته په عبادت کولو راوچت کړو چې نه خو هغوی او نه تاسو او نه د هغوی پلار نیکه پېژندل. (۴) ما بار بار تاسو ته خپل خدمتگاران پېغمبران درولېدل، هغوی تاسو ته منت وکړو چې دا حرامکاری مه کوی د کوم

نه چې زهٔ نفرت کوم. (٥) خو هغوی د نبیانو خبرو ته غوږ

ونه نیولو او نهٔ یې توجو ورکړه، او هغوی د خپلو هغه بد

عملونو نه راونهٔ گړخېدل او نهٔ یې غېر معبودانو ته خوشبو

سوزول بند کړل. (٦) نو په دې وجه ما خپل سخت قهر د

یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو لکه د اور په شان

نازل کړو، او هغه یې تر نن ورځ پورې تباہ او په خرابه بدل

کړل. (٧) نو اوس مالک خدای ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو

خدای پاک فرمائی چې زهٔ تاسو نه تپوس کوم چې، تاسو ولې

خپل ځانونه تباہ کوئ؟ په تاسو کېنې به نهٔ نارینه، نهٔ زنانه، نهٔ

ماشومان او نهٔ تې خوړونکی هیڅوک هم ژوندی پاتې نهٔ شی

څوک چې دلته د یهوداه نه راغلی یی. (٨) تاسو په مصر

کېنې نورو معبودانو او بتانو ته د خوشبویي نذرانې پېش کولو

سره ما ولې غصه کوئ؟ تاسو به په دې کار کولو سره

صرف خپل ځان تباہ کړئ او د دنیا د نورو خلقو د لعنت،

خندا او مسخرو به وگرځوئ. (٩) ولې تاسو د خپل پلار نیکهٔ

گناهونه، د یهوداه د بادشاهانو او د ملکو گناهونه، او هغه

گناهونه چې تاسو او ستاسو ښځو په یهوداه او یروشلم کېنې

کړی دی هېر کړل؟ (١٠) خو ترننه پورې نهٔ تاسو په خپل

ځان کېنې خاکساری راوستې ده او نهٔ مو په خپلو بدو

کارونو پښېمانی ښکاره کړې ده. په تاسو کېنې هیچا، نهٔ زما

د شریعت په مطابق او نهٔ زما د اصولو په مطابق ژوند کړی

دے کوم چې ما ستاسو نه وړاندې ستاسو پلار نیکهٔ ته

ورکړی ؤو. (١١) نو په دې وجه، مالک خدای ربُّ الافواج د

بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، ما په خپله دا کلکه

اراده وکړه چې ټوله یهوداه تباہ او هلاکه کړم. (١٢) زهٔ به د

یهوداه هغه ژوندی پاتې شوی خلق راواخلم هغه څوک چا

چې په مصر کښې په پناه اخستو او اوسېدو زور راوړے وو. زه به هغوی تباہ کړم. هغوی ټول لوی او واړه به په مصر کښې په جنگ، قحط او وبا باندې مړه او تباہ کړم. او هغوی به نورو خلقو ته د تهمت، وحشت، لعنت او حقارت مثال وگرځیږی. (۱۳) زه به هغوی ته په مصر کښې سزا ورکړم لکه څنگه چې مې ورته په یروشلیم کښې په جنگ، قحط او وبا سزا ورکړې وه. (۱۴) د یهوداه څومره خلق چې دلته مصر ته پناه اخستو دپاره راغلی دی هغه ټول به دلته هلاک شی. څوک به هم یهوداه ته واپس لاړ نه شی. تر دې چې هغوی به د دوباره هلته د تلو او آبادېدو پېر خواهش هم کوی. خو په هغوی کښې به صرف یو څو کسان واپس شی. (۱۵) د سرو او بنځو یوه لویه پله چې په هغوی کښې ځینې کسان په دې موضوع خبر وو چې د هغوی بنځو بتانو ته خوشبویی سوزولې او ورسره هغوی هم څوک چې په شمالی او جنوبی مصر کښې اوسېدل یرمیاہ ته یې وویل چې، (۱۶) ”کومه خبره چې تا مونږ ته د مالک خدای په نوم وکړه هغې ته به مونږ غوږ نه نیسو. (۱۷) مونږ به ضرور په خپلو هغه ټولو خبرو عمل کوو د کومې خبرې چې مونږه منښته کړې ده، مونږ به آسمانې ملکې ته خوشبو سوزوو او هغې ته به د انګورو د شیرې نذرانې پېش کوو. مونږ به هغه کارونه کوو لکه څنگه چې به زمونږ پلار نیکه، بادشاهانو، سرکاری کسانو د یهوداه په ښارونو او د یروشلیم په کوڅو کښې کول. مونږ سره په هغه وخت کښې خوراک پېر تېر وو او زندگی مو ښه وه او مونږ ته هیڅ قسمه تکلیف او مصیبت نه وو. (۱۸) خو چې د کوم وخت نه مونږ آسمانې ملکې ته د خوشبو سوزول او د څښلو نذرانې پېش کولو رسم بند کړے دے نو مونږ

سره هيڅ هم نه ۽ او په جنگ او قحط باندې مړه کېدلې.

۱۹ نو بنځو خپله خبره جاري وساتله او وې وئيل چې،

”ولې ستاسو دا خيال دے چې گنې زمونږ خاوندانو ته دا پته نشته چې مونږ آسماني ملکې ته خوشبوئې وسوزوله، د څښلو

نذرانه او هغه روتې چې پرې مو د هغې شکل جوړ کړے وو

پېش کړه؟ نه، بلکل داسې نه ده.“ ۲۰ نو بيا یرميا هغه ټولو

سرو او بنځو ته وفرمائيل چا چې يو شان جواب ورکړے

وو، ۲۱ ”ولې ستاسو هم دا خيال دے چې گنې مالک خدائ

ته دا پته نشته څه چې تاسو او ستاسو پلار نيکه، ستاسو

بادشاهانو او سرکاری کسانو، او ټولو خلقو بتانو ته د يهوداه

په ښارونو او د يروشلم په کوڅو کښې خوشبوئې سوزولې

ده؟ ۲۲ دا ځکه وشو چې، نور مالک خدائ ستاسو د

شرارت نه ډک او حرام کارونه نه شو برداشت کولے، نو د

دې په وجه ستاسو زمکه د لعنت مثال وگرځېده، او په

صحرا او کنډرو بدله شوه چې تر ننه پورې هيڅ څوک په

کښې نه اوسېږي. ۲۳ دا مصيبتونه ځکه په تاسو باندې

راغلل چې تاسو بتانو ته خوشبو وسوزوله او د مالک خدائ

خلاف مو گناه وکړه. تاسو د هغه د حکمونو منلو نه انکار

وکړو او نه مو د هغه په لارښودنو، اصولو او شريعت باندې

عمل وکړو.“ ۲۴ نو بيا یرميا هغه ټولو ناریناؤ او زاناناؤ ته

وفرمائيل چې، ”اے د يهوداه خلقو تاسو څوک چې په مصر

کښې اوسېږئ د مالک خدائ کلام ته غوږ ونيسئ. ۲۵

مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک داسې

فرمائي چې، تاسو او ستاسو بنځو ووئيل چې، مونږ به

ضرور خپلې وعدې پوره کوو او آسماني ملکې ته به د

خوشبو سوزولو او د څښلو نذرانې پېش کوو. نو تاسو چې

خه کول نو هغه وکړئ او خپله وعده او منښته هغې ته پوره
 کړئ. (۲۶) خو اوس تاسو ټول د مالک خدای دې پیغام ته
 غور ونیسئ، تاسو د یهوداه ټولو خلقو څوک چې اوس په
 مصر کښې اوسېږئ، زه په ژوندی مالک قادر مطلق خدای
 قسم خورم، مالک خدای فرمائی چې، زما نوم به نور هیڅکله
 په مصر کښې د یو یهودی په خوله وانه خستلې شی. په
 تاسو کښې به یو هم زما نوم د دُعا او د قسم خوړلو دپاره
 استعمال نه کړی، هغه دا چې، په یقین سره مالک قادر مطلق
 خدای ژوندی دے. (۲۷) زه به په تاسو ضرور افتونه نازل
 کړم، نه چې آبادی. د یهوداه هر یو کس څوک چې اوس په
 مصر کښې اوسېږی ټول به جنگ او یا په قحط کښې مړه
 شی ترڅو چې یو هم ژوندی پاتې نه شی. (۲۸) صرف یو څو
 کسان به د مرگ نه وتښتی او د مصر نه به یهوداه ته واپس
 شی. نو بیا ټول هغه کسان چې مصر ته راغلی دی نو هغوی
 ته به دا پته ولگی چې د چا خبره رښتیا ده، زما او که د
 هغوی. (۲۹) مالک خدای فرمائی چې، دا به تاسو دپاره نښه
 وی چې زه په دې ځای کښې تاسو ته سزا درکړم، نو تاسو به
 په دې پوهه شی چې ما ستاسو خلاف صرف خبرې نه دی
 کړې بلکې ضرور به سزا هم درکوم. (۳۰) مالک خدای
 فرمائی چې، لکه څنگه چې ما د یهوداه بادشاه صدقیاه د بابل
 بادشاه نبوکدنصر ته حواله کړو، دغه شان به زه د فرعون
 حفرع د مصر بادشاه هم د هغه دشمنانو ته حواله کړم څوک
 چې د ده مرگ پسې ګرځی.

د باروک سره د خُدائِ پاک وعده

۴۵

یرمیاہ نبی باروک د نیریاہ زوی ته د یهو یقیم د یوسیاہ د زوی د بادشاہی په څلورم کال چې د یهوداہ بادشاہ وو پېغام ورکړو د دې نه وروستو کله چې باروک په طومار کبني هغه څه وليکل کوم چې ورته یرمیاہ فرمائیلی ؤو. (۲)

”اے باروک، دا هغه څه دی چې مالک خُدائِ د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک پي تاسو ته فرمائی چې، (۳) تا ووئیل چې افسوس دې په ما وی. زه د غمونو او تکلیفونو د لاندې شوے یم. ولې زما دا دردونه کافی نه ؤو څه؟ مالک خُدائِ زما په غمونو کبني اضافه وکړه. زه د اسویلو نه سترے ستومانه شوے یم او هیڅ قسم آرام راته نه ملاویږی. (۴) باروک، مالک خُدائِ داسې فرمائی چې، زه به دا قوم تباه کړم کوم چې ما آباد کړے دے. او څه چې ما کړلی دی هغه به د بېخ نه راوباسم. (۵) ولې ته د خپل ځان دپاره د دې نه نور هم زیات د خاص سلوک اُمید کوې څه؟ داسې مه کوه. زه به لوی افت په دې خلقو نازل کړم. خو ته چرته هم ځي نو زه به تا ته ستا ژوندون درکړم. مالک خُدائِ داسې فرمائی.“

د مصر شکست

۴۶

مالک خُدائِ د غبریهودیانو په حقله یرمیاہ نبی ته پېغام ورولېږلو. (۲) کوم پېغام چې د مصر په حقله وو هغه دا وو چې، د یهوداہ بادشاہ یهو یقیم د یوسیاہ د زوی د بادشاہی په څلورم کال، د کرکمیس د جنگ په موقع کله چې فرعون نکوه د مصر بادشاہ او د هغه فوجیانو د فرات د

سیند سره نزدې د بابل بادشاه نبوکدنضر نه شکست وخورو.

③ ”خپل غټ او واړه پالونه تیار کړئ او د جنگ دپاره

راوځئ. ④ خپل آسونه زین کړئ او ورباندې سواره شئ.

صفونه جوړ کړئ او د جنگ ټوپۍ په سر کړئ. خپلې نېزې

تېرې کړئ، او زغره واچوئ. ⑤ خوزه څه گورم؟ چې په

مصری فوجیانو باندې د یرې نه دهشت راغلي دي او

هغوی د یرې نه لگیا دی په شا کیری، د هغوی فوجیانو

شکست وخورلو. او په وارخطایۍ سره په مخه تېستی او

هغوی وروستو نه گوری، او د هرې خوا نه په هغوی باندې

یره خوره شوې ده، مالک خدای داسې فرمائیلی دی. ⑥

تېزه منډه وهونکې هم نه شی تېستېدلې، او نه تکره فوجی

تېستېدلې شی. او هغوی په شمال کښې د فرات د سیند سره،

تیندک خوری او راغورزېری. ⑦ څوک دې دا چې لکه د

نیل دریا په شان موجونه وهی، لکه د هغه سیند په شان

چې اوبه یې په بره موجونه وهی او ټوله زمکه لاندې کوی؟

⑧ دا د مصر فوج دې چې د نیل دریا په شان راوچت

شوې دې او لافې وهی چې زه به راوچت شم او د سېلاب

په شان به ټوله زمکه پټه کړم، زه به ټول ښارونه تباه کړم او

په هغې کښې ټول خلق به هلاک کړم. ⑨ اے آسونو او

جنگی گاپو روان شئ، اے د مصر تکره سپاهیانو په دشمن

حمله وکړئ، اے د ایتھوپیا، لیبیا، خلقو پال راواخلئ او د

لډیه خلقو څوک چې په غشو لیندو کښې تکره یې. ⑩ ځکه

چې دا د مالک خدای رب الافواج ورغ ده، د انتقام ورغ،

ځکه چې هغه به د خپلو دشمنانو نه انتقام واخلي. د هغه توره

به تر هغې خوړل کوی ترڅو پورې چې مړه شوی نه وی، او

ترڅو چې د هغوی په وینو تنده ماته نه کړی. په نن ورغ به

هغوی مالک خدای رب الافواج خدای پاک ته په شمال کبښې
 د فرات د سیند سره د قربانی په شان پېش کړې شی. (۱۱)
 اے د مصر پېغلې لورې، جلعاد ته لاړه شه او هلته دارو
 ولټوه. خو ستاسو رنگارنگ دوائی به تاسو ته شفا درنه کړی.
 (۱۲) قومونه به ستاسو د شرم په حقله خبر شی. زمکه به
 ستاسو دردناکه ژړا پکه کړی. ستا تکړه فوجیان به په یو بل
 تیندک وخورې، او په یو خای به راپرېوځی.

په مصر د نبوکدنضر حمله کول

(۱۳) دا هغه خبر ده چې مالک خدای د یرمیاہ نبی په وسیله
 د نبوکدنضر یعنی د بابل د بادشاه د راتلو او د هغه په مصر
 باندې د حملې په حقله ورکړو، (۱۴) ”د مصر په ښارونو په
 مجدال، میمفس او تحفنجیس کبښې به دا اعلان وکړی چې، د
 جنگ دپاره تیار شی، ځکه چې توره به ستاسو خوا او شا
 کبښې هر څه وخورې. (۱۵) ستاسو جنگیالی ولې راغورزېدلی
 دی؟ هغوی د مالک خدای مخې ته نه شی ټینګېدلې ځکه چې
 هغه به هغوی راوغورزوی. (۱۶) هغوی به ټول تیندکونه
 خوری، او هغوی به په یو بل راغورزېږی. هغوی به یو بل ته
 وائی، پاڅه، راځی چې خپلو خلقو او خپل ملکونو ته واپس
 لاړ شو، چرته به چې مونږ د ظالم د تورې نه بچ شو. (۱۷) نو
 هغوی به وائی چې د مصر بادشاه فرعون خو تش په خوله
 لوټېږی، هغه نه اوس خپله موقع خطا شوې ده. (۱۸) د دنیا
 بادشاه د چا نوم چې مالک خدای رب الافواج دے فرمائی
 چې، زما دې په خپل ذات قسم وی چې، یو کس څوک چې د
 مصر خلاف راروان دے هغه لکه څنگه چې د تبور غر لوړ

دے، او لکه څنگه چې د کرمل غر د سمندر په غاړه لوړ دے. (۱۹) اے د مصر اوسېدونکو، خپل مال حال راواخلي او د جلاوطنۍ دپاره تيار شي، ځکه د ميمفس ښار به تباہ او کنډرې شي، او يو کس به هم په کبني نۀ اوسېږي. (۲۰) مصر لکه د يوې ځوانې سخی په شان ښائسته دے، خو د شمال د خوا نه د هغه خلاف د غوږپارۍ په شان مچ راروان دے. (۲۱) د مصر د کرايه فوجيان لکه د کمزورو سخو په شان دي. هغوی به هم په يو ځای راوگرځي او په شريکه به وتبتي، هغوی به په خپل ځای باندې ونۀ درېږي. ځکه چې په هغوی د تباهي او افت ورغ راروانه ده، دا د هغوی دپاره د سزا ورکولو ورغ ده. (۲۲) مصر به لکه د مار په شان کشار وکړي او په وروستو به وتبتي کله چې د دشمن فوج ورباندې حمله وکړي، هغوی به د دوی خلاف تېر په لاس راشي او په دوی به داسې حمله وکړي لکه څنگه چې يو سرپه ونې وهی. (۲۳) مالک خدای فرمائي چې، هغوی به د مصر خلق د ځنگلي ونو په شان ووهي، ځکه چې د هغوی شمېر د مولخانو نه هم ډېر بې شمېره دے. (۲۴) د مصر خلق به وشرمېږي، او د شمال خلقو ته به حواله کړي شي. (۲۵) مالک خدای رب الافواج د بني اسرائيلو خدای پاک فرمائي، ”زه به امون د مصر د تيبس معبود او د مصر نورو معبودانو ته سزا ورکړم. زه به د مصر بادشاهانو او فرعون ته او هغوی ټولو ته سزا ورکړم څوک چې په هغه يقين کوي. (۲۶) مالک خدای فرمائي چې، زه به هغوی هغه خلقو ته حواله کړم څوک چې دوی وژل غواړي، نبوکدنصر د بابل بادشاه او د هغه افسرانو ته. خو وروستو به مصر کبني د وړاندې په شان خلق بيا آباد شي. دا مالک خدای فرمائي.“

مالکِ خُدائِ اسرائیل بچ کوی

﴿۲۷﴾ ”اے زما خِدْمَتگاره یعقوبه مہ یرپرہ، اے اسرائیلہ مہ یرپرہ. زہ بہ تاسو د هغه لری مُلک نہ دوباره خپلو کورونو ته راوالم، چرته چې تاسو جلاوطن شوی یئ. ستا اولاد به زہ خپلو کورونو ته د جلاوطنی نه واپس راوالم. یعقوب به دوباره خپل مُلک ته راشی او په امن او سکون سره به ژوند کوی، او تاسو به څوک هم نه یروی. ﴿۲۸﴾ مالکِ خُدائِ فرمائی چې، اے زما خِدْمَتگاره یعقوبه مہ یرپرہ، ځکه زہ تا سره یم. زہ به په پوره توگه هغه قومونه تباہ کړم کومو ته چې تاسو ما جلا وطن کړی وئ، خو زہ به تاسو په مکمل توگه نه تباہ کوم. زہ به ستاسو په انصاف سره تنبیه وکړم، زہ به تاسو بی سزا نه پرپر دم.“

د فلسطیه په حقله د مالکِ خُدائِ پیغام

﴿۲۹﴾ ۴۷ دا د مالکِ خُدائِ هغه کلام دے چې د فرعون د لښکرو په غزه د حملې کولو نه مخکښې، په یرمیاہ نبی د فلسطیانو په حقله نازل شو. ﴿۳۰﴾ ”مالکِ خُدائِ وفرمائیل چې، وگوره، د شمال نه اوبه څنگه راوچتیری، او د سہلاب په شان په زور شور راروانې دی، دا به ټوله زمکه او هر څه چې په کښې دی رالاندې کړی، بناړونه او د هغې اوسېدونکی به ډوب کړی، ټول خلق به د مدد دپاره چغې وهی او څومره خلق چې په کښې اوسیری هغوی به ژړا کوی. ﴿۳۱﴾ هغوی به د آسونو د سومونو او پښو ټکار واورى، او د دشمن د جنگی گاپو غرار او د هغوی د پایو شور به واورى. پلاران به د یرې

نه جام شی او د خپلو بیوسه ماشومانو د بچ کولو دپاره به شاته نه گوری. (۴) د ټولو فلسټیانو د تباهی ورغ رارسېدلې ده او ورسره د هغوی هم څوک چې به د صور او صیدا خلقو سره مدد کوی. مالک خدای په خپله هغه فلسټیان تباه کوی، هغوی څوک چې ژوندی پاتې شوی دی او د کریت د ساحل نه راغلی دی. (۵) غزه لور به د غم نه خپل سر گنجه کړی او د اسقلون ښار به وران او خاموشه شی. اے د مېدانی علاقې پاتې شوو خلقو ترڅو پورې به خپل ځان وهی او ماتم به کوی؟ (۶) تاسو چغې وهی، اے د مالک خدای توری، ترڅو پورې به ته زخمی کول کوې؟ خپل کاش ته واپس لاړه شه، او هلته په آرام پرته اوسه. (۷) خو دا به څنگه په آرام شی چې ورته مالک خدای حکم کړی دی، کله چې هغه ورته په اسقلون او په ساحل د حملې کولو حکم کړی دی؟“

د موآب په حقله د مالک خدای پېغام

۴۸ (۱) مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک د موآب په حقله فرمائی، ”په نبو ښار باندې افسوس، ځکه چې دا ښار به تباه شی. د قریتائم بې حرمتی به وشي او قبضه به کړی شی. او د مضبوطې قلعه بې حرمتی به وشي او ټوټه ټوټه به شی. (۲) د نن نه پس به څوک هم د موآب تعریف ونه کړی، په حسابون کښې به خلق د هغې د راغورزولو منصوبې جوړوی، هغوی وائی راځی چې د موآب نوم او نشان ختم کړو. اے د مدمین ښاریې، ته به هم

خاموشه شي، او تاسو به په توره مره شي. (۳) د حوروناييم
 نه د چغو آوزونو ته غور شي، د لوئي تباهي درزار او آوزونه
 اوربدلې كيري. (۴) موآب به ټول تباه شي، د هغي واره
 ماشومان به په تېزه چغي وهي. (۵) هغوي لوحيت ته په بره
 تلو سخته ژړا كوي، او حوروناييم ته په وركوزېدو سره د
 تباهي د درزار او شور په اورېدو هغوي په چغو چغو ژړا
 كوي. (۶) هغوي وائي چې، منډه كړئ او ځان بچ كړئ او په
 صحرا كښې د ځنگلي بوټو په شان شي. (۷) دا چې تا اے
 موآبه په خپلو اعمالو او دولت باندې باور كولو، نو تاسو به
 هم گرفتار شي، او ستا بُت كموس به هم د خپلو امامانو او
 نورو خادمينو سره جلاوطن كړي شي. (۸) تباه كوونكې
 دشمن به د هر يو ښار خلاف حمله وكړي، او يو ښار به هم
 ترې بچ نه شي. هره وادي به تباه شي او هر هوار مېدان به
 تباه شي. ځكه چې مالِك خدائ دا حكم كړې دے. (۹) په
 موآب باندې مالگه ودرېوه، ځكه چې هغه به په ښوره او
 صحرا بدل شي، د هغي ښارونه به وران شي، او هيڅ څوك به
 په كښې نه اوسېږي. (۱۰) لعنت دې په هغه كسانو وي څوك
 چې د مالِك خدائ په كار كښې غفلت كوي، او خپله توره د
 وينو توېدو نه بچ ساتي. (۱۱) موآب د ځوانۍ نه واخله تر
 اوسه پورې په امن او سكون سره وخت تېر كړې دے، هغه
 جلاوطن شوې نه دے. لکه څنگه چې مے په خپل لوبښي
 كښې ځائ په ځائ پراته وي، او د يو لوبښي نه بل لوبښي ته نه
 وي اړولې شوي. نو د هغي ذائقه هم هغه شان ده لکه څنگه
 چې يې د اول نه وه، او د هغي خوشبو بدله شوې نه ده. (۱۲)
 خو هغه ورځې راروانې دي، مالِك خدائ فرمائي چې، كله به
 زه خلق ورولبېرم چې موآب د لوبښي نه رابهر كړي. او هغوي

به هغه د لوبښی نه لکه د میو په شان توئ کړی او لوبښی به
 زره زره کړی. (۱۳) نو په آخر کښې به بیا د موآب خلق د
 کموس بُت نه شرمیږی، لکه څنگه چې بنی اسرائیل په
 بیت ایل کښې په بُت باندې په یقین کولو شرمېدل. (۱۴) نو بیا
 تاسو څنگه لافې وهلې چې، مونږ په جنگ کښې ډېر تکره او
 باتور فوجیان یو؟ (۱۵) موآب به تباہ شی او د هغه ښارونه به
 قبضه کړی شی. د هغه ښائسته زلمی به حلالېدو ډپاره
 بوتلے شی، دا د هغه بادشاه فرمان دے چې د چا نوم مالک
 خدای ربُ الافواج دے. (۱۶) د موآب د ختمېدو انجام
 رانزدې شوے دے، او د هغه بربادی زر راتلونکی ده. (۱۷)
 اے د موآب دوستانو او گاونډیانو په دے باندې ماتم وکړی،
 تاسو څومره چې د هغه د شُهرت او نوم نه واقف یی، نو
 ووايي چې، افسوس د موآب د شان او شوکت امسا ماته
 شوه او د هغې ټول طاقت تس نس شو. (۱۸) اے د دیبون
 اوسېدونکو د خپل شاندار تخت نه راکوز شی او په خشکه
 زمکه او خاورو کښېښی، ځکه هغه چا چې موآب تباہ کړو
 هغه به دیبون هم ټوټه ټوټه کړی. او هغه به ستاسو ټولې قلعه
 گانې راوغورزوی. (۱۹) اے د عروعر اوسېدونکو د سرک په
 غاړه ودرېږی او خلقو ته وگورئ. د هغه نارینه او زاناؤ نه
 څوک چې تښتی ټپوس وکړی چې څه چل وشو؟ (۲۰) هغوی
 به په جواب کښې ووايي چې، د ارنون د سیند په غاړه موآب
 تباہ شو او په شرمونو وشرمېدو، په چغو او سورو په هغه
 ماتم او ژړا وکړی. (۲۱) د مالک خدای عدالت په دې غریزه
 مُلکونو لکه حولون، یهض، مفعت، (۲۲) دیبون، نبو،
 بیت دبلاتایم، (۲۳) قریتائم، بیت جمول، بیت معون، (۲۴)
 قریوت او بصره او د موآب په ټولو لرې او نزدې ښارونو

نازل شوے دے. (۲۵) مالک خدائ دا اعلان وکرو چي، د
موآب بنکر مات شو، او د هغه طاقت ختم شو.

د موآب عاجز کيدل

(۲۶) مالک خدائ فرمائي چي، ”په موآب باندې مے وخبسي
او نشه پي کړي، ځکه چي هغه خپل ځان په ما اوچت گڼلو،
پرېرده چي اوس هغه په خپلو اولتو کبني ورغري، او پرېرده
چي هغه د خلقو د خندا شي. (۲۷) اے موآبه، آيا تا به بني
اسرائيلو پورې خندا نه کوله څه؟ آيا ستاسو په خيال هغوي
غله و، چي کله به تاسو د هغوي په حقله خبرې کولې نو په
مسخره آمیزه توگه به مو خپل سرونه خوځول؟ (۲۸) اے د
موآب اوسېدونکو، تاسو خپل ښارونه پرېردي او په گټانو
کبني اوسېري. لکه د گوگوستکو په شان شي، چي د غارونو
په خوله کبني خپل ځان له جاله جوړوي. (۲۹) مونږ د موآب
د کبر په حقله واورېدل، ځکه چي د هغه بې حده کبر او سوچ،
د هغه کبر او غرور او د هغه د زړه د خود غرضي نه خبر يو.
(۳۰) مالک خدائ فرمائي چي، زه د هغوي د غرور نه خبر يم
خو دا پي مطلبه دے، او د هغوي عملونه عبث دي. (۳۱) نو په
دې وجه زه په موآب ماتم کوم، زه د ټولو موآبيانو دپاره ژړا
کوم، او زه د قيرحراست د خلقو دپاره ژړا کوم. (۳۲) سبماه،
زه به په تا وير وکړم د دې نه هم زيات چي مې په يعزير کړي
و، سبماه ستا د انگورو څانگي تر سمندر پورې رسېدلي
دي، خو تباه کونکے ستا په مېوو او انگورو راپرېوتلے
دے. (۳۳) د موآب د زرخېزه پټو او ملک نه د خندا او
خوشحالي آوازونه تلي دي، ما د انگورو د لنگرو نه مے

جوڙول بند ڪري دي، هيخ ڏوڪ هم انگور په خوشحالي سره
 نهٺ ٺچوڙوي. تر دڀ چي هلته شور او چغڀ اوربدلي شي، خو
 د خوشحالي نه بلڪي د جنگ. (۳۴) د هغوي د ڙا آوازونه د
 حسبون نه تر الي عالي او يهض پوري، او د ضعر نه تر
 حورونام پوري او عجلت شليشياه پوري اوربدلي شي. او تر
 دڀ چي اوس د نمريم اوبه هم اوچي شوڀ دي. (۳۵) مالڪ
 خدائي فرمائي چي، زه به په مواب ڪبني هغه ڪسان ختم ڪرم
 ڏوڪ چي په اوچتو خايونو ڪبني خپلو معبودانو ته نذراني
 پيش ڪوي او هغوي ته خوشبوي سوزوي. (۳۶) نو زما زره د
 مواب دپاره لڪه د شپيلي فريادونه ڪوي، او دا هم په
 قيرحراست ڪبني د هغه خلقو دپاره لڪه د شپيلي فريادونه
 ڪوي. ڪوم مال دولت چي هغوي حاصل ڪري و و لاڙو. (۳۷)
 ٽولو خلقو خپل سرونه او ريري د غم په وجه گنجي ڪري و و،
 او خپل لاسونه پي زخمي ڪري و و او د خپلو ملاگانو نه پي
 ٽاٽ تاو ڪري و و. (۳۸) مالڪ خدائي فرمائي چي، د مواب د
 هر يو ڪور په سر او په هره لاره او ڪوڙه ڪبني ماتم او ڙا
 اوربدلي ڪيري. ڏڪه چي ما مواب لڪه د هغه لوبني په شان
 چي ڏوڪ پي هم نه غواڙي ٽوٽه ٽوٽه ڪري. (۳۹) هاهي هاهي،
 دا ڏنگه ٽوٽه ٽوٽه شو. او د هغوي چغڀ او سوري ووري. د
 مواب شرمهدل وگوري، دا خو ٽولو خلقو او گاونڊيانو دپاره
 د خدا او د تباهي يو مثال جوڙ شو.

مالڪ خدائي د مواب خلاف راپاڏبدلي دے

(۴۰) مالڪ خدائي داسي فرمائي چي، ”گوري، يو قوم د باز په
 شان خپلي وزري خوري ڪري او په مواب باندې راغوتي

کیری. (۴۱) قریوت به قبضه شی او د هغه مضبوطی قلعه گانې به واخستلے شی. او په هغه ورځ به د موآب د فوجیانو زړونه داسې گبراویری لکه چې د یوې بشپې زړه چې د لنگون په وخت کبني گبراویری. (۴۲) موآب به نور یو قوم پاتې نه شی ځکه چې هغوی خپل ځان د مالک خدای نه لوی تصور کړو. (۴۳) مالک خدای فرمائی چې، دهشت، کنده او دامونه د موآب د خلقو په انتظار کبني دی. (۴۴) هر څوک چې د دهشت نه وتبستی نو په کنده کبني به وغورزیږی. څوک چې د کندي نه راوچت شی نو په دام کبني به گرفتار شی، ځکه چې زه په موآب باندې د سزا وخت راولم، مالک خدای فرمائی. (۴۵) کوم خلق چې حسبون ته د پناه دپاره وتبستی نو هلته به بې وسه ودریږی، ځکه چې د حسبون نه د اور شغلي راوچتیږی، د بادشاه سیحون د زور کور نه به د اور لمبې راوچتیږی. دا اور د موآب تندې سوزوی، او د شور اچوونکو لافوانو کوپړی سوزوی. (۴۶) په تا دې افسوس وی اے موآبه. د کموس بُت عبادت کوونکی تباہ شول، ستاسو زامن ملک بدر شول او ستاسو لویه و نیولے شوې او جلاوطن کړے شوې. (۴۷) خو زه به بیا موآب په راتلونکی وخت کبني دوباره بحال کړم، مالک خدای فرمائی. “نو دلته د موآب په حقله د یرمیاہ نبی پېشگوئی ختمه شوه.

د عمونیانو سره د مالک خدای عدالت

۴۹ (۱) د عمونیانو په حقله مالک خدای فرمائی چې، ”آیا د بنی اسرائیلو څوک اولاد نشته؟ او د هغوی څوک وارث

نشته؟ نو بيا وٻي د مولک بُت تابعداری کونکو د جاد په مال
 حال قبضه ڪري ده او د هغويءَ په ښارونو کښې اوسپړي؟“
 ٢) مالک خُداي فرمائي، ”خو هغه ورځې راروانې دي کله
 چې زه به د عمونيانو د ربه د ښار خلاف د جنگ آواز وکړم.
 دا ښار به د تباهي نه د خاورو يو ډېرې جوړ شي، او د خوا
 او شا کلي به يې وسوزولې شي. نو بيا به بني اسرائيل هغه
 کسان وشړي چا چې دوي شړلي وو. ٣) اے د حسبون
 ښځو، وژاړئ، ځکه چې د عي ښار تباہ شو. اے د ربه ښځو،
 وير وکړئ. د ټاټ جامې واغوندئ او ماتم وکړئ. اخوا
 ديخوا سرگردانه وزغلي، ځکه چې د مولک بُت به سره د
 خپلو امامانو او خادمينو جلاوطن کړې شي. ٤) تاسو وٻي
 په خپل لوي طاقت باندې فخر او لافي کوئ؟ ستاسو مال
 دولت به کم کړې شي، اے عمونه. چې د سرکشه جيني په
 شان په خپل مال دولت باندې يقين کوئ او داسې وايئ، په
 چا کښې جرأت شته چې په مونږ باندې حمله وکړي؟“ ٥)
 مالک خُداي ربُ الافواج فرمائي چې، ”گورئ، زه به ستاسو
 د هرې خوا نه په تاسو باندې يره او وحشت راولم. او ستاسو
 هر يو کس به د ملک نه وشړلې شي، او هيڅ څوک به هم دا
 مفروران يو ځاي ته راجمع نه کړي. ٦) خو وروستو به زه
 عمونيان يو ځل بيا بحال کړم. دا د مالک خُداي فرمان
 دے.“

د ادوميانو په حقله پېغام

٧) د ادوميانو په حقله مالک خُداي ربُ الافواج داسې
 فرمائي چې، ”وٻي په تيمان کښې نور حکمت او عقل نشته

خُء؟ آيا هوبنياران ورته صحيح مشوره نه شي وركولے خُء؟
ولې د هغوى عقل خوړلے شوے دے خُء؟ (۸) اے د ددان
خلقو، واپس شی او وتبستی، او په غارونو کبني خپل خان پت
کړی، خُک په زه په عيسو افت نازلوم نو په دغه وخت
کبني به زه هغه ته هم سزا وركړم. (۹) هغوى خوک چې
انگور راټولوی لږ خُء غريبانانو ته پرېږدی. که چېرې په شپه
کبني ورباندې غله راشی، نو هغوى به ورنه هر خُء نه جارو
کوی. (۱۰) خو زه به د عيسو نه هر خُء جارو کړم او د هغه
پت خايونه به بنکاره کړم، نو هغه به يو خائ هم خپل خان
پټولے نه شي. د هغه ماشومان، خپلوان، او گاونډيان به تباہ
کړے شي، او هغه به نور په دنيا کبني ژوندی پاتې نه شي.
(۱۱) خو زه به ستاسو د يتيمانو خيال ساتم او ستاسو کونډې
دې هم په ما د مدد دپاره باور وکړی. (۱۲) مالک خدائ
فرمائی چې، ”که چېرې بې گناه خلقو ته سزا ملاوېږی، نو بيا
به تاسو د خومره سزا لائق یئ. تاسو به بې سزا پاتې نه شي. نو
تاسو به ضرور د غضب د دې پيالی نه خوند واخلي.“ (۱۳)
مالک خدائ فرمائی چې، ”زه په خپل ذات قسم خورم چې،
د بصره ښار به تباہ شی او د خاورو ډېرے به جوړ شی او د
ټولو خلقو دپاره به د وحشت، سپکوالی او د لعنت مثال
وگرځی، او د هغه ټول ښارونه به د تل دپاره تباہ او برباد
شي.“ (۱۴) ما د مالک خدائ له طرفه پېغام واورېدو، يو
قاصد قومونو ته ولېږلے شو چې هغوى ته ووائی چې، ”د
ادوم په خلاف لښکر راجمع کړئ او د جنگ دپاره تياری
وکړئ. (۱۵) مالک خدائ ادوميانو ته فرمائی چې، اوس به زه
تا د نورو قومونو په مينځ کبني کمزورے کړم. او ټول به تا ته
په سپکه سترگه گوری. (۱۶) ستا خپل دهشت او کوم کبر

چي ستا په زړه کښې وو ته دوکه کړې، تاسو څوک چې د
 گټانو په درزونو کښې اوسېږئ، او د غرونو اوچتې څوکې
 ستا په قبضه کښې دی. که څه هم چې ته د باز په شان په
 اوچتو ځايونو کښې خپلې جالې جوړې کړې نو د هلته نه به
 زه تا لاندې راکوز کړم. دا د مالک خدای فرمان دے. (۱۷)

ادوم به د خلقو دپاره د يرې مثال وگرځي، او څوک هم چې
 په دې لار تېرېږي د هغوی د ټولو افتونو پورې به حق حېران
 شي. (۱۸) لکه څنگه چې سدوم او عموره، او د دې نه
 گېرچاپېره ښارونو باندې تباھي راغلې وه، نو ادوم به هم هغه
 شان تباھ شي، هلته به هيڅ څوک نه ژوند کوي او نه به
 اوسېږي. مالک خدای داسې فرمائي. (۱۹) لکه څنگه چې يو
 زمرې د اردن د جاپو بوټو نه د څرن زمکې ته راځي او په
 گډو ورتپو کوي، نو دغه شان به زه ادوميان د هغوی د
 خپل ملک نه وشرم، او زه به د خپلې خوښې مشر په کښې
 مقرر کړم. نو هغه به په دوی حکومت وکړي. څوک زما په
 شان کېدلې شي؟ او يو مشر به هم زما خلاف ونه درېږي.
 (۲۰) نو بيا هغې منصوبې ته غوږ شه کومه چې مالک خدای
 د ادوم په خلاف جوړه کړې ده، او څه چې هغه د تيمان د
 خلقو سره کول غواړي. د هغوی د رمې نه به واړه گډوډي
 راکاږي او هغه به په پوره توگه د هغوی د څرن ځای د دوی
 په وجه وران کړي. (۲۱) د ادوم د راغورزېدو په آواز به زمکه
 ټوله په لېزان شي، او د هغوی د چغو او سورو آواز به د
 بحر قلزمه پورې اورېدلې شي. (۲۲) گورئ، دشمن لکه د باز
 په شان راغوټه شوې دے، او خپل وزرونه يې په بصره
 باندې خواره کړي دي، تر دې چې په هغه ورځ به د ادوم د
 تکره فوجيانو زړه داسې په تکليف او يره کښې وي لکه چې د

یوې ښځې زړه په لنگون کښې وی.

د دمشق په حقله پیغام

﴿۲۳﴾ مالک خدای د دمشق په حقله دا پیغام ورکړو چې، ”د حمات او ارفاد ښارونه د یرې نه اوبه شول، ځکه چې هغوی د خپل ځان د تباهی پیغام واورېدو. د هغوی زړونه داسې بې سکونه شول لکه څنگه چې د سمندر چپې نا آرامه او بې سکونه وی او هیڅ سکون ورته نه ملاوېږی. ﴿۲۴﴾ د دمشق ښاریه د هغې ښځې په شان ده چې بې همته شوه، او د هغې ټول خلق وتښتېدل. یرې، وارخطایې، او درد هغه رانیولې ده لکه څنگه چې یوه ښځه د لنگون په وخت کښې نیولې وی. ﴿۲۵﴾ دا مشهور ښار به څومره وران وېجاړ وی، کوم ښار چې په یو وخت کښې د خوشحالی ډک وو. ﴿۲۶﴾ مالک خدای رب الافواج فرمائی چې، د هغه ځوانان به په کوڅو کښې راپرېوځی او قتل به شی، او د هغوی فوجیان به په هغه ورځ ټول ختم کړی شی. ﴿۲۷﴾ زه به د دمشق په دېوالونو باندې اور ولگوم، او تر دې چې دا به د بن حدد محلونه وسوزوی.“

د مالک خدای د قیدار او حاضر قبیلې ته پیغام

﴿۲۸﴾ د قیدار او د حاضر د علاقې په حقله کوم چې د بابل بادشاه نبوکدنصر ورباندې حمله وکړه، مالک خدای فرمائی چې، ”راپاڅی او په قیدار باندې حمله وکړی او د مشرق اوسېدونکی تباہ کړی. ﴿۲۹﴾ د هغوی خپمې او رمې به قبضه کړی شی، د هغوی د سر سورې به ترې نه سره د سامانه او اوبسانو واخستلې شی. او خلق به د هرې خوا نه چغې

سورې وهی. او هر چرته به یره خوره شوې وی. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، اے د حاضر خلقو په منډه وتبستی. او خپل ځانونه په ژورو غارونو کبني پټ کړی. ځکه چې د بابل بادشاه نبوکدنصر ستا خلاف منصوبه تیاره کړې ده. او ستاسو د تباهی تیارې کوی. (۳۱) مالک خدای فرمائی، راپاڅه او په هغه بنارونو باندې حمله وکړه څوک چې په آرام او سکون کبني ژوند کوی. د چا چې نه دروازې شته او نه دېوالونه او یواځې اوسپری. (۳۲) د هغوی اوسنان تالا کړه او د هغوی رمې لوټ کړه. او زه به هغوی څوک چې په دشتو او میرو کبني اوسپری د هوا په مخکبني خواره کړم او د هرې خوا نه به پرې افت نازل کړم. دا د مالک خدای فرمان دی. (۳۳) حاضر به د گیدرانو د اوسېدو ځای شی او د همپشه دپاره به وران او شاپر پروت وی. هیڅ څوک به هلته نه ژوند کوی او نه به اوسپری.

د عیلام په حقله د مالک خدای پېغام

(۳۴) دا د مالک خدای هغه پېغام دی چې په یرمیاه نبی باندې د عیلام په حقله د یهوداه د بادشاه صدقیاه د بادشاهی په وړومبو ورځو کبني نازل شو. (۳۵) مالک خدای رب الافواج وفرمایل چې، ”زه به د عیلام لیندې چلونکی ووژنم، کوم چې د هغوی د زور او طاقت امید دی. (۳۶) زه به د آسمانونو د څلورو خوا نه په هغوی باندې څلور بادونه راولم او هغوی به ورته تس نس کړم، او داسې یو قوم او ملک به نه وی چې د عیلام خلق ورته په جلاوطنی لار نه شی. (۳۷) زه به د عیلام د خلقو په زړه کبني د هغوی د دشمنانو یره واچوم.

څوڪ چي د هغوي مرگ پسي گرځي، زه به په هغوي افت نازل كړم او تر دې چي خپل خطرناك قهر او غضب به پرې راولم. دا د مالڪ خدائ فرمان دى. زه به هغوي ته فوجيان ورولبړم چي دوي راتينگ كړي تر دې چي ټول تباه كړم. (۲۸)

زه به خپل تخت په عيلام كښي قائم كړم، او د هغې بادشاه او آفسران به هلاك كړم. دا د مالڪ خدائ فرمان دى. (۲۹)

خو زه به په آنده كښي د عيلام خلق بحال كړم. دا د مالڪ خدائ فرمان دى.

د بابل په حقله د مالڪ خدائ پېغام

۵. (۱) مالڪ خدائ يرميا ه نبي ته د بابل د خلقو او د بابل د وطن په حقله دا پېغام نازل كړو چي، (۲) ”د قومونو په مينځ كښي د دې خبرې اعلان وكړه، جنډا اوچته كړه او په ډاگه ورته ووايه، او هيڅ خبره مه پتوه بلكي دا ښكاره وايه چي، بابل به قبضه كړي شي، او بيل بت به په شرمونو وشرميري او رسوا به شي، او مردوك بت به وپريري. د بابل مجسمه به په شرمونو وشمولې شي او د هغې بتان يرې راخستې دي. (۳) د شمال د خوا نه به يو قوم په دې حمله وكړي او د هغوي ملك به تباه كړي او په صحرا به يې بدل كړي. او هيڅ څوك به هلته نه اوسيري، انسانان او ځناور به وتښتي.“

د بني اسرائيلو راواپس كېدل

(۴) مالڪ خدائ فرمائي چي، ”په هغه ورځو كښي به د

إسرائیل او د یهوداه خلق په یو ځای په ژړا راروان وی. د

مالک خدای او د خپل مقدس خدای لټون به کوی. (۵)

هغوی به د صیون د لارې تپوس وکړی او بیا به هغه خوا ته

مخ تاو کړی او ورروان به شی. هغوی به ما سره ابدی لوظ

وکړی کوم به چې کله هم نه هېریری. (۶) زما غوره شوې

قوم د ورکو شوو گڼو په شان دے، د هغوی د قوم شپونکو

هغه په غلطو لارو روان کړی دی او په غرونو کښې یې

سرگردانه پرېښودی دی. او هغوی په غرونو او غونډو

سرگردانه گرځی او خپل د آرام کولو ځای ترې نه هېر وی.

(۷) هر چا به چې هم هغوی بیاموندل نو هغوی به یې وژل. د

هغوی دشمنانو وئیل، مونږ په دوی باندې په حملې کولو سره

گناه گار نه یو، ځکه چې هغوی د مالک خدای خلاف گناه

کړې ده څوک چې رښتینې څرن ځای دے او د هغوی پلار

نیکه به هم په هغه باندې یقین او خپل امید ساتلو. (۸) اے

زما غوره شوې قومه د بابل نه وتبستی، د بابلیانو ملک

پرېږدئ، او د هغه نر چېلی په شان شی چې د رمې رهنمائی

کوی. (۹) زه به د شمال نه د تکره قومونو اتحاد جوړ کړم

او د بابل خلاف به یې راپاخوم. او هغوی به د بابل خلاف د

جنگ دپاره صف بندی وکړی او د شمال د خوا نه به هغه

قبضه کړی. او هغوی په غشو ویشتو کښې ماهران دی چې

کله هم د هغوی غشی نه خطا کیري. (۱۰) خو بابل به لوټ

کړی شی او هر هغه څوک چې هغه لوټ کړی او هر څه چې

غواړی هغه به یوسی او ځان به پرې موړ کړی. دا د مالک

خدای فرمان دے.

۱۱) ”اے بابلیانو تاسو ڇا ڇي زما غوره شوے قوم تالا والا ڪرو، او اوس په خپلو ڪبني خدا خوشحالي ڪوئ، تاسو د هغه سخي په شان ٽوپونه وهئ ڪله ڇي هغه د موري نه آزاد شي او د آس په شان هنيږئ، ۱۲) خو ستاسو خپله مور به رسوا شي، ڇا ڇي تاسو زيږولي يئ هغه به شرمنده شي. هغه به په ٽولو ملڪونو ڪبني بي اهميته وي، هغه به په دشتو، په اوچه زمکه، او په صحرا بدله شي. ۱۳) د مالڪ خدائ د غضب په وجه به بيا په ڪبني څوڪ نه اوسيري خو بلڪل به وړان ويجاړ شي. څوڪ هم ڇي پرې تيريري او د بابل تباهي وگوري نو د وحشت نه به حق حبران شي. ۱۴) اے ليندو والو تاسو ٽولو ڇا ڇي خپلي ليندې رابنڪلي دي، د بابليانو خلاف د جنگ دپاره صف بندي وڪړئ. په هغوي باندې گزار وڪړئ. ڇي يو غشه درنه خطا نه شي. ځڪه ڇي هغوي د مالڪ خدائ خلاف گناه ڪړي ده. ۱۵) د هرې خوا نه د هغه خلاف د جنگ چغي ووهئ. وگورئ هغه محاصره شوے دے، د هغه دېوالونه راغورزېدلي دي. دا د مالڪ خدائ د انتقام اخستو ورغ ده، د بابل نه انتقام واخلي. كوم سلوك ڇي هغوي د نورو سره ڪړے وو هم هغه شان سلوك ورسره وڪړئ. ۱۶) د بابل خلق په پتو ڪبني د تخم ګرلو او فصل رېبلو نه منع ڪړئ، د ظالمانو د ظلم د وجي نه دې ٽول غېر ملڪيان خپلو خلقو او خپل ملڪ ته واپس لاړ شي.“

د مالڪ خدائ قوم دپاره اُميد

١٧ ”بنی اسرائیل د گڊو د هغه خورې ورې شوې رمې په شان دے چي زمر و په مخه کړې وى. په اول ځل چي چا تېر کړل هغه د اسور بادشاه وو، په آخر کبني چا چي د هغه هډوکی مات کړل هغه نبوکدنصر د بابل بادشاه وو. ١٨ نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چي، زه به اوس د بابل بادشاه او د هغه ملک له سزا ورکړم لکه څنگه چي ما د اسور بادشاه له ورکړې وه. ١٩ زه به بنی اسرائیل خپل د څرن ځای ته واپس راولم او هغوی به د کرمل او بسن په پتو کبني وڅرېږي، او د هغوی لور به د افرائیم او د جلعاد په غونډو کبني معموره شي. ٢٠ په هغه ورځو کبني، مالک خدای فرمائی چي، د اسرائیل گناهونه به ولټولې شي خو يو به په کبني پېدا نه شي، او د يهوداه گناهونه به ولټولې شي او هيڅ گناه به په کبني پېدا نه شي، ځکه چي کوم ما ژوندی پرېښودی دی زه به د هغوی گناهونه معاف کړم.“

مالک خدای بابل ته سزا ورکوي

٢١ مالک خدای فرمائی، ”زما لښکرو د مراتیم په وطن او د فقود په خلقو باندې حمله وکړي. هغوی پسې شي، او وې وژني او مکمل يې تباه کړي، او هر څه وکړي د څه چي ما حکم درکړي دے. ٢٢ په ملک کبني دې د جنگ شور او ژړاگانې واورېدلې شي، او د لوڼې تباهي آوازونه اورېدلې کيږي. ٢٣ په ټوله دنيا کبني د بابل لوی او زورور څټک څنگه ټوکړې ټوکړې شو. او وگوري چي بابل څنگه په نورو قومونو کبني د وحشت مثال وگرځېدو. ٢٤ اے بابليانو، ما

تاسو ته لت کښودلو، خو تاسو پرې خبر نه وئ خو په کښې
گرفتار شوئ، ځکه چې تاسو د مالک خدای خلاف جنگ
وکړو. (۲۵) مالک خدای خپل د وسلې گودام کولو کړې
دے او د خپل غضب وسله یې ترې راویستلې ده، ځکه چې
مالک خدای رب الافواج به دا د بابل خلاف د هغوی په ملک
کښې استعمال کړی. (۲۶) د هرې خوا نه د هغه خلاف حمله
وکړئ، او گودامونه یې مات کړئ، او هغه لکه د غلې دانو په
شان پږمې کړئ. په مکمل توگه هغه تباہ کړئ او هیڅ څوک
په کښې ژوندی مۀ پرېږدئ. (۲۷) د هغوی ټول غویان حلال
کړئ، په دوی دې افسوس وی ځکه د هغوی د سزا او
حساب ورغ او وخت رارسېدلې دے. (۲۸) هغه کسانو ته
غورب شئ څوک چې د بابل نه راتښتېدلی دی، نو هغوی په
یروشلم کښې وائی چې مالک خدای زمونږ خدای پاک د
هغوی نه څنگه انتقام اخلی څوک چې د هغه کور تباہ کوی.
(۲۹) ټول لینده چلوونکی د بابل خلاف راجمع کړئ، محاصره
یې کړئ چې یو کس هم درنه ونه تښتی. هغه ته د خپلو اعمالو
په مطابق بدله ورکړئ، هغه سره هغه څۀ وکړئ کوم چې دۀ
د نورو خلقو سره کړی دی. ځکه چې بابل د خپلې مغرورتیا
په وجه د مالک خدای د بنی اسرائیلو د مقدس ذات خلاف
سرکشی کړې ده. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، د هغه
ځوانان به په کوڅو کښې راپرېوځی او قتل به شی، او د
هغوی فوجیان به په هغه ورغ ټول ختم کړم شی. (۳۱) مالک
خدای رب الافواج فرمائی چې، گورئ، زۀ ستاسو خلاف یم،
اے مغروره خلقو، ستاسو د سزا ورغ رارسېدلې ده هغه
وخت چې زۀ تاسو له سزا درکړم. (۳۲) ستا کبرژن قوم به
تیندک وخورئ او راوبه غورزېږی، او هیڅ څوک به تاسو نه

راوچتوی، زه به د هغه په ښارونو او بل کرم او هغه به په
 خپل شا او خوا کښې ځان سره هر څه وسوزوی. (۳۳)
 مالک خدای رب الافواج فرمائی چې، د اسرائیل او د یهوداه
 خلق مظلومان دی، هغوی چې چا نیولی دی نو د هغوی د
 پرېښودو نه انکار کوی. (۳۴) خو د هغوی بچ کونکې ډېر
 زورور دی، او مالک خدای رب الافواج د هغه نوم دی. هغه
 به په سختی سره د هغوی د مسئلې دفاع وکړی، او هغه به
 دوی ته آرام ورکړی، خو د بابل خلق به نا آرامه کړی. (۳۵)
 مالک خدای فرمائی چې، د تباهی توره دې بابل تباہ کړی.
 هغه دې د بابل ټول اوسېدونکی او د هغه آفسران او
 هوبنیاران خلق تباہ کړی. (۳۶) د هغوی دروغژن نبیان به په
 جنگ کښې مړه شی، او هغوی به بې وقوفان ثابت شی. د
 هغوی تکره فوجیان به په جنگ کښې قتل کړی شی، او
 هغوی به سختو یرو ترخو کښې راگېر شی. (۳۷) جنگ به د
 هغوی خلاف د هغوی آسونه او جنگی گاپی تباہ کړی او په
 هغه کښې د نورو ملکونو فوجیان به هم تباہ کړی. او هغوی
 به د ښځو په شان بزدله شی. او جنگ به د هغوی خزانی تباہ
 کړی، او لوټ به یې کړی. (۳۸) د هغه د اوبو ذخیرې دې
 اوچې کړی شی. هغه به اوچې شی، ځکه چې ټول ملک د
 بتانو نه پک شوی دی، او د هغه خلقو د بتانو د یرې نه لکه
 د لیونو په شان عمل وکړو. (۳۹) نو بیا به په بابل کښې د
 دشتو ځناور اوسپړی، او د گیدرانو او گونگیانو په کور به
 بدل شی. نو دا به بیا هیڅکله آباد نه شی او دا به همپشه دپاره
 شاړ پروت وی. (۴۰) لکه څنگه چې خدای پاک سدوم او
 عموره، سره د گاونډیانو تباہ کړل هم هغه شان به بابل هم
 تباہ کړی. مالک خدای فرمائی چې، نو هیڅ څوک به هلته نه

اوسپري او نه به يو انسان په کبني ژوند کوي. (۴۱) وگورئ،
 د شمال د خوا نه فوج راروان دے، يو لوی قوم او ډېر
 بادشاهان د دُنیا د آخر نه راپاخېدلي دي. (۴۲) هغوی په ليندو
 او نېزو باندې سمبال دي، او هغوی ظالمان دي او هيڅ رحم
 په کبني نشته. کله چې هغوی په خپلو آسونو باندې سواره
 شي لکه د سمندر داسې غر مبار کوي، هغوی جنگ ته په
 قطارونو کبني راروان دي چې په لور بابل باندې حمله
 وکړي. (۴۳) د بابل بادشاه چې د دشمن د راتلو په حقله دا
 خبر واورېدو، نو د هغه لاسونه شل شول. هغه يرې او دردونو
 ونيولو، داسې درد لکه چې د بنځي د لنگون په وخت کبني
 وي. (۴۴) لکه څنگه چې يو زمرے د اُردن د جاپو بوتو نه د
 څرن زمکې ته راځي او په گډو ورټوپ کوي، نو دغه شان به
 زه د بابل خلق د خپل مُلک نه وشړم، او زه به د خپلي
 خوبني مشر په کبني مقرر کړم. نو هغه به په دوی حکومت
 وکړي. څوک زما په شان کېدلې شي؟ او يو مشر به هم زما
 خلاف ونه دريږي. (۴۵) نو بيا هغې منصوبي ته غورښه کومه
 چې مالک خدای د بابليانو خلاف جوړه کړې ده، تر دې چې
 واره ماشومان به د گډورو په شان وشړلې شي، او د هغوی
 د څرن ځايونه به وران کړې شي. (۴۶) زمکه به په دې چغو
 سورو سره په لږزان شي ”بابل قبضه کړې شوې دے.“ او
 د هغوی د مایوسي ژړا به په ټوله دُنیا کبني واورېدلې شي.

د بابل تباہ کېدل

۵۱ (۱) مالک خدای داسې فرمائي چې، ”گوره، زه به د

بابل او د هغه د خلقو خلاف تباہ کونکې هوا راوچته کړم.
 ٢ زه به بابل ته غبر ملکيان ورولېږم چې هغه چاڼ کړی او
 د هغه ملک تباہ کړی. او هغوی به په هغه د هرې خوا نه
 حمله وکړی کله چې د هغه د تباہی ورغ راشی. ٣ د بابل
 فوجيان لیندو رابنکلو ته مه پرېږدی، او زغرو اچولو ته یې مه
 پرېږدی. د هغوی خوانان درنه بچ نه شی، د هغوی فوجيان په
 مکمل توگه تباہ کړی. ٤ هغوی به په بابل کښې مړه شی،
 او د هغه په کوڅو کښې به سخت زخمیان شی. ٥ خو
 اسرائیل او یهوداه خدای پاک رب الافواج نه دی هېر کړی،
 که څه هم چې د هغوی ملک د بنی اسرائیلو د مقدس ذات په
 خلاف د گناه نه پک دے. ٦ د بابل نه وتبستی، د خپل ژوند
 د بچ کولو دپاره منډه ووهی، د هغه د گناهونو په وجه خپل
 خان مه مړ کوی. دا د مالک خدای د انتقام وخت دے، هغه
 به ورته پوره بدل ورکړی د کوم چې بابل حقدار وی. ٧
 بابل د مالک خدای په لاس کښې د سرو زرو پیاله وه، هغه
 پیالی چې ټوله زمکه یې نشه کړه. قومونو د هغه شراب
 وڅښل نو په دې وجه هغوی اوس مست شول. ٨ خو
 ناگهانه بابل هم راوغورزېدو په هغه ماتم وکړی. د هغه
 زخمونو له مرهم ورکړی. کېدے شی چې هغه شفا ومومی.
 ٩ مونږ به هغه ته شفا ورکړې وه که چېرې مونږ کولے
 شو، خو هغه اوس نه رغیږی. راځی چې اوس هغه پرېږدو او
 هر یو خپل ملک ته واپس لاړ شو، د هغه سزا اوس آسمان ته
 رسېدلې ده، دا دومره لویه ده چې هغه اوس د اندازه کولو نه
 بهر ده. ١٠ مالک خدای دا خبره څرگنده کړه چې مونږ په
 حقه یو. راځی چې په صیون کښې هغه څه ووايو کوم کارونه
 چې مالک خدای زمونږ خدای پاک کړی دی. ١١ خپل

غشی تهره کړئ، او خپل پالونه راوچت کړئ، مالک خدای دا مادی بادشاهان راوچت کړی دی، چې د بابل خلاف پېش قدمی وکړی او هغه تباہ کړی. دا د هغه انتقام اخستل دی د هغه چا نه چا چې د هغه کور پلټ کړی دے. (۱۲) د بابل د دېوالونو خلاف جنډا اوچته کړئ، د ښار محافظان مضبوط کړئ، او چوکیداران ودری او د پټ گزار دپاره تیاره وکړئ، ځکه چې مالک خدای به خپله منصوبه او مقصد پوره کړی، هغه چې څه وفرمائیل نو هم هغه به د بابل د خلقو سره وکړی. (۱۳) اے بابل، ته د ډېرو سیندونو په غاړه پروت ښار یې او د مال دولت او تجارت نه پک یې، خو ستا انجام رارسېدلې دے، او ستا د ژوند تار شلېدلې دے. (۱۴) مالک خدای رب الافواج په خپل ذات باندې قسم وکړو چې، زه به ستاسو ښارونه د دشمنانو نه پک کړم، لکه څنگه چې یو پتۍ د مولخانو نه پک وی، او هغوی به په تاسو باندې د فتحي چغې ووهی.

د خدای پاک ثناء او صفت

(۱۵) ”مالک خدای په خپل قدرت سره زمکه جوړه کړه. او په خپل حکمت سره یې دنیا قائمه کړه. او په خپل عقل یې آسمانونه خواره کړل. (۱۶) د هغه په حکم باندې آسمان په غرار شی، هغه وریځې د زمکې د یو سر نه تر بل سره پورې خوروی. هغه برېښنا د باران سره رالېږی او د خپلو نخیرو نه هوا رالوځوی. (۱۷) د انسان ټول نسلونه بې عقله او بې علمه دی، هغه کاریگر چې بتان جوړوی دوی به د دې بتانو په وجه وشرمېږی، ځکه چې د دوی بتان هم دوکه ده او ساه په کښې

نشته. (۱۸) دا بُتان فضول او د مسخرو څیزونه دی. کله چې د هغوی د حساب کتاب ورځ راشی دا به ټول تباہ شی. (۱۹) خو مالک خدای د یعقوب میراث د دې بُتانو په شان نه دی. هغه د هر شی خالق دی، د بنی اسرائیلو په شمول چې د هغه خپل قوم دی. او د هغه نوم ربُّ الافواج دی.

د مالک خدای تبر

(۲۰) مالک خدای فرمائی چې، ”اے بابل، ته زما د جنگ تبر یی، او زما د جنگ وسله یی. ستا په ذریعه به زه قومونه ذره ذره کوم، او زه به په تا بادشاهتونه تباہ کوم، (۲۱) زه به ستا په ذریعه آسونه او د هغه سواره ذره ذره کوم، زه به په تا گاپی او د هغې چلوونکی تس نس کوم، (۲۲) زه به په تا بشخي او سپری ذره ذره کوم، زه به په تا بوډاگان او ځوانان وژنم، زه به په تا ځوانان او پېغلي ذره ذره کوم، (۲۳) زه به په تا شپونکی او رمې تس نس کوم، زه به په تا زمیندار او د غویانو جوړې ذره ذره کوم، زه به په تا حکمرانان او مشران وژنم.“

د بابل نسکورېدل

(۲۴) ”ستا د سترگو د وړاندې به زه بابلیانو او څوک چې په بابل کښې اوسېږی د هغوی د بدو کارونو په بدله کښې چې یې په صیون کښې کړی دی بدله ورکړم،“ مالک خدای فرمائی. (۲۵) مالک خدای فرمائی چې، ”زه ستا په خلاف یم، اے تباہ کونکیه غره، ته چې ټوله زمکه تباہ کوې. زه به خپل لاس ستا په خلاف دراورد کړم، چې د اوچت ځای نه دې

رانسکور کرم، او چي درنه يو سوزپدلي او د ايوو غر جوړ
کرم. (۲۶) ستا نه به يو کاني هم راوچت نه کړي شي چي د
گوټ کاني شي، او نه به درنه يو کاني د بنياد دپاره
استعمال شي، ځکه ته به د تل دپاره په خرابه بدل شي. دا د
مالک خدای فرمان دے. (۲۷) په هغه ملک کبني د بابل
خلاف جنبا راوچته کړي، په قومونو کبني بيگل وغروي،
قومونه د هغه په خلاف د جنگ دپاره تيار کړي، او دغه
بادشاهتونه د هغه په خلاف راوچت کړي يعنې، اراراط، مني،
او اشکناز بادشاهتونه د هغه خلاف راوغواړي. او د هغه
خلاف جنگي کمانډر مقرر کړي، او د هغه خلاف دومره
آسونه راولي لکه د مولخانو پرگله. (۲۸) قومونه د بابل خلاف
د جنگ دپاره تيار کړي. د مادي بادشاهان، د هغوي
حکمرانان او د هغوي ټول مشران، او هغه ټول ملکونه چي
هغوي ورباندې حکومت کوي راوغواړي چي د هغوي خلاف
جنگ وکړي. (۲۹) زمکه لړزېږي او د دردونو په وجه
چورليږي، ځکه چي مالک خدای د بابل په خلاف چي کومه
منصوبه تياره کړې ده هغه نه بدلېدونکې ده. نو بابل به په
خرابه بدل کړي شي او يو کس به هم هلته نه اوسېږي. (۳۰)
د بابل فوجيانو جنگ بس کړو، او په خپلو برجونو کبني بند
پاتي شول. د هغوي زور ختم شو او هغوي لکه د بنځو په
شان بزدله شول. حمله کونکو د هغوي کورونو ته اور
واچولو او د هغوي د ښار دروازې يې ماتې کړې. (۳۱)
قاصدان د يو بل نه مخکبني کيږي او په منډه دي چي د بابل
بادشاه ته دا پېغام ورسوي او په دې يې خبر کړي چي د هغه
ټول ښار قبضه شو، (۳۲) دشمن د سيندونو لارې گودرې د
تښتېدلو دپاره بندې کړې دي او په جبو او لوخو يې اور بل

کڙے دے او د بابل فوجيان یرې راخستی دی. (۳۳) مالک خدائ د بنی اسرائیلو خدائ پاک داسې فرمائی چې، بابل لکه د درمند په شان تیار دے او اوس هغه وخت رارسېدلے دے چې خلق هغه د پښو لاندې کړی هرکله چې د لو وخت شروع شی. (۳۴) ”نبوکدنصر د بابل بادشاه مونږ لوار تېر کړو، او هغه مونږ سرگردانه او مات کړو، هغه مونږ لکه د تش منگی په شان یوې خوا ته وغورزولو. لکه د بنامار په شان یې تېر کړو او زمونږ د ښو غوښو نه یې خپله گڼه پکه کړه، او نوره یې بیا د خولې نه تُو کړه.“ (۳۵) خو اوس دې د صیون اوسېدونکی وائی چې، ”مونږ سره چې کوم ظلم زیاتے شوے دے هم هغه شان حالات دې په بابل راشی.“ د یروشلم اوسېدونکی دې وائی چې، ”زمونږ چې کومه وینه توی شوې ده نو د هغې زمه واری دې د بابل په غاړه وی.“

د مالک خدائ د بابلیانو نه انتقام اخستل

(۳۶) نو په دې وجه مالک خدائ داسې فرمائی چې، ”زه به ستاسو د حق دفاع وکړم او ستاسو انتقام به واخلم، زه به د هغه د سیند او چینو اوبه اوچې کړم. (۳۷) بابل نه به د تباهی ډېرے جوړ شی، او گیدران به په کښې غارونه جوړ کړی. هغه به نورو ته د یرې او مسخرو شی، او څوک به هم په کښې نه اوسېږی. (۳۸) د بابل ټول خلق به لکه د زمر په شان شور کوی. او هغه به لکه د زمر د ورکوټو بچو په شان غږیږی. (۳۹) خو کله چې هغوی په مستی کښې راشی نو زه به هغوی دپاره مېلمستیا وکړم او هغوی به ښه نشه کړم، نو بیا به هغوی په چغو سورو او خندا گانو کښې داسې د ټول

عمر دپاره اوده کرم چي بيا به کله هم راوچت نه شي. دا د مالک خدای فرمان دے. (۴۰) زه به هغوی لکه د گپورو، چپلو او گدانو په شان حلالېدو دپاره بوخم.

د بابل انجام

(۴۱) مالک خدای د بابل په حقله فرمائی چي، ”د بابل هغه لوی بناړ چي ټولې دنيا به يې صفت کولو څنگه شکست وخورو او قبضه شو، د ټولو قومونو دپاره د بابليانو نه څه پروونکې منظر جوړ شو. (۴۲) سمندر به په بابل راوړی او د هغه زوروری چپي به بابل پټ کړی. (۴۳) د هغه بناړونه به وران او تباہ کړی او په اوچه دشته او میره باندې به بدل شي، هغه به په داسې زمکه باندې بدل شي چي څوک به هم په کبني نه اوسپړی، او نه به څوک په کبني سفر کوی. (۴۴) زه به د بابل معبود بیل بت ته سزا ورکړم، او څه چي يې خوړلی دی هغه به پرې گنډیر کړم. قومونه به نور د هغه عبادت نه کوی. او د بابل دېوالونه به راوغورزپړی. (۴۵) اے زما خلقو د هغه نه رابهر شی. د خپل ژوند د بچ کولو دپاره د هغه ځای نه منډه کړی. او د مالک خدای د سخت غضب نه وتبستی. (۴۶) تاسو چي په دغه ملک کومې افواه گانې اورئ نو چي د هغې په وجه نه بې زړه شی او نه ویرپړی. دا افواه به کال په کال راځی. ظلم او فساد به ملک کبني راوچت شي او بادشاهان به د یو بل سره جنگونه کوی. (۴۷) خو په حقیقت کبني هغه وخت راروان دے چي زه به د بابليانو بتانو ته سزا ورکړم، او د هغه ټول ملک به وشرمپړی، او د هغوی قتل شوی کسان به ټول په کبني مره پراته وی. (۴۸) نو بيا به

آسمان او زمکه او هر څه چې په کبني دي د بابل په شکست
 د خوشحالی چغې ووهی، ځکه چې د شمال نه به تباہ
 کوونکی فوجیان په هغه حمله وکړی، دا د مالک خدای
 فرمان دی. (۴۹) لکه څنگه چې بابل د بنی اسرائیلو او د ټولې
 دنیا د قتل عام سبب جوړ شوی وو، نو بیا به هغه هم هغه
 شان قتل کړی شی.

په بابل کبني د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خدای پیغام

(۵۰) ”تاسو څوک چې د مرگ نه راتبستېدلی یی، ودرېږئ مه،
 لاړ شی. تاسو چې څومره هم لرې یی نو مالک خدای یادوی.
 او د خپل کور یروشلم په حقله سوچ کوئ.“ (۵۱) تاسو وایئ
 چې، ”مونږ په شرمونو وشرمېدو، او زمونږ بې عزتی وشوه او
 شرم مو په مخ راخور شوی دی، ځکه چې غېر ملکیان د
 مالک خدای په مقدس ځای کبني راداخل شوی دی.“ (۵۲)
 مالک خدای فرمائی چې، ”هغه ورځې راروانې دی کله چې به
 زه د بابل بتانو ته سزا ورکړم نو د هغوی د زخمونو زیږگی
 به ټول ملک کبني اورېدلې شی. (۵۳) که بابلیان آسمان ته
 هم وخېژی او هلته یوه مضبوطه قلعه جوړه کړی، نو زه به
 هلته هم دشمنان ورولېږم چې هغوی چور کړی، مالک خدای
 فرمائی.“

د بابل تباہ کېدل

(۵۴) ”د ژړا آوازونه د بابل نه راځی، د لوی تباہی آوازونه د

بابليانو د زمکې نه اورېدلې کيږي. (۵۵) مالک خدائ به بابل تباہ کړي، او هغه به د هغوی د شور نه پک ښار خاموشه کړي، دشمن به لکه د اوبو د غضبناکو چپو په شان راروان وي او د هغوی د آوازونو شور به اورېدلې شي. (۵۶) تباہ کوونکې به د بابل خلاف راشي، د هغوی جنگي فوجيان به ونيولې شي او د هغوی ليندې به ماتې کړې شي. ځکه چې مالک خدائ د انتقام اخستلو خدائ پاک دې او هغه به پوره بدله ورکړي. (۵۷) زه به د هغه مشران او پوهان نشه کړم، د هغه حکمرانان، آفسران، او فوجيان به هم نشه کړم. هغوی به د تل دپاره اوده شي او بيا به نه راپاڅي، دا د بادشاه فرمان دې د چا نوم چې مالک خدائ رب الافواج دې. (۵۸) مالک خدائ رب الافواج داسې فرمائي چې، ”د بابل پير دېوالونه به هوار کړې شي او د هغه اوچتې دروازې به وسوزولې شي، نو خلقو يې خپل ځان سترې کړو خو هيڅ فائده يې ونه کړه، د دې قوم ټول محنت صرف د اور دپاره خشاک دې.“

يرمياہ خپل پېغام بابل ته لېږي

(۵۹) يرمياہ نبی دا پېغام د عملی آفسر سراياہ د نيرياہ زوی يعنې د محسياہ نمسې ته هغه وخت ورکړو کله چې هغه بابل ته د صدقياہ د يهوداه بادشاه د حکومت په څلورم کال د هغه سره لاړو. (۶۰) يرمياہ د هغه ټولو افتونو د تفصيل په حقله چې په بابل باندې راتلونکی ؤو په يو طومار کښې وليکل. (۶۱) هغه سراياہ ته وفرمائيل، ”کله چې تہ بابل ته ورسېږې نو تہ دا ټول کلام په اوچت آواز سره خلقو ته ولوله. (۶۲) نو بيا داسې

وايه چې، اے مالِکِ خُدايه، تا وفرمائيل چې تاسو به دا خُائ
 تباہ کړئ، نو په دې کبښې به نۀ انسان او نۀ خُناور اوسپړی،
 او دا به د تل دپاره وړان وِچار پروت وی. (٦٣) کله چې تۀ د
 دې طومار لوستل بند کړې، نو يو کانې ورپورې وتره او د
 فرات د سيند په مينخ کبښې يې وغورزوه. (٦٤) نو بيا هغوی ته
 ووايه چې، دغه شان به بابليان ډوب شی او هيڅکله به بيا
 راوچت نۀ شی د هغه افت په وجه کوم چې زۀ په دوی
 نازلوم. نو د هغۀ خلق به راوغورزپړی. “ د یرمياہ خبرې دلته
 په دې خُائ باندې ختمې شوې.

د يروشلم زوال

٥٢ (١) صدقياه د يويشتو کالو وو کله چې هغه د يهوداه
 بادشاه شو، او هغۀ په يروشلم يوولس کاله بادشاهي وکړه. د
 هغۀ د مور نامه حموطل وه، چې د یرمياہ لور وه، چې هغه د
 لِبناہ وه. (٢) خو هغۀ د مالِکِ خُداي په وړاندې هغه
 بدکارونه وکړل، کوم چې يهويقيم بادشاه کړی ؤو. (٣) دا هر
 څۀ د يروشلم او يهوداه سره د مالِکِ خُداي د قهر په وجه
 وشول، او په آخر کبښې هغۀ هغوی د خپل حضور نه وشړل.
 خو اوس صدقياه د بابل بادشاه خلاف سرکشي وکړه. (٤)
 نو د صدقياه بادشاه د حکومت په نهم کال، په لسمه ورغ د
 لسمې مياشتې نبوکدنصر د بابل بادشاه د خپل ټول فوج سره
 په يروشلم حمله وکړه. هغوی ښار محاصره کړو او د دې د
 دېوالونو نه يې گبرچاپېره مورچې جوړې کړې. (٥) يروشلم د
 صدقياه بادشاه د حکومت تر يوولسم کال پورې محاصره

وو. (۶) د څلورمې مياشتې په نهمه ورځ د صدقياہ د حکومت په يوولسم کال، په ښار کښې قحطی ډېره سخته شوه، او آخر يې ټول خوراک بلکل ختم شوے وو. (۷) بيا د ښار د دېوال يوه حصه راوغورزولے شوه او ټول فوجيان وتښتېدل. خو دا چې بابليانو ښار محاصره کړے وو، نو هغوی د شپې د تيارې انتظار کولو. نو بيا هغوی د بادشاه د باغ وروستو دوو دېوالونو په مينځ کښې دروازې نه وتښتېدل او د اردن وادی طرف ته يې مخه وتړله. (۸) خو د بابليانو فوجيانو صدقياہ بادشاه پسې راخستې وه او هغه يې د يريحو په مېدانونو کښې ونيولو، د هغه سړو هغه پرېښودو او خواره واره شول. (۹) هغوی هغه د بابل بادشاه ته رېله ته بوتلو چې د حمات په ملک کښې وو. د بابل بادشاه بيا د سزا ورکولو خپله فېصله په صدقياہ واوروله. (۱۰) هغوی د صدقياہ په مخامخ د هغه زامن او د يهوداه ټول آفسران حلال کړل. (۱۱) نو هغوی د صدقياہ سترگې وويستلې، د پيتلو په زنځيرونو يې وتړلو او بابل ته يې بوتلو چرته چې هغه د خپل مرگ تر وخته پورې هلته پروت وو.

د خدای د کور او د يروشلم تباہی

(۱۲) د پينځمې مياشتې په لسمه ورځ په نولسم کال د بابل د بادشاه نبوکدنصر، شاهي کمانډر نبوزردان چې د شاهي فوج مشر وو، يروشلم ته راغلو. (۱۳) هغه د مالک خدای په عبادتگاه، په شاهي محل او د يروشلم په ټولو کورونو اور ولگولو. هر يو خاص عمارت هغه وسوزولو. (۱۴) او د بابل ټولو فوجيانو د شاهي کمانډر په مشرۍ کښې د يروشلم د

١٥) نو بيا نبوزردان د بابل فوجی کمانډر هغه ځينې غريبانان خلق جلاوطن کړل او نور هغه کسان چې په بشار کښې پاتې ؤو، او هم نور ماهر کارگران، او هغوی څوک چې د بابل د بادشاه بگوره شوی ؤو هم بوتلل. ١٦) خو نبوزردان څه غريبانان خلق په ملک کښې پرېښودل کوم چې بلکل غريبانان ؤو ترڅو هغوی د انگورو په باغونو او پټو کښې کار وکړی. ١٧) بابليانو هغه د زېرو ستنې ماتې کړې، او هغه گاډۍ او د زېرو تالاب چې نوم يې سمندر وو، کوم چې د مالک خدای په کور کښې وو او هغوی ټول زېر د خپل ځان سره بابل ته يوړل. ١٨) هغوی د خپل ځان سره ټول هغه سامان يوړلو کوم به چې د خدای په کور کښې د خدمت کولو دپاره استعمالېدلو، لکه بېلچې او د ايرو لوبښی، د ډيوو سرپوشونه، چمچي، د قربانۍ د وينې اوچتولو جامونه، پيالی، د خوشبویۍ سوزولو لوبښی او د زېرو نور ټول سامان يې لوټ کړو. ١٩) نبوزردان د فوج مشر ځان سره هم هغه وړې کاسې، د خوشبو انگيتي، کاسې، دېگونه، ډيوټ دانونه، لوبښی، کاسې کومې چې چنکاو نذرانو دپاره استعمالېدلي او نور ټول سامان کوم چې د سوچه سرو او سپينو زرو نه جوړې شوې وې. ٢٠) هغه زېر چې کوم په ستنو کښې ؤو، د زېرو سمندر او هغه دولس غويان چې ورلاندې جوړ شوی ؤو، هغه ستنې، کومې چې سليمان بادشاه د مالک خدای د کور دپاره جوړې کړې وې، دومره زيات درانه ؤو چې وزن کولو نه بهر ؤو. ٢١) دواړه ستنې يو شان وې، هره يوه تقريباً نهه گزه اوچته او تقريباً شپږ گزه گول وه، د هغوی مينځ خالی وو خو د هغوی د دېوال گېج تقريباً درې انچه غټ وو. ٢٢) د هرې يوې ستنې په سر باندې

تقريباً درې گزه اوچت د زېرو تاج وو چې دا گېرچاپېره د زېرو په زنځيرونو تړلی شوی انارو بنائسته کړې شوی وو. د هرې ستنې نه گېرچاپېره شپږ نوې انار لگولې شوی ؤو چې ټوټل سل انار ورباندې لگولې شوی ؤو.

د يهوداه د خلقو بابل ته بوتل

٢٢ نبوزردان د فوج مشر د خپل ځان سره د دې نه علاوه، مشر امام شرايه، ورپسې امام صفنياه او د مالک خدای د کور نور درې خادمان قېديان بوتل. ٢٥ د ښار نه هغه هغه آفسر بوتلو کوم چې د جنگی فوجيانو مشر وو، او اووه د بادشاه ذاتی مشيران چې هغوی لا تر اوسه په ښار کېنې ؤو، د فوجی مشر منشی چې هغه د فوجيانو د بهرتی کولو ذمه وار وو او شپېته نور اهم سړی يې هم بوتل، ٢٦ نبوزردان هغوی ټول ځان له کړل او د صوبه حمات په رېله ښار کېنې يې د بابل بادشاه له بوتل. ٢٧ او هلته په رېله کېنې د حمات په زمکه د بابل بادشاه ټول ووژل. نو بيا داسې د يهوداه خلق د خپل ملک نه پردی ملک ته بوتلې شول. ٢٨ د نبوکدنضر د حکومت په اووم کال کېنې څوک چې جلاوطن کړې شوی ؤو د هغوی شمېر درې زره او درويشت وو. ٢٩ او د نبوکدنضر په اتلسم کال د حکومت په دوران کېنې نور اته سوه او دوه دېرش کسان د يروشلم نه قېديان بوتل. ٣٠ او د نبوکدنضر د حکومت په درويشتم کال هغه نبوزردان راولېرلو او هغه نور اووه سوه او پينځه څلوېښت کسان قېديان بوتل چې د ټولو شمېر څلور زره او شپږ سوه کسان شو. ٣١ د جلاوطنی په اووه دېرشم کال يهوياکين د يهوداه بادشاه په

کوم کال چې اوایل مروودک د بابل بادشاه شو، نو هغه د يهوداه
بادشاه په يهوياکين رحم وکړو او هغه يې د قېدخاني نه د
دولسمې مياشتې په پينځوويشتمه ورځ آزاد کړو. (۳۲)

اوایل مروودک د هغه سره بڼه سلوک وکړو او د هغه نورو
بادشاهانو نه يې هم د لوی عزت ځای ورکړو کوم چې د هغه
سره په بابل کېنې جلاوطن وو. (۳۳) نو يهوياکين خپلې د
قېدخاني جامې يو خوا ته وويستلې او باقی ټول عمر يې د
بادشاه په مېز باندې خوړل څښل کول. (۳۴) هره ورځ د بابل
بادشاه يهوياکين ته باقاعده خرچه ورکوله او هغه ورته تر
مرگه پورې خرچه مقرره کړه.